

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

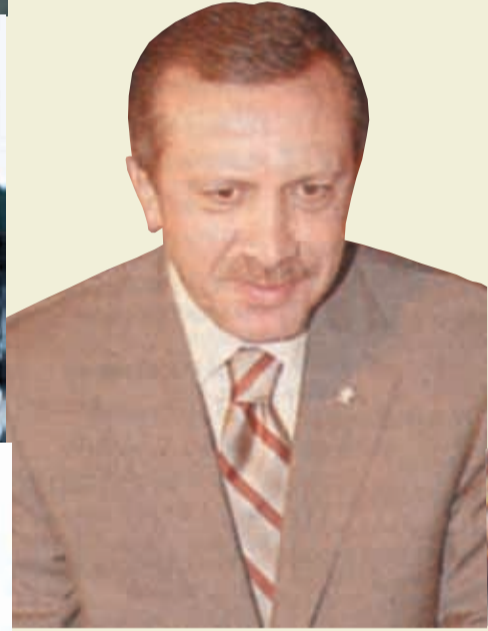
Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/02 (92) ● 11 Ocak 2003 ● 500 000 TL

**Ordudan hükümete uyarı, medyaya direktif,
toplumsal muhalefete gözdağı...**

**Savaş ve saldırganlık
tırmandırılacak!**

Geçit vermeyelim!

İÇİNDEKİLER

ABD'nin "tehditleri", Türk devletinin "çekinceleri"	3
Amerikan uşağı Abdullah Gül'ün savaş turu.	4
Amerikancı medya zehir kismaya devam ediyor!	5
Zorunlu tasarruflar bir defada ve nakden ödenmelidir!	6
Hükümet 6,2 katrilyon liralık yeni bir soygun paketi hazırladı.	7
"Esnek üretim" yasasında mutabakat sağlandı.	8
İşçilerle emperyalist savaş üzerine konuştuk.	9
EP Sonuç Bildirgesi açıklandı... Eylemsizliğin altına imza atıldı	10
Kıbrıs'ta kitle hareketi ve yaşanan önderlik ihtiyacı	11
ABD emperyalizmi Kürt halkının düşmanıdır	12
2003'e girerken... "Demokratikleşme" görüntüsü altında baskı, terör ve yasaklara devam!	13
Ciddiyetsizliğin son perdesi/3 Kuyrukçu sürüklenişin ideolojik temelleri (Orta sayfa)	14-16
"Derin cinayet" ya da "su testisi su yolunda kırılır"	17
Eğitim-Sen 6 No'lu (Üniversiteler) Şube Başkanı Hikmet Kaya ile YÖK ve emperyalist savaş üzerine konuştuk.	18
Eğitim-Sen Ege Bölge toplantılarından.	19
Alman Devrimi'nden proletaryaya miras: Devrimin ve savaşın ateşinde sınanmış iki kızıl yürek, iki komünist önder: Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht!	20
İşçi Kültür Evi'nin açılış şenliğine mesajlardan.	21
Şakirpaşa İşçi Kültür Evi coşkulu ve canlı bir etkinlikle açıldı!	22
Şakirpaşa İşçi Kültür Evi coşkulu ve canlı bir etkinlikle açıldı!	23
2003'e girerken.../2	24
Kapitalizmde yoksulluk	25
2002 güz, 2003 kara kış...	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/02 (92) ● 11 Ocak 2003
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

AKP'nin YAŞ kararlarına itirazı ordunun oldukça sert tepkisiyle karşılandı. Ordu ayrıca, türban meselesinde taviz verilmeyeceğini de belirttiği bu sert açıklamayla terbiye operasyonunun sürdürüleceği mesajını da vermiş oldu. Ancak AKP hükümetine yönelik tek uyarı bunlar da değildi. Kıbrıs'ta taviz verilmeyeceği, Irak konusunda bir an önce karar verilmesi gerektiği de açıklamada yer aldı. MGK aracılığıyla olur olmaz işlere burnunu sokan asker, savaş gibi doğrudan kendi alanına giren bir konuda böyle ille de "siyasi karar" diye tutturması, kabağın her halükarda AKP hükümetinin başında patlatılacağını da gösteriyor. Türkiye savaşa fiilen katılsa da katılmasa da faturayı yükleneyeceği ortada. Tabii bu durumda sisteme bir günah keçisi lazım.

Hükümet ve devlet cephesinden bir yandan böyle çekişme görüntüleri, diğer yandan en seri biçimde savaş hazırlığı sürdürülürken, Türkiye'de savaş karşıtı hareket de kendi içinde bir takım gelişmeler yaşamayı sürdürüyor. Yapılan ve yapılması planlanan sokak gösterilerinin ardından, şimdi, "canlı kalkan" olmak üzere Türkiye'den de gönüllüler çıkmaya başladı. Halktaki bu karşıtlık, medyanın en azgın Amerikancı kalemlerini bile etkiler durumda. Yazılarını baştan sona Amerikan çıkarları ve savaş taraftarlığı üzerine kurgulayan bu baylar, söze önce kendilerinin de savaş istemediği gibi belirlemelerle başlama ihtiyacı duyabiliyorlar.

Emperyalist savaş hazırlıkları işçi ve emekçi halk kitleleri tarafından büyük bir kaygıyla izlenmekteyken, buna tuz biber ekecek uçak kazaları gündeme girdi. Önce bir yolcu uçağının düşmesiyle 75 yolcu öldü. Hemen ertesi gün de iki savaş uçağı düştü. Önce iki uçağın havada çarpıştığı şeklinde geçilen haber, sonrasında bir uçağın düştüğü yönünde değiştirildi. Ancak, her iki olayla ilgili sebep açıklaması bir türlü yapılmadı.

Yolcu uçağının düşmesine ilişkin teknik eksikliklerden söz ediliyor. Bu da son derece akla yatkın bir durum. Zira büyük Türk devletinin, Amerika'nın savaşına yatırım yapmak dışında hiçbir konuda beş kuruşluk yatırım yapmaya ne gücü ve ne de niyeti var. Askeri havaalanları, askeri uçaklar en yeni ve pahalı cihazlarla donatılmaya çalışılırken, sivil havaalanları dökülüyor. Buna bir de THY'de yapılan özelleştirmelerin yarattığı tahribatı eklediniz mi, sonuç

gayet anlaşılır bir durum gösteriyor.

Karar üzerine yürütülen tartışmalar kimseyi yanıltmamalı. Karar savaşa katılmaktan yana verilmiştir. Hazırlıklar bu yöndedir. Amerika'nın ortaya koyduğu çekinceler olmasa, Türk ordusunun Kuzey Irak'taki yığınağı bugünkünden kat kat fazla olurdu. İnisyatifi tek başına elinde tutmak isteyen ABD, sadece kendi belirlediği zaman ve miktarda askerinin hizmetine koşmasını istiyor. Türkiye cephesindeki hazırlıkların sınırlarını biraz da ABD'nin bu niyeti belirliyor.

Fakat bu ülkede, ABD askeri olmamaya kararlı bir gençlik ve gençlerini ABD askeri olarak Irak'a sürmek istemeyen bir halk yaşamakta. Ülkenin gerçek sahipleri de onlar, bizleriz. Amerikan istek ve tehditlerinin sökmeyeceği bir iktidar da ancak bizim ellerimizle kurulacak olan işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci iktidarı olabilir. Gelen günler, ülkede anti-emperyalist mücadelenin yükselişine yol açacak gelişmelerle yüklü. Sınıf devrimcileri olarak, yükseliş halindeki anti-emperyalist mücadeleyi anti-kapitalist bir temele oturtmak göreviyle yükümlüyüz.

Amerika ve uşaklarının propagandasını yaptıkları savaşı zaferle sonuçlandırıp sonuçlandıramayacakları, Türkiye ve Ortadoğu'daki devrimci hareketlerin kendi görevlerini ne kadar yerine getirip getirmediklerine bağlı olacak. Görevimiz, bölge halklarının gücüyle emperyalizmin hezimetini sağlamaktır.

Zor dönem devrimcileri
Habip ve Ümit

Çıktı!
Kitapçılarda...

Zor dönem devrimcileri Habip ve Ümit

Savaş hazırlıkları tüm hızıyla sürüyor...

ABD'nin "tehditleri", Türk devletinin "çekinceleri"

Türkiye'de savaş ve Amerikan karşıtlığını ne dini temellere dayandırmanın imkanı vardır, ne de genel bir savaş karşıtlığı üzerinden güçlü bir hareket geliştirmenin. Türkiye'de anti-empyralist mücadelenin kökleri devrim mücadelesiyle birlikte atılmıştır. Güçlü bir mücadelenin yükseltilmesi de bu zemin üzerinden mümkün olacaktır.

ABD'de ve Türkiye'de bir yandan savaş hazırlıkları hızla sürerken, diğer yandan Türkiye'nin "gönülsüzlüğü" ve ABD'nin tehditleri üzerine söylentiler yayılmaya devam ediyor. Amerika'dan çok Amerikancı medyanın kimi kalemleri, Başbakan Gül'ün Ortadoğu gezisini de öne sürerek, AKP hükümetinin çekimsiz tutumuyla ABD'yi kızdırdığı ve Türkiye'nin savaşa doğrudan girmeme gibi bir yanlış tutumdan çok zararlı çıkacağı üzerine yazıp çiziyorlar.

ABD tehdit mi ediyor?

Oysa, ABD'nin tehditkar açıklamaları (üstelik bunlar daha çok ABD basınında çıkan yorumlardır) bir gerçek olmakla birlikte hiçbir yenilik içermiyor. Bu ABD'nin tüm dünya ile ilişkilerinde kullandığı klasik üsluptur. Türkiye söz konusu olduğunda ise savaş kararının başından beri aynı taktiği sürdürmektedir. Savaşa doğrudan ve açık destek verilmediği taktirde kredi musluklarının kesileceği, mali desteğin de söz konusu olamayacağı, tehdit malzemesinin başında geliyor. Ancak, aylardır süren pazarlıklara rağmen destek durumunda tam olarak ne kadar ve ne zaman mali yardım geleceği konusunda da hiçbir açıklık ortaya konulmuyor. Türk devleti ise, kan pazarlığı gibi iğrenç bir tutum sergilemesine rağmen, karşıdan somut yanıtlar alamadığı oranda kendi yanıtları konusunda da (en azından bir kısmı, çünkü üslerin kullanımı, denetimi ve onarımı ile Türkiye üzerinden asker sevkiyatı çoktan başlamış durumda) uzatmaları oynamayı sürdürüyor.

Açık ki, sadece destek değil, savaşa katılma kararı da çoktan verilmiş bulunuyor. Ama savaşa karşı çıkan kitleleri, "sorunun mümkün mertebe barışçı yollardan çözülmesinden yanayız" tekerlemesiyle oyalama politikası tercih ediliyor. Bu tutumun, aynı zamanda ABD ile pazarlıklarda elini güçlendirmeye yarayacağı hesaplanıyor. Oysa ABD'nin tercihi, el altından değil, açıktan ve dünya kamuoyu önünde desteğin bildirilmesidir. Daha doğrusu, ABD'nin isteklerine kimsenin hayır diyemeyeceği imajının yaratılmasıdır. Özellikle bu dönemde en fazla ihtiyaç duyduğu budur. Amerikancı Türk basınında "tehdit" yorumlarıyla verilen açıklamalar biraz da bu hedefe yöneliktir. Savaşta Türk askerinin kullanımını ise kendi belirlediği miktar ve biçimde istemektedir. Türk devletinin kendi kamuoyunu ikna aracı olarak da kullandığı Kuzey Irak'ın askeri denetimi ve Musul-Kerkük'e yönelik tarihi emeller meselesinin daha

baştan önünü kesebilmek için, bölge denetiminin sadece ve tümüyle ABD askerinin denetiminde olacağı da defalarca açıklanmış bulunuyor.

Türkiye savaşa hazır

Türk devletinin aksi yönde tüm açıklamalarına rağmen, desteğin ötesinde savaşa bizzat katılma yönündeki hazırlıkları zaten biliniyordu. Fakat, geçtiğimiz Perşembe günü iki askeri uçağın havada çarpışarak düşmesi adeta işin somutluğunun kanıtı oldu. Uçaktaki mürettebat arasında bir silah teknisyeni de bulunuyordu. Kuzey Irak'taki Türk askeri yığınağı, Kızılay'ın hazırlıkları, beklenen göçmen akınına karşı alınan önlemler vb. ise çoktan yazılı ve görsel basının günlük haberleri arasında. Ama Türk devleti, tam bir ikiyüzlülükle, hala karar için BM Güvenlik Konseyi'ne sunulacak raporun tarihi olan 27 Ocak'ı beklediğini söyleyip duruyor.

Bölge asker ve silah deposu

Amerika cephesinden ise iş artık hazırlığın da ötesine geçmiş durumda.

Tüm Körfez ve bölgedeki işbirlikçi yönetimlerin bulunduğu ülkeler silah ve asker deposuna dönüştürüldü. Bugüne dek yığınağı yapılan asker dışında, 70 bin yeni askere daha bu ay içinde sevk emri verilmesi bekleniyor. Ve yine hazırdaki yığınağa ek olarak, birkaç gün içinde bölgede olma üzere, B-1 bombardıman uçaklarının da içinde bulunacağı onlarca uçak için sevk emri çıkarılmış bulunuluyor. Sevk emri verilen savaş uçakları arasında F-15E ve F-15C tipi uçaklar da var. F-117 hayalet uçakları ile A10 uçaklarının da bunları izleyeceği belirtiliyor. ABD elindeki silah rezerviyle de yetinmiyor. Patriot üretimini de artırmış durumda. 88 PAC-3 alımı için Lockheed Martin şirketi ile sözleşme yapıldı. PAC-3, Amerika'nın Körfez Savaşı'nda kullandığı Patriotlar'ın geliştirilmiş bir versiyonu ve bu 88 füze için Lockheed şirketine 341 milyon dolar ödenecek.

İkili savaş koalisyonu

Geçtiğimiz haftanın önemli gelişmelerinden biri de İngiltere Savunma Bakanı Geoffrey Hoon'un Türkiye ziyareti, yürüttüğü temaslar, yaptığı açıklamaları. Hoon özetle, "Artık karar verin. Koalisyon dışında kalırsanız, Irak'ın geleceğiyle ilgili söz hakkınız azalır." dedi. Yani, Amerika adına bir de ikili savaş koalisyonunun üyesi sıfatıyla, Amerikan "tehdidi"ni yinelemiş oldu. Bu vesileyle Türk basını da, bu koalisyonun aslında ABD-İngiltere ikilisinden oluştuğu, Türkiye ve diğer tüm işbirlikçi iktidarlardan beklenenin, bu ikilinin hizmetinde ve emirleri doğrultusunda hareket etmeleri olduğunu teslim etmek zorunda kaldı. ABD-İngiltere koalisyonu adına ve haber yapma adı altında Türk devletini uyarmak ve Amerikan tehditlerini iletmek "Türk" basınına düştü. Haber başlıklarında ve yorumlarda öylesine aşağılık ifadeler kullanıldı ki, mütareke basınına rahmet okutuyordu.

Türk devletinin "çekinceleri" hangi temellere dayanıyor?

Oysa Türk devletinin çekinceleri olarak ifade edilen, iğrenç kan pazarlığına halkın tepkisinden duyduğu kaygıdan başka bir şey değildir. Karar bildirme süresini 27 Ocak'a kadar uzatmak, sadece pazarlığı uzatmaya ve halk kitlelerini oyalamaya yönelik bir sözde şark kurnazlığıdır. Çünkü aynı zamanda savaş hazırlıklarını son hızla sürdürmekte, Amerika'nın güncel taleplerini yerine getirmektedir. Bugüne dek Amerika'ya "hayır" dediği tek bir konu yok. Üslerin tetkiki tamam, kullanım izni tamam, asker sevkiyatı tamam...

Tepkisinden çekindiği halk kitlelerine gelince; bu tepkinin gerçekten çekince yaratacak düzeye çıkarılması tümüyle devrimci inisiyatife bağlıdır. Türkiye işçi ve emekçilerinin bilinen ve hep tekrarlanan savaş karşıtlığı, ne yazık ki, bugüne dek güçlü bir tarzda ifade edilemedi. Yapılan mitingler, caydırıcı nitelikte bir potansiyeli sokağa taşımaktan uzak kaldı. Bunun pek çok nedeni olmakla birlikte, devrimci bir inisiyatif ve önderlikten yoksun olması gibi temel bir sorunla yüzyüzedir. Bu gerçek devrimci hareketin acil ve yakıcı görevini işaret etmektedir.

Görev, devrimci temellerde güçlü bir anti-empyralist mücadeleyi yükseltmektir

Yakın aralıklarla gerçekleştirilen iki miting, biri reformist partilerin diğeri dinci çevrelerin organizasyonu, bir gerçeği son bir kez ortaya koydu. Türkiye'de savaş ve Amerikan karşıtlığını ne dini temellere dayandırmanın imkanı vardır, ne de genel bir savaş karşıtlığı üzerinden güçlü bir hareket geliştirmenin. Türkiye'de anti-empyralist mücadelenin kökleri devrim mücadelesiyle birlikte atılmıştır. Güçlü bir mücadelenin yükseltilmesi de bu zemin üzerinden mümkün olacaktır. Irak'a Amerikan saldırısı, Türkiye'de yeni bir anti-empyralist mücadele rüzgarına zemin hazırlamaktadır. Bu rüzgarın önünü açacak olansa Türkiye komünist ve devrimci hareketidir.

Hareketin halihazırdaki zayıflığına rağmen devlet cephesinden ortaya konan rahatsızlık, esasta hareketin kökenine ilişkin deneyiminden kaynaklanıyor. Anti-empyralist devrimci temellere dayalı olarak gelişen iki yükselişin önünü kesebilmek için iki askeri darbeye ihtiyaç duyan bir devlet ve ordudur sözkonusu olan. Dolayısıyla sistem ve devlet, bu yöndeki kaygı ve çekincelerinde haksız değildir. Emperyalizmle böylesine kölelik ilişkileri geliştiren tüm işbirlikçi iktidarların yaşadığı bir korkudur bu. Burada ve bu olayda sorun, efendinin uşağın kaygılarını önemsememesidir. Oysa, bir devrim dalgasının işbirlikçi iktidarla birlikte ülkenin başından defedeceği güç, Amerikan emperyalizmidir.

Başta komünistler olmak üzere Türkiyeli devrimciler, sistem ve devlet kadar emperyalizm için de caydırıcı güçteki bir hareketi, bugün için emperyalist savaş karşıtlığı ekseninde ve devrimci bir temelde yükseltmekle yükümlüdürler.

Amerikan uşağı Abdullah Gül'ün savaş turu...

Emperyalist savaş ve saldırganlık politikasında aktif rol

Amerikancı Başbakan Abdullah Gül birden bire "Ortadoğu barış turu"na çıktı. Amerikan saldırganlığından doğrudan etkilenecek Suriye, Mısır ve Ürdün ilk ziyaret ettiği ülkeler oldu. Sırada Suudi Arabistan ve İran ziyaretleri var.

Gül gezisini "aktif barış diplomasisi" olarak adlandırdı. Burjuva medya da geziye barış misyonu yükledi. Ortaya atılan iddia; sorunun savaşız çözülmesinin halen mümkün olduğu ve Gül'ün bunun için yoğun çaba harcadığı şeklinde. Başbakan, Ortadoğu ülkeleriyle işbirliği arayışlarının, "Irak ve bölgeye yönelik Amerikan politikasıyla uyumlu olduğunu" açıkladı. ABD ve BM tarafından da desteklendiği açıklanan Ortadoğu turu, Türkiye'nin savaş istemediğine dair bir kanıt olarak sunuldu.

Haydutbaşı Bush ve ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell barış mı istiyorlar? Ortadoğu turuna başlamadan önce Esenboğa Havaalanı'nda bir açıklama yapan A. Gül; Irak sorununun savaşız bir şekilde halledilmesinin mümkün olduğunu, kendisinin bunun için çaba harcayacağını ve zaten Bush ve Powell'ın da yaptıkları kimi açıklamalarla savaşız bir çözümün mümkün olduğunu dile getirdiklerini iddia etti. Bu açıklamaya bakılırsa, Başbakan Gül "Amerikan barış elçisi"!

Amerikan savaş çetesinin başını çeken Bush'un barış istediğini iddia etmek kuşkusuz ikiyüzlülüğün de çok ötesindedir. Bu iddianın hiçbir inandırıcılığı yoktur ve bunu en iyi de Amerikan uşağı Gül bilmektedir.

Körfez'e yapılan askeri yığınak ve Amerikan emperyalizminin Türk devletine dayattığı utanç verici işbirlikçi rol, haydutbaşı Bush ve çetesinin barış istediği iddiasını geçersiz kılmaya yeter. Bölgede konuşlanan işgalci Amerikan askeri sayısı 100 bine yaklaştı. İngiliz emperyalizmi 20 bini aşkın askeri birkaç gün içinde Körfez'e yığacak. Türkiye üzerinden Irak'a saldırmak için gerekli asker sayısı son olarak 85 bin olarak açıklandı. Bu arada Ankara'daki Amerikan uşaklarının itirazlarına karşın İngiliz askerlerinin de Türkiye'de konuşlanması gündemde. Türkiye'yi bugünlerde İngiliz Genelkurmay Başkanı ile Savunma Bakanı'nin ziyaret etmesi, ardından ABD Genelkurmay Başkanı'nın ziyaret edecek olması da savaş hazırlıklarının vardığı nokta hakkında fikir veriyor.

Gül savaşta hizmet etmek için bölgede

Savaş çıkırtkanı Amerikan medyasında tam bir arsızlıkla Saddam Hüseyin sonrası ile ilgili planlar açıklanıyor. Irak işgal edildikten sonra ABD'nin neler yapacağı sıralanıyor. Bu planlarda, Irak'ın işgal edilmesi ve petrol sahalarının denetim altına alınması öne çıkıyor. Irak'la başlayıp tüm bölgeye yayılabilecek bu savaş ile hedeflenen sadece Irak petrolü değil. Yapılan hesaplara göre, bölgede ABD'nin petrol ihtiyacını 100 yıl süreyle karşılayacak bir rezerv bulunuyor. Yani hedef tüm Ortadoğu.

Tüm bu gerçekler apaçık yazılıp-çizilerken, Başbakan Gül Amerika'nın barış istediğini iddia ediyor. Savaşı engellemenin Irak'ın tutumuna bağlı olduğunu dile getirerek haydutbaşı Bush'tan ödünç

Abdullah Gül

Ürdün kralı Abdullah

alınmış sözlerle savaşın tüm sorumluluğunu Irak yönetiminin üzerine yıkıyor: "Şüphesiz savaşız bir şekilde bu sorunun halledilebilmesi için Irak'a çok büyük görev düşmektedir. BM Güvenlik Konseyi kararlarını hiç tereddütsüz bir şekilde, şeffaf bir şekilde bütün dünyaya göstermesi gerekir. O bakımdan sorunun savaşız bir şekilde çözümü için Irak'ın yapacağı katkı, herkesin yapacağı katkıdan çok daha büyüktür." Bu açıklamaları Şam, Kahire ve Amman'da da tekrarlayıp duran Abdullah Gül, Bush'un sözcülüğü misyonunu yerine getiriyor.

Kendini "barış elçisi" olarak lanse eden "dini bütün" Türk Başbakan, Washington tarafından kendisine verildiği kesin olan görevi (Ortadoğu turu hakkında ABD'nin detaylı bilgi sahibi olduğunu, "çeşitli yollardan" bu bilgileri aktardığını bizzat Gül'ün kendisi açıkladı) büyük bir şevk ve misyon bilinciyle yerine getirerek, ne kadar sadık bir uşak olduğunu ispatlamaya çalışıyor.

Gül'ün aldığı tutum, emperyalist savaş kundakçılarını barış isteyen, Irak yönetimini ise savaşa yol açacak tavırlara giren bir konumda gösteriyor. Oysa Irak yönetimi, normal şartlarda hiçbir ülkenin kabul edemeyeceği dayatmalara onay vererek, Irak'ın yıkımı anlamına gelecek bir savaşı bir süreliğine de olsa ertelemeye çalışıyor. Bu koşullarda barışçı bir çözümün Irak yönetimine bağlı olduğu

iddiası, savaş çıkırtkanlığından başka bir anlam taşımıyor. Gerçekleri tersyüz eden açıklamalar, asıl niyetinin barışa değil savaşa hizmet etmek olduğunu ortaya koyuyor.

"Savaşa destek verin, zararınız daha az olsun!"

Gül'ün tavrı Amerikan savaşına destek vermekle de sınırlı değil. O, ABD emperyalizminin sadık bir uşağı olarak, bunun da ötesinde misyonlar yükleniyor. Barışı savunuyor havalarda yaptığı açıklamaların satır aralarına bölge ülkelerini tehdit eden ifadeler serpiştiriyor. Ola ki savaş kaçınılmaz hale geldi! O koşullarda BM Güvenlik Konseyi bu yönde bir savaş kararı alabilir. İşte bu durumda kimse üstüne düşenleri yerine getirme sorumluluğundan kaçınmamalı.

Ortadoğu turunun amacı ve Başbakan'ın gezisi sırasında yaptığı açıklamaların içinde yer alan belli vurgular asıl niyeti tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Ürdün ziyareti sırasında yaptığı bir açıklamada Gül, "bu bölgede eğer savaş çıkarsa, bunun sonuçları, tahminlerin ötesinde bölge aleyhine olacaktır" ifadelerine yer verdi. Yani bölgedeki istikrarsızlık artacak. Peki BM'den saldırı kararı çıkarsa ne olacak? İşte Türk Başbakan'ın gezisinin asıl amacının

düğümlendiği yer (ya da Beyaz Saray tarafından kendisine yüklenen misyon) burasıdır. Gül, bölge ülkelerine böylesi bir karara kayıtsız kalmamayacağını hatırlatıyor.

Beyaz Saray "elçisi" Gül, bölge ülkeleri yönetimlerine, ABD emperyalizminin Irak saldırısına destek vermeleri gerektiğini, aksi durumda savaştan dolayı altından kalkamayacakları sorunlarla yüzyüze kalacakları yönünde uyarıyor. Yani Türk sermaye devletinin izlediği pazarlık yolunu onlara da salık veriyor, en mantıklı seçeneğin bu olduğunu telkin ediyor. Ya da ABD adına tehdit ediyor. "Barış elçisi"nin gösterdiği yol, emperyalist savaşa destek verin, zararınız daha az olsun.

Bölgedeki gerici rejimlerin açmazı

Bölgedeki gerici Arap rejimlerin emperyalist savaş hazırlığı karşısındaki tutumları utanç vericidir. Kendileri de savaşın doğrudan hedefleri arasında yer aldıkları halde, hiçbir ülke emperyalist savaşa karşı tavır alamıyor. Ama halk arasında yaygın olan Amerikan ve savaş karşıtı tepkiden çekindikleri için de en gerici olanı dahi savaşa açıktan destek veremiyor. Eyleme dönüşen emperyalist savaş karşıtı tepkileri şimdilik devlet terörüyle önlemeye çalışıyorlar. Dıştan ABD tehdidi, içten ise halk kitlelerinin tepkisi arasında sıkışmış bulunuyorlar.

Beyaz Saray'da hazırlanan, yerine getirme rolü Türk Başbakan Abdullah Gül'e verilen plan, aynı zamanda bu ikilem içinde bulunan bölge rejimlerini de rahatlatmayı hedefliyor. Irak'a saldırının başlaması durumunda, savaşı bir çözüm için yoğun bir uğraş verdiklerini, ama Irak rejiminin üstüne düşen görevi yerine getirmediğini, bundan dolayı savaşın kaçınılmaz olduğunu vb. demagojik söylemleri kendi kamuoyları önünde gündeme getirebilmeleri mümkün olacak. Planın beklenen etkiyi yaratması durumunda, savaş karşısında alacakları tutumu daha rahat savunabilecekler. "Barışçıl bir çözüm için" ziyaret edilen ülkelerle görüşmelerin devam edeceği, yani planın bölge turuyla sınırlı olmadığı Abdullah Gül tarafından açıklandı.

Amerikan emperyalizmi ve Ankara'daki uşakları tarafından gündeme getirilen bu manevranın istenen sonucu verip vermeyeceği gelişmelere bağlı olacak. Ancak açıkça görünen şey, haydutbaşı Bush ve savaş çetesinin, Abdullah Gül aracılığıyla bölgedeki tüm gerici rejimleri savaşa destek verecek noktaya çekebilmek için yoğun bir çaba harcadıklarıdır.

Savaşı engelleyebilecek biricik güç emekçi halkların direnişidir

Emperyalist savaş ve saldırganlığın önüne geçebilmenin, ne Amerikan uşağı Gül'ün yürüteceği diplomatik görüşmelerle, ne de Irak yönetimi tarafından atılacak adımlarla bir ilgisi vardır. Halkların ve ülkelerin yıkımı, kitlesel katliamlar ve onmilyonlarca emekçinin derin acılar çekmesi anlamına gelen emperyalist saldırganlık, ancak bölgedeki anti-emperyalist güçlerin enternasyonal dayanışması ve direnişi ile geriletilebilir.

İşbirlikçi Türk sermaye devleti, Ortadoğu'yu hedef alan emperyalist savaş ve saldırganlık politikasında aktif rol üstlenmiş durumdadır. Buradan hareketle Ortadoğu'da emperyalist savaş karşıtı enternasyonal dayanışmayı geliştirme noktasında Türkiye'deki anti-emperyalist, anti-kapitalist güçlere, işçi sınıfı ve emekçilere daha büyük sorumluluklar düşmektedir. Sürece bu bilinçle hazırlanmalıdır.

Amerikancı medya zehir kusmaya devam ediyor!

Emperyalist savaş hazırlığına ilişkin her gelişme, sahibinin sesi medyaya yeni malzemeler sunmaya devam ediyor. Böylece, medya gücü ve onu elinde bulunduran sahip konusuna da ışık tutuluyor.

Amerikancı medyada geçtiğimiz haftanın başlıca konusu ABD tehditleri oldu. Bu kez işi öylesine azıttılar ki, 9 sütuna manşet verilen haber başlıklarını gören sanır ki, okumakta olduğu gazete *Hürriyet-Milliyet-Vatan* değil de örneğin *Washington Post*'tur. "Ya bizimle girin ya da... Kuzey Irak'ı unuttun" türünden başlıklarla artık doğrudan ve açıktan Amerikan ağzıyla yazmaya başladılar. Bu haber yapış tarzı, bu ifadeler, hangi basın kuruluşu ne kadar rüşvet aldı sorusunu akla getiriyor. Gerçi bu uşak ruhluların bu haberleri yapması için üste para vermek de gerekmiyor.

Sadece haber başlıkları değil elbette. "Önemli" gazetelerin, yine önemli köşe yazarları da kalemlerini aynı yönde işletiyorlar.

Örneğin; *Hürriyet*'in Özkök'ü, 9 Ocak tarihli nüshadaki köşesinde, "*Hükümetin Irak konusunda izlediği politikanın yanlış*" olduğunu "*hiç çekinmeden*" söylemekle yetinmiyor, "*Saddam'dan yana taraf olacak geziler*" gibi tabirlerle, Başbakan'ın Ortadoğu gezisi yüzünden hükümeti azarlıyor. AKP hükümeti, Askeri Şura kararları yüzünden asker tarafından azarlandığı yetmiyormuş gibi, devlet politikalarını hayata geçirme yönündeki tüm gayretlerine rağmen bir de medya tokatına maruz kalıyor. Özkök'ün adı geçen yazıdaki bir ara başlık ise şöyle: "*O gidecek, biz kalacağız*". Altı okunmasa, durum üzerinden gidecek olanın ABD olduğu düşünülebilir. Ama değil, "*Saddam er veya geç gidecek, ama biz eski dostlarla birlikte kalacağız*" sözleriyle bitiriyor yazısını. Özkök'ün literatüründe, bölge, komşuluk, halklar gibi terimlerin bir anlamı elbette yok.

Aynı tarihli *Vatan*'daki başyazısında Güngör Mengi de aynı minval üzere sivrilmiş kalemini. O da, hükümetin canla-başla uygulamaya çalıştığı politikanın aslında bir devlet politikası olduğunu bilmezden geliyor. "*Oysa Türkiye'nin şu andaki duruşu, parti maneviyatının sınırlayıcı bakış açısıyla hesabını doğru yapmamış bir hükümetin yarattığı kararsızlıkları yansıttıyor*" gibi ifadelerle yüklendiği hükümeti günah keçisi haline getirmeye çalışıyor. Çünkü Mengi'ye göre, "Türkiye'nin Irak savaşı ile ilgili '*olmazsa olmazlar listesi*', "*Türkiye'nin güvenlik ve ekonomik geleceği adına haklı isteklerdir.*" Ama Mengi'ye göre bu da, "*savaş sonrası oluşacak 'galipler masası'nda yer almamız*" şartına bağlıdır. "*Bu da savaşa tam destek koşuluna.*" Sözü nereye getirdiği çok açık. Ama onun bir de ikna etme görevi var. Ne de olsa, kamuoyunun böyle bir savaşa karşı olduğunu onlar da biliyorlar. Taraf yapmasalar da en azından "tarafsızlaştırma" umuduyla "milli çıkarlar" üzerine binbir yalan uydurmak zorunda kalıyorlar. Mengi'nin bu yazısında "kesin" tespitiyle sunduğu ve bold kullanarak öne çıkarmaya çalıştığı ana yalan, "*savaşın dışında kaldığı takdirde Türkiye'nin kayıpları mutlaka daha ağır olacaktır*"

şeklinde. Ancak kayıplarla ilgili bir liste vermediğine göre de, temel olarak, "*Washington'un gönderdiği mesajlar, üstü kapalı yaptırım tehditleri içeriyor*" ifadeleriyle verdiği "tehditlerin" içeriğini alıyor olmalı. Yani, "*savaş zararları ve Irak'ın geleceğini belirleyecek kararlara katılma konusunda hak talebinde bulunamayacağımız*".

Oysa herkes biliyor ki, medyanın "hükümetin ayak sürümesi" olarak lanse etmeye çalıştığı tutumu, aslında pazarlıkta elini güçlendirmeye çalışan devletin bir politikasıdır. Dolayısıyla, Amerikancı medyamız sadece kendi verdikleri hizmetle yetinmiyorlar, devlet cephesinden aşağılık bir kan pazarlığı şeklinde sürdürülen politikaya dahi saldırıyor, bu pazarlıkta bile Amerikan çıkarlarının üstün gelmesine gayret ediyorlar. Amerika bugüne dek hangi işgal ve ilhakında maşa olarak kullandığı devletlere pay vermiştir ki, Türkiye'ye Irak'tan pay versin? Türkiye'nin bu savaşa dahil olması da, insanıyla, parasıyla, malzemesiyle Amerika'ya bedava hizmetten başka hiçbir anlam ifade etmeyecektir. Bu kadarını, baştaki Amerikan uşakları bile kavradığı için, küçük de olsa parasal bir takım istekler peşinde koşuyorlar. Bunun adına savaş zararları diyorlar ve esasta silah borçlarını ve yeni silah alımlarını içeriyor.

Fakat Amerikancı medyanın asıl marifeti, Amerika'nın bu savaşı mutlak biçimde kazanacağı imajı yaratmaya çalışmasıdır. Yaptıkları tüm hesaplar, hükümete yönelik tüm paylama ifadeleri bu temele dayanmaktadır. "Saddam sonrası Irak" tabiri, her kullanıldığı yerde Amerika'nın Irak'ı anlamına getiriliyor.

Ama bir de, Amerika sonrası Irak ve Ortadoğu ihtimali var. Vietnam, Kore, Küba örneklerini hatırlatalım. İşte o zaman, Özkök, Mengi ve benzerleri burada, öylece ve sahipsiz kala kalacaklar. Kendi kaderini kendi ellerine alan bölge halkları arasında, yalnız ve düşman.

Hükümet nemaları ödememek için binbir hileye başvuruyor...

Zorunlu tasarruflar bir defada ve nakden ödenmelidir!

1988 yılında, 3417 sayılı "Çalışanların Tasarrufa Teşvik Edilmesi ve Tasarrufların Değerlendirilmesine Dair Kanun"un yürürlüğe girmesiyle kamu çalışanlarının ücretlerinden kesintiye gidilmişti. Kanun gündeme geldiği dönemlerde çalışanların tepkisine neden olmuş, ancak hükümete geri adım attırarak bir duruş sergilenemediği için uygulanmaya başlanmıştı. Devlet, çalışanları zorla tasarrufa "teşvik" ettiği için, emekçiler bu uygulamaya "zorunlu tasarruf" adını vermişlerdi.

Zorunlu tasarruflar 1 Nisan '88'den Haziran 2000 tarihine kadar çalışanlardan ve işverenlerden kesildi. Bu kesintiler sonucunda Kasım 2002 ayı sonuna kadar 13.9 katrilyon birikti. Hazine Müsteşarlığı'nın yaptığı açıklamaya göre, bu paranın 1 katrilyon 695 trilyonu anapara, 12 katrilyon 265 trilyonu ise nema gelirinden oluşuyor. Devlet bugüne kadar fonda çalışanlara ve emekli olanlara 3.5 katrilyon ödeme yaptı. Anayasa Mahkemesi zorunlu tasarrufların ödemelerle ilgili 6. maddesinin 3. fıkrasını eşitliğe aykırı bularak iptal etmişti. Mahkemenin gerekçeli kararı yayımlanırken, yasada ortaya çıkan boşlukların yerine düzenleme yapılması için 9 aylık süre tanınmıştı. Bu süre 28 Aralık'ta doldu. Bunun üzerine AKP hükümeti zorunlu tasarrufların tasfiyesi için ödeme planı çıkardı.

Nemaları ödeme(me) planları

Seçim öncesinde çalışanları mağdur etmeyeceğini, nemaları bir seferde ödeyeceğini söyleyen AKP, yönetime gelince söylediklerini bir çırpıda unuttu. Çünkü kesintilerin amacı çalışanlara "tasarruf" sağlamak değil sermayeye kaynak aktarmaktır. Doğal olarak fonda biriken paralar da çoktan iç edilmişti. Geriye kendinden önceki hükümetlerin yaptığı gibi nemaları ödememek için çeşitli yöntemlere başvurmak kalıyordu.

Öncekileri aratmayacak bir pişkinlik ve arsızlıkla nemaların üstüne yatmayı planlayan AKP hükümeti de kolları sıvadı. İlk hazırlanan taslakta fondaki birikimin yılbaşında dondurulması, dondurulan birikimlerin her yıl TÜFE artış oranında faizlendirilmesi öngörüldü. Oysa daha önce birikimlerin faizleri Hazine Bonosu ya da döviz üzerinden hesaplanıyordu. Hazine Bonosu %57'lerdeyken, 10 aylık TÜFE %32 civarında kalıyor. Hazine'nin hazırladığı ve Bakanlar Kurulu'na gönderdiği taslağa göre, çalışanların mağduriyeti bu düzenleme ile bitmiyor. Anaparaların Temmuz 2003'te, nemaların ise 2007'ye kadar dört taksit halinde ödenmesi taslaktaki bir diğer ödememe biçimiydi. Hükümetin ödeme planında ana para ödemesini öne alması da başka bir kuşku kaynağı oldu. Çünkü vergi gibi bir takım kamu alacaklarında, ana paranın ödenmesinden sonra faiz kısmı dondurulabiliyor. Çalışanlar, ana para ödemesinin öne alınmasının, hükümetin nemalarla ilgili "hile" planlarından kaynaklandığı görüşünde. Hem faizlerin düşürülmesi hem de 5 yıla yayılan ödeme planı ile çalışanların alacakları pula dönüştürülüyor. Daha önce olduğu gibi emekli olanlar anapara ve nema ayrımı olmadan birikimlerinin tamamını alabilecek-

Ancak nemaların üstüne yatma taktiği bunlarla sınırlı kalmadı. Devlet Bakanı Ali Babacan çalışanları değil Hazine'yi rahatlatmak için seçenекler üzerinde çalışarak, çalışanların alacağına karşılık bireysel emeklilik şirketlerinin tahvil ve bonolarının verilmesi veya Türk Telekom gibi bazı KİT'lerden hisse satışı öngören formüller üzerinde çalıştığını hükümete müjdeledi. Yıllardır sosyal hakların tasfiyesi için fırsat kollayan sermaye hükümetleri böylece bireysel emekliliği de pratiğe geçirmiş olacaklar. Tabii bu saldırı "gönüllülük" temeline dayanacakmış! Zorunlu emeklilik saldırısında olduğu gibi çalışanların nasıl "gönüllü"lüğe razı edildikleri bir sır değil.

Bu arada AKP Genel Başkan Yardımcısı Bülent Gedikli de nemaları nakit olarak ödememek için yeni fikirler üretmekte gecikmedi. Gedikli'nin hükümete sunduğu projede, isteyen hak sahiplerine tasarruflarının karşılığı olarak konut önerildi. Gedikli, AKP hükümetinin acil eylem planında yer alan "taksitle ev" projesine nema alacaklısı çalışanların da dahil edilmesini önerdi. Projesini Devlet Bakanı Ali Babacan'a ileten Gedikli, çalışanlardan nema tutarları kadar kesinti yapılarak 10 yıla yayılan taksit uygulaması ile ev sahibi yapılmalarını istedi.

Hazırlanan taslaklardan ve sunulan önerilerden haberi yokmuş gibi açıklamada bulunan T. Erdoğan ise, "Zorunlu tasarruflar vatandaşımızın hakkıdır. Kimse 'bunu veremem' diyemez, bu verilecek. Ama 'hemen verin' diyorsanız, bu biraz zor. Bunu yapamayız. 14 katrilyon lira nasıl hemen ödenir?" dedi. Çalışanların 14 katrilyonuna kaynak bulamayan hükümet, kendi bankalarının içini boşaltan banka patronlarına 20 milyar dolarlık kaynağı bir kalemde ayırabiliyor. Bu bile nemaları nakit olarak ödeme niyetlerinin olmadığını gösteriyor.

Sendikaların tepkisi

Nemalar üzerine tartışmalar sürerken sendika yönetimleri de cılız ve etkisiz eylem biçimleriyle hükümetin işini kolaylaştırmaya devam ettiler. Dava açma yoluyla nemaların alınabileceği yönlü haberlerin basına yansması ve bir grup yargı çalışanının bu yolla davayı kazanması sendika hukukçularını harekete geçirdi. İzleyen günlerde sendika hukukçuları basına

demeçler vererek çalışanlara "akıl önerme" yoluna gittiler. Kimi "şimdi dava açmayın biraz bekleyin" derken, kimi dava açmak için dilekçelerin hangi kuruma verileceği üzerine "yol ve yöntem" gösterdi. KESK'in AKP binaları önünde yaptığı basın açıklamaları da oldukça zayıf geçti.

Son aşamada 8 Ocak günü işçi, işveren ve memur sendika başkanlarının hükümet temsilcileri ile yaptığı toplantı sonucu tasarı şimdilik ertelendi. Yeni ödeme planını içerecek tasarını sendikalar ile Hazine, Maliye ve DPT uzmanları 14 Ocak'ta biraraya gelerek yeniden değerlendirecekler. Son durum bu, ancak ne zaman sendika temsilcileri ile işveren ve hükümet temsilcileri kapalı kapılar ardında biraraya gelse, çalışanlara yönelik saldırıların daha derinden ve sinsice planlanmasında "mutabık" kalıyorlar. Sendika başkanları ihanetlerini derinleştirirken, hükümetin ve işverenlerin dediği gerçekleşiyor. Kaybedenler ise hep işçi ve emekçiler oluyor.

Zorunlu tasarruflar bir defada ve nakden ödenmelidir!

Tasarımın ertelenmesi sürecini işçi ve emekçilerin lehine çevirmek için ilk elden yapılması gereken sendikal bürokrasinin ihanetine yeni bir halka daha eklemesine izin vermemek olacaktır. Bunun için 14 Ocak'ta yapılacak toplantının her aşamasının kamuoyu önünde yapılmasını, işyerlerinden seçilen temsilcilerin, karar alma yetkisiyle birlikte, toplantılara katılmasını sağlamak gerekmektedir. Rahat koltuklarında işçi ve emekçilerin alınterini ve emeğini bir çırpıda işverene satan hainlerin zorunlu tasarrufları söke söke almak gibi bir derdi ve niyeti yoktur. Bugün bir postahane çalışanın yaklaşık 3 bin saatlik hafta sonu mesaisine, bir eğitim emekçisinin 912 saatlik ek ders ücretine karşılık düşmektedir gaspedilen nemalar. Onlar ne gişe önlerinde dirsek çürüten, ne de 60-70 kişilik sınıflarda gırtlak patlatan emekçinin halinden anlamazlar. Bu ihanete geçit vermeyecek kesim, sorunları yaşayan ve haklarını "söke söke" almak isteyen emekçiler olabilir ancak.

Zorunlu tasarruflar kamuda hem işçilerin hem de emekçilerin ücretlerinden kesildiği için, ortak mücadelenin örülmesi ve örgütlenmesi gerekmektedir. Bugüne kadar sadece sınıfa ihanette ortaklaşan sendikal bürokrasinin nemalar konusunda sürekli ve hak alıcı bir eylem planı çıkarmakta ortaklaşmayacağı, işyerlerinde ortak komiteler kurmayacağı ve eylem hattı çizmeyeceği açık. Toplantı sonrası ya "biz elimizden geleni yaptık ama olmadı" ya da "biz olmasaydık daha kötü olurdu" vb. yalanlarla emekçileri kandırmaya çalışacaklardır.

Bugüne kadar alanlara çıkararak "Nemalar hakkımız söke söke alalım!" şiarını yükselten, "Zorunlu tasarruflar reel kayıpları karşılanarak ve işveren payı da eklenecek, bir defada ve nakden ödenmelidir!" noktasında ısrar eden emekçiler, haklı tepkilerini kazanıma dönüştürmek için bugünden harekete geçmeli, işyerlerinde altı örülen hak alıcı eylem biçimlerini hayata geçirmelidirler.

Hükümet 6,2 katrilyon liralık yeni bir soygun paketi hazırladı...

İMF heyetini karşılama hazırlığı

Geçtiğimiz Aralık ayında gözden geçirme görüşmelerinin sadece birinci turu tamamlanabilmişti. Yeni kredi diliminin serbest bırakılması ve ek niyet mektubunun hazırlanması 2003 yılı Ocak ayına bırakılmıştı.

Elbette ki bunun İMF heyetinden ve hükümetten kaynaklanan değişik nedenleri vardı. Ama en önemli neden, henüz yeni kurulmuş hükümetin kitlelerin karşısına ağır bir saldırı paketiyle çıkma konusunda işi ağırdan almasıydı. Uygulanacak saldırı politikaları konusunda hükümet İMF heyeti ile hemen her konuda uzlaştı. Fakat görüşmelerin resmi sonuçlarının ve yeni ek niyet mektubunun o günlerde açıklanmasını uygun bulmadı.

“Biz kendi programımızı kendimiz yapacağız” türünden beylik sözlerle açıklansa da, bu gecikmenin AKP hükümetine zaman kazandırmak için kullanılacağı açıktı.

Nitekim öyle de oldu. Hükümet, sözümona İMF'nin uysal uşağı olmadığını ispatlamak için, Kemal Derviş döneminde özerk yapıya kavuşturulan bağımsız kurulları (Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu gibi) kendi denetimi altına almaya yönelik girişimlerde bulundu. Geçtiğimiz hafta emeklilerin maaşına seyyanen 75-100 milyon arasında zam yaptı. Bu arada AKP'nin yasaklı lideri Tayyip Erdoğan, daha bir iki hafta önce belirlenmiş yeni asgari ücretin düşük olduğunu, yeniden artırılması gerektiğini söyledi ve bu arada nemaların geri ödemesinin taksitler halinde yapılmasına karşı çıktı.

Şüphesiz ki AKP hükümeti ve gizli başbakan Tayyip Erdoğan tüm bunları yaparak seçimde arkasına aldığı kitle ve kamuoyu desteğini bir parça korumayı amaçlıyordu. Zira sermaye çevrelerinin henüz tam

güvenini kazanmış durumda değildi ve özellikle de ordunun gözünde meşruluğunun temel kaynağı, seçimde arkasına aldığı seçmen ve kamuoyu desteği idi.

Kısaca özetlemek gerekirse, AKP hükümeti son bir iki haftadır iç siyasette bir parça prim yapmak ve yerini sağlamlaştırmak için İMF politikalarına aykırı gelecek bir kaç şeyi hayata geçirdi ve burjuva iktisatçıların dediği türden “popülist” bir söylemi yer yer kullanır oldu.

Hükümetten U dönüşü

Fakat barutu çabuk tükendi. Başta burjuva köşe yazarları ve işveren çevreleri olmak üzere, İMF programının beklileri, hükümeti sert şekilde eleştirmeye başladılar. Bu arada borsa değer yitirmeye, döviz fiyatları ise yükselmeye başladı. İMF Birinci Başkan Yardımcısı Anne Krueger de gelişmeler üzerine 15-16 Ocak'ta Türkiye'ye gelme kararı aldı.

Bunun üzerine hükümet yüz seksen derecelik bir dönüş yaptı. 7 Aralık gecesi bir “Ekonomi Zirvesi” toplandı ve 6.2 katrilyon liralık ek gelir yaratacak bir kaynak paketi hazırlandı. Hazırlanan paket bir gün sonra toplanan Bakanlar Kurulu'ndan geçirilerek kesinleştirildi.

- Buna göre;
- 2003'de alınacak yeni memur sayısı 55 binden 35 bine indirilecek.
 - 3 bin taşıtın alımından vazgeçilecek.
 - Vergi affı yasası çıkarılacak.
 - Sigara ve içkiden alınan vergiye (ÖTV) %20 zam yapılacaktır.
 - Kamu personelinin sağlık giderlerinde israf ve

yolsuzluk önlenecek.

Böylelikle hükümet başta emekliler olmak üzere dün kaşıkla verdiği kesimlerden bugün kepçeyle almış oluyor.

AKP hükümeti İMF'nin sözünden çıkamaz

AKP hükümeti işçi ve emekçilerin oy desteğiyle iktidara gelmiştir. Ama işçi ve emekçilere değil sermayeye hizmet etmek için iktidara gelmiştir. Arada bir iç politikada avantaj sağlamak için işçiden emekçiden yanaymış havalara girmesinin hiçbir gerçekliği yoktur. Zira her seferinde takke düşmekte ve kel görünmektedir. Bu kez de öyle olmuştur. Sermaye sözcülerinden zılgıtı yer yemez yeniden hizaya gelmiş ve İMF'den henüz bu tür bir talep dahi gelmeden ek kaynak paketi hazırlayarak uygulamaya sokmuştur. Ek kaynak paketinin her bir maddesi işçi ve emekçilerin yaşamını daha da çekilmez kılacak cinsten önlemlerdir.

İMF Birinci Başkan Yardımcısı'nın Türkiye'ye gelmesi, gözden geçirme görüşmelerin tamamlanması ve AKP'nin imzalayacağı ilk ek niyet mektubunun açıklanması, yeni hükümetin foyasını bütünüyle ortaya çıkaracak gelişmeler olacaktır. İşçi ve emekçiler AKP iktidarının gerçek yüzünü zaman geçtikçe daha iyi görecekler, onun sermaye uşağı olduğunu daha iyi kavrayacaklardır.

İşçi ve emekçilere bu gerçekleri durup dinlenmeden anlatmak, oluşacak tepkiyi ise her türlü yol ve yöntemle örgütlü hale getirmek günün devrimci görevidir.

Irak savaşına hazırlanan ordu dizginleri sıkıyor!

Başbakan Gül'ün ardından TSK da nihayet basın mensuplarına bir resepsiyon verdi. Adı resepsiyon ama gerçekte yapılan, çeşitli çevrelere yönelik tehditlerle dolu küçük çaplı bir ordu müdahalesidir. Önde gelen basın temsilcileri, köşe yazarları ve medya patronlarının da katıldığı resepsiyonda TSK, bir taraftan hükümete yönelik uyarı ve tehditlerini dile getirirken medyaya da talimat niteliğinde beklentilerini ifade etti. Kıbrıs ve Irak savaşı konusunda Türk devletinin izleyeceği resmi politika bizzat ordu temsilcilerinin ağzından bir kez daha ifade edildi.

Orgeneral Hilmi Özkök verilen resepsiyonda “28 Şubat”ın sürdüğü, ordunun türban, YAŞ kararları konusunda asla taviz vermeyeceği ve irticayla mücadelenin devam edeceği konusunda AKP hükümetine sert uyarı ve tehditlerde bulundu. Bu tehdit ve uyarılar, AKP hükümetine gerçek iktidarın kimin elinde olduğunu bir kez daha hatırlatmak anlamına geliyor. Hükümet kurulduğundan beri yalnızca bir takım demeçler ve imalarla yetinen ordu, 2.5 ay sonra bunlarla yetinmeyeceğini bu vesileyle göstermiş oldu.

Kuşkusuz ki AKP hükümeti bu uyarı ve tehditleri dikkate alacaktır. Zaten başka bir şans da bulunmuyor. Hükümete verilen bir ultimatom niteliğindeki bu uyarılar, AKP hükümetini her konuda hizaya getirmenin temel bir aracı olarak bundan sonra da kullanılacaktır. Yalnızca AKP'yi hizada tutmak için değil, ordunun kendisini merulaştırması ve toplumsal muhalefet üzerinde ağırlığını hissettirmesi için de bu gereklidir.

TSK'nın bu resepsiyonu vermesindeki bir diğer amaç ise, her konuda, fakat özellikle savaş konusunda medyanın desteğini almak istemesiydi. TSK bu resepsiyonda açıktan medya patronlarına çağrıda bulundu. Önde gelen ve sermaye yardakçılığında birbirleriyle yarışan köşe yazarları ve medya patronları bu davete ön sırada katılırken, bir kısmı davet bile edilmedi. Bunların başında ise islamcı gazete sahipleri ve köşe yazarları geliyor. Hilmi Özkök bunu açıktan “cumhuriyetin temel prensipleri çerçevesinde ele alınan bir karar” olarak yorumladı. “Eğer o medya kuruluşlarında, yazar ve yorumcularında olumlu yönde bir değişim görürsek, bizim de listemizi gözden geçireceğimiz doğaldır” diyen Özkök, böylece kendilerine bağlı ve destek veren medyayı kollayıp gözeteceklerini, bunun dışında bir tutum alanların ise 28 Şubat'ın hedefi olmaktan kurtulamayacağını uygun bir üslupla ifade etmiş oldu.

Ordu elbette en başta savaş konusunda destek istemektedir. İkinci olarak ise medyadan AKP hükümetinin terbiye operasyonları konusunda orduya tam destek vermesi istenmekte ve beklenmektedir. Bu konuda rüşünü yeterine kanıtlamış bir medya var karşımızda. 12 Eylül'de, 28 Şubat'ta, katliamlarda, akıtılan her damla kanda, yalanların yayılması ve gerçeklerin üstünün örtülmesinde satılık medya dolaysız bir rol üstlendi şimdiye kadar.

Sermaye devleti Irak savaşında Amerika'nın hizmetinde yer alabilmek ve Türk halkının çıkarlarına uygun olduğuna halkı ikna etmek için çok daha güçlü bir propagandaya ihtiyaç duymaktadır. Satılık medyanın bir bütün olarak bu göreve sarılması can

alıcı bir önem taşımaktadır. Şimdiye kadar bir takım sermaye gazetelerinde bazı köşe yazarlarına ifade edilen savaş karşıtı eğilimler, orduyu fazlasıyla rahatsız etmekteydi. Ordu bu resepsiyonda bu konuda en küçük bir itiraz ya da aykırı bir ses duymak istemediğini medya patronlarına iletmiş oldu. Bir anlamda hazırlıkları yapılan savaşa medyanın da hazırlanması anlamına geliyordu bu resepsiyon.

Hiç kimse merak etmesin, savaş başladığı andan itibaren medya patronları bu ultimatomun gereğini yapacak; eğer savaş karşıtı tutumlarını sürdürürlerse şimdiye kadar vitrinlerini süslesinler diye gazetelerinde tuttıkları bir takım muhalif yazarları kulaklarından tuttıkları gibi kapı önüne koyacaklardır. Resepsiyona medyanın en üst düzeyden gösterdiği icabet, ordunun “cumhuriyetin temel prensipleri” çerçevesinde oluşturduğu davetiye listesi ve kulislere yapılan karşılıklı konuşmalar bu anlama gelmektedir.

Basın resepsiyonu adı altında verilen ultimatomun sonuçlarına çok geçmeden tanık olacağız. Beklemeye gerek yok. Ordunun bu yöndeki her çıkışının ardından halka dönük yeni bir saldırı, yeni bir temizlik operasyonu ve sahte kutuplaşmalar ekseninde ordunun kendisini topluma dayatması izlemiştir. Bu kez de öyle olacak. Devrimci basın ve yayıncılar baskı altına alınıp, aykırı sesler kısılacak; tekeli medyanın yalana ve çarpıtmaya dayalı habercilik, gazetecilik adı altındaki saldırılarına hız verilecek.

Sermaye düzeninin bu hazırlıklarını her alanda boşa çıkarmak için biz de aynı ciddiyetle hazırlanmalıyız.

“Esnek üretim” yasasında mutabakat sağlandı...

Sendika ağaları yeni saldırılara zemin hazırlıyor

ESK (Ekonomik ve Sosyal Konsey) toplantısının sonuçları ortaya çıkmaya başladı. Aralık ayının son haftasında yapılan ESK toplantısının üzerinden çok geçmeden, bu kez Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu başkanlığında yeni bir toplantı yapıldı. Bu toplantıya DİSK, Türk-İş, Hak-İş ve TİSK başkanları katıldı.

Böyle bir toplantı yapılmasının ESK toplantısında kararlaştırıldığına kuşku yok. Zira bu toplantıda esas olarak ESK toplantısının temel gündemleri ele alındı. ESK toplantısında “esnek üretim” yasa tasarısı ile ilgili ne tür kararlar alındığı, sözde İş Güvencesi Yasası’nın 15 Mart’ta yürürlüğe girip girmeyeceği konularında kayda değer açıklamalar yapılmasından özenle kaçınılmıştı. Bunun yerine ESK toplantısına katılan çeşitli kurum başkanlarının sözleri ile savaş gündemi ile ilgili tartışmaların basına yansıtılması tercih edildi. Bu kadarı ise işçi sendikaları başkanları ile sermaye temsilcilerinin danışıklı dövüşünden ibaretti. Gerek işçi sendikaları adına konuşanlar, gerek TİSK Başkanı R. Baydur gibi sermaye temsilcileri, her zamanki argümanları bir kez daha ısıtıp medya aracılığıyla önümüze sürdüler.

Bilindiği gibi, “esnek üretim” yasasının çıkarılmasına ESK katılımcılarından hiçbirinin itirazı yok. Patronlar 15 Mart’ta yürürlüğe konulması düşünülen İş Güvencesi Yasası’nı bahane edip işçi kıyımı tehdidinden vazgeçmiş değiller. Bütün dertleri, İş Yasası Ön Tasarısı’nın söz konusu tarihten önce yasalaşması. Tek yenilik, DİSK’in, İş Yasası’nın Sendikalar Kanunu ve TİS, Grev ve Lokavt Yasası ile birlikte bir paket olarak değiştirilmesi önerisinin de ESK toplantısında ele alınması oldu.

Öyle anlaşılıyor ki, 6 Ocak’ta yapılan son toplantı, çalışma yaşamı ile ilgili yasalarda yapılması düşünülen değişiklikleri ve somut planlamaları kararlaştırma toplantısıydı. Toplantı bitiminde sendika ağaları R. Baydur’la birlikte objektiflerin karşısına geçip, işçi sınıfımıza İş Güvencesi Yasası’nın 15

Mart’ta yürürlüğe gireceği “zaferini” müjdelediler. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, işçileri ikna edememe kaygısından olsa gerek, “Biz bir çizgiye değil, Baydur bir çizgiye geldi” diyerek, kazanılan “zaferi” özel olarak vurgulamak ihtiyacı hissetti.

Kapalı kapılar ardında derinleşen ihanet

Oysa bunun hiç de böyle olmadığını bizzat R. Baydur’ur söyledikleri anlatıyor. Yasaların zamanında yürürlüğe girmesi konusunda mutabakat sağladıklarını belirtmesi üzerine, kendisine “15 Mart’tan önce Yeni İş Yasası meclisten geçmeli, yoksa çok işçi çıkarılır” yönlü açıklamaları hatırlatılan R. Baydur, “Bir şeylerin değişmiş olduğunu söyledim. Neyin değiştiğini size anlatmak zorunda değilim” diyerek, gizli ve kirli pazarlıklara parmak basmaktan kendini alamadı. Nihayetinde o sınıfı adına girdiği kavgalarda hep başarıyla çıkmış mağrur bir burjuva. İşçi sınıfını temsil etmek iddiası ile sermaye sınıfı uşaklığını bağdaştıran sendika ağalarının, hile gereği yapılsa bile, zafer gösterilerini hazmedemez.

İşçi sınıfının bu azıtlı düşmanı böylece ihaneti deşifre etmiş bulunuyor. Fakat zaten sendikaların çöreklenmiş sermaye uzantısı ihanet şebekesinin karakteri yeterince biliniyor ve toplantı sonrası yaptıkları açıklamalar gerçek niyetlerini ve yüzlerini yeterince ortaya koyuyor. Türk-İş, Hak-İş ve DİSK başkanları hemen hemen aynı şeyleri söylüyorlar: İş Güvencesi Yasası’nın zamanında yürürlüğe girmesi konusunda mutabık kaldık, bu bir başarıdır; Yeni İş Yasası, 2821 ve 2822 yasalarda değişiklikler yapılarak kabul edilebilir, bu konuda da anlaşlık, Bilim Kurulu 14-15 Ocak’ta yeniden bu üç yasa üzerinde çalışmaya başlayacak, bu da diğer başarılarımızdır.

Şimdi bu açıklamalara, Baydur’un ima ettiği kirli pazarlık ve sendika bürokrasisinin daha da derinleşen

hain karakteri ışığında bakalım. Bir kere sendika bürokrasisi, işçi sınıfı ve emekçi hareketinin dumura uğramışlık durumunun da verdiği rahavetle, “esnek üretim” yasasını kabul edeceğini belirtiyor. İkincisi, Sendikalar ve TİS, Grev ve Lokavt yasalarında da değişiklik yapılmasını, bunun için “Bilim Kurulu”nun hemen çalışmalara başlayacağını bildiriyor.

“Bilim Kurulu”nun nasıl çalıştığını, hangi saldırıları formüle ettiğini “esnek üretim” yasa taslağından biliyoruz. İşçi sendikaları konfederasyonlarını temsilen birer, hükümeti ve sermayeyi temsilen üçer profesör, eski Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan tarafından “Bilim Kurulu” adı altında bir araya gelmişti. Güya Okuyan’ın yıllarca düşlediği İş Güvencesi konusunda bir yasa taslağı hazırlayacaklardı. Aylarca çalıştıktan sonra, 2002’nin baharında “esnek üretim” yasa tasarısı hazırladıklarını açıkladılar.

Açıktır ki bu kurul yeniden toplandığında, bu kez ortada hak-hukuk adına hiçbir şey bırakmayacaktır. Sermayenin dört gözle yasalaşmasını beklediği İş Yasası Ön Tasarısı’nın fiilen işlevsizleştirdiği Sendikalar, TİS, Grev ve Lokavt yasalarındaki güdük kazanımları da ortadan kaldıracaktır. Sendika konfederasyonları içinde en solda duran, DİSK’i “Bilim Kurulu”nda temsil eden Devrim Ulucan isimli Prof.’un “esnek üretim” yasasını savunmasından anlaşılacağı gibi, “Bilim Kurulu”nun 2821 ve 2822 sayılı yasalarda yapacağı değişiklikler tümüyle sermayenin çıkarlarını gözetecektir.

Bu gerçeğe rağmen, diyelim ki işçi ve emekçilerin çıkarlarını gözetken dört dörtlük yeni bir Sendikalar Yasası ile TİS, Grev ve Lokavt Yasası hazırlandı. Yeni İş Yasası çıktığında bunun bir kıymeti harbiyesi kalır mı? Neticede “esnek üretim” yasası kabul edilince, ortada ne işçi, ne işyeri, ne işgünü, ne sendika, ne işgüvencesi ne de TİS ve grev hakkı kalacaktır. Kağıt üzerinde bu haklardan bahsedilse bile, “esnek üretim” yasası bunların kullanımını tümüyle

imkansızlaştırıyor. Kaldı ki “Bilim Kurulu”nun işçiler lehine değişiklikler yapmasını bir olasılık olarak beklemek bile ahmakça bir tutum olur. Bunu böyle bir beklentisi olanlara hatırlatmış olduk. Sendika ağaları karşımıza geçip bizimle dalga geçmeye cüret ediyorsa, bunu biraz da sermaye iktidarından safça beklentilerin emekçiler içindeki yaygınlığından güç alıyorlar.

Sermaye cephesi, bu arada işçi sınıfı içindeki işbirlikçi takımı bu denli pervasız davranmakta başka nedenlerle de haksız sayılmazlar. “Esnek üretim” yasa taslağı gündeme getirildiğinden bu yana, işçi sınıfı cephesindeki duruma bakan herkes, ne kastedildiğini pekala kolayca anlayabilir. Bugüne kadar ancak sınıfın ileri kesimleri çok zayıf kalan tepkiler gösterebildiler. Kitlesele basın açıklaması türünden her yerde yaygın olarak yapılabilecek eylemler bile çok fazla yapılmadı. Daha çok basına yönelik demeçler tercih edildi.

Görev ve sorumluluk

Sorunu sınıfın gündemine taşımak, işçi-emekçileri saldırı konusunda bilinçlendirmek çerçevesindeki çabalar, işçi sınıfı devrimcilerinin de içinde olduğu sınırlı nicelikteki bir öncü kesim tarafından sarfedildi. Özellikle örgütlü işyerlerinde öncülük taslayanlar ile bunların bağlı olduğu şube yönetimleri, üzerlerine düşen sorumluluğun gereklerini zerrece yerine getirmedi. Konfederasyon yönetimleri ısrarla saldırı ortaklığını sürdürürken, bunlar adeta sendika bürokrasisinin eklentileri olduklarını itiraf edersesine “sendikamızın görüşü...” diye başlayan, “sendikamızın kararları dışında davranamayız”la son bulan açıklamalar yapmaktan ileri gitmiyorlar. Saldırı yasalarının hayata geçirileceği şu sıralarda bile bu tutumlarını sürdürüyorlar. Kendilerine sorumlulukları ve görevleri hatırlatıldığında ise, sendika bürokrasisinden dem vurmaya ihmal etmiyorlar.

Bu durumda bütün iş kendini bunlardan ayrı gören öncü işçilere, sınıfın ileri kesimlerine kalıyor. Yani “esnek üretim” saldırısını kesinlikle kabul etmeyeceklerini çeşitli vesilelerle dile getiren kesimlere... Madem böyle kararlı açıklamalar yapıyor, vakit geçirmeden bu kararlılığa uygun bir pratiğin sergilenmesi gerekmez mi? Açıklama üstüne açıklama yapmanın bir hükmü kalmadı. Meseleyi sınıfın gündemine sokacak, sınıfı tabandan, üretim birimlerinden başlayarak örgütleyip harekete geçirecek somut adımlar atmak için daha fazla oyalanılabilir mi? Örneğin Türk-İş’e bağlı sendikaların İstanbul şubeleri toplanıp yasa karşıtı olduklarını vurguluyorlar da, neden işyerlerinde birkaç saatliğine de olsa üretimi durdurmayı, alanlara çıkmayı hedeflemiyorlar? Sınıfı duyarlı kılmamanın, harekete geçirmenin, örgütlülüğünü ve eylemliliğini güçlendirmenin olduğu kadar, sermayeyi ve sendika bürokrasisini dumura uğratacak tek yol, üretimi sekteye uğratacak eylemliliklerin yaygınlaşmasıdır. Aynı şey savaş tamtamlarını susturmak bağlamında da geçerlidir.

Ama bunun için bir yerlerden mücadelenin ilk kıvılcımlarının çakması gerekiyor. Bunu ise “esnek üretim” saldırısı ve saldırıyı püskürtmenin hayati önemi konusunda net bir bilince, sınıf öncülüğüne yarışır bir kararlılığa ve bedel ödemeyi göze alabilme cüretine sahip ileri kesimler başarabilirler. Bu onların tarihsel bir yükümlülüğüdür.

İşçilerle emperyalist savaş üzerine konuştuk...

“Savaşa karşı tepkimizi yükseltmeliyiz!”

- ABD yakında Irak’a saldırıyı düşünüyor? Bu saldırganlık hakkında ne düşünüyorsunuz?

Tekstil işçisi: ABD sadece bu savaşı Irak üzerinden düşünmüyor. Kendi çıkarları için masum halklara saldırıyor. Dün Afganistan’da, Latin Amerika ülkelerinde, bugün Irak’ta. Kısaca kendi çıkarları, hegemonyası için bu savaşı başlatıyor. Petrol yataklarını ele geçirip içinde bulunduğu krizden çıkmak, kendini tüm dünyanın hakimi ilan etmek için bu savaşı istiyor.

Deri işçisi: Irak’a kimyasal ve biyolojik silahları veren ABD’dir. ABD dünyaya tek başına hakim olma hırından dolayı bu savaşı istiyor.

Bir işçi: ABD’nin menfaatleri için masum insanların ölmesini istemiyorum.

Mobilya işçisi: Savaş istemiyorum. İnsanların ölmesini istemiyorum. Çocukların anasız-babasız kalmasını, kan dökülmesini istemiyorum. Türkiye’nin bu savaştan ekonomik ve psikolojik olarak zarar görmesini istemiyorum.

- Bu savaşa Türkiye’nin katılması konusunda ne düşünüyorsunuz?

Tekstil işçisi: Türkiye’nin bu savaşın içerisinde yer almasını istemiyorum. Türkiye’nin bu savaştan çıkarı olacağını söylüyorlar. Hükümet ABD’den üç-beş kuruş almak adına bu savaşta yer alacak. Ancak olan masum insanlara olacak. Yani bizlere, işçi ve emekçilere olacak. ABD’nin çıkarları uğruna Türkiye’nin bu savaşa katıldığında, biz hem kirli savaşa ortak olacağız hem de kardeş halkların kanları dökülecek. Kendi dökülen kanımızın yanında...

Deri işçisi: Türkiye’nin savaşa katılmasını istemiyorum. Ancak Türkiye bu savaşa Amerika’dan koparmayı düşündüğü üç-beş kuruş için ve K. Irak’taki hayalleri üzerinden katılacak.

Bir işçi: Bu savaşa ister istemez girecek Türkiye. İMF’ye olan borcun bir kısmını ABD’den alınacak parayla ödeyecek. Ek olarak AB’ye giriş noktasında ABD’nin

desteği olacak.

Mobilya işçisi: Türkiye’nin savaşa katılmasını ve ABD’ye üslerini kullandırmasını istemiyorum. ABD’nin Türkiye’den elini çekmesini istiyorum.

- Savaş durumunda biz işçi ve emekçileri ne gibi sorunlar bekliyor?

Tekstil işçisi: Savaşa girmemiz halinde yaşadığımız ekonomik sefalet koşulları katmerleşerek artacak. Patronlar bu savaşı kullanıp bizlere daha çok yükleneciler. Zenginle yoksul arasındaki uçurum katbekat artacak. Bu savaş sadece sermayedarlara yarayacak. Olan yine biz işçi ve emekçilere olacak.

Deri işçisi: Bu savaşın faturası bizlere çıkartılacak. Yaşadığımız sıkıntılar ve ekonomik bunalımlar iyice artacak.

Bir işçi: Savaş çıksa da çıkmasa da ezilen bir taraf var. Savaşın çıkması bunu değiştirmeyecek. Yine olan ezilen kesime, işçi ve emekçiler olacaktır.

Mobilya işçisi: Savaş nedeniyle işsizlik artacak. Ekonomik kriz daha da büyüyecek. Savaştan en fazla etkilenen kesimi işçi ve emekçiler olacak. Sefaletin içine biraz daha itileceğiz.

- Savaşa karşı neler yapılabilir?

Tekstil işçisi: Biz, işçi ve emekçiler birlik olup, sesimizi daha çok duyurmamız gerekiyor. Belki şu aşamada savaşı durdurmak, engel olmak çok zor. Ama yine de çok katılımcı bir şekilde alanlara inerek “Savaşa hayır!” diyebilmeliyiz.

Deri işçisi: Savaşa karşı durabilmek için önce bir araya gelip birlik olabilmeliyiz. Alanlara çıkıp sesimizi ve sloganlarımızı daha gür bir şekilde duyurmalıyız.

Bir işçi: Bu saatten sonra bir şey yapılamaz.

Mobilya işçisi: ABD kararını vermiş durumda ve Türkiye’yi de bu savaşta yanına katacak. Buna karşı sokaklara çıkmak, mitingler düzenlemek gerekiyor. Savaşa karşı tepkimizi yükseltmeliyiz.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

KESK eylemlerinden...

İstanbul: “Tasarruflarımız gaspedilemez!”

Kamu emekçileri 7 Ocak günü Şişli Abide-i Hürriyet’teki AKP binası önüne siyah çelenk bıraktıktan sonra basın açıklaması yaptılar.

KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı yaptığı açıklamada, zorunlu tasarrufların hak sahiplerine gerçek faizleriyle birlikte bir an önce ödenmesi gerektiğini belirterek, bütçeden savaşa değil emekçilere pay ayrılmasını istedi.

Yaklaşık 250 emekçinin katıldığı basın açıklamasında “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Tasarruflarımız gaspedilemez!”, “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!” vb. sloganlar atıldı. Basın metninin okunmasından sonra eylem bitirildi. (SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

Kırşehir: “Direne direne kazanacağız!”

Devletin nema ödemelerini ertelemesi ve nakit ödeme yerine tahvil, bono, hisse senedi gibi yöntemlerle ödemeye çalışması KESK tarafından protesto edildi. AKP binası önünde basın açıklaması gerçekleştiren kamu emekçileri, öncesinden randevu alınmasına karşın AKP binasının kapatılarak, yöneticilerinin gitmiş olmasına tepki gösterdi.

Yaklaşık 80 kamu emekçisinin katıldığı eylemde “Direne direne kazanacağız!”, “Nemalar hakkımız, söke söke alırız!” sloganları atıldı. Savaş karşıtı sloganların atılması ise yönetim tarafından engellendi. (SY Kızıl Bayrak/Kırşehir)

İş yasası değişikliğine karşı basın açıklaması

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, İMF direktifleriyle 150 yıllık kazanımların bir anda geri alınması anlamına gelen 1475 Sayılı İş Yasası’ndaki değişikliklere karşı bir basın açıklaması düzenledi. 7 Ocak’ta Unkapanı’nda bulunan Çalışma ve Sosyal Sigortalar Kurumu önünde düzenlenen açıklamaya, Tüm Bel Sen ve Belediye-İş’ten de temsili düzeyde destek verilmesine rağmen, yaklaşık otuz kişi katıldı. Derneğe bağlı Çalışma Yaşamı Komisyonu’nun hazırladığı açıklama okundu.

15 Mart 2003 tarihinde uygulamaya konulacak yasayla esnek çalışma, taşeronlaştırma, kıdem tazminatı ve örgütlenme hakkının ortadan kaldırılması gibi pek çok saldırıyla işçi sınıfının işverenler tarafından köleleştirilmek istendiği söylendi. İnsan onuruna yarışır çalışma koşullarının sağlanması istenerek açıklamaya son verildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

EP Sonuç Bildirgesi açıklandı...

Eylemsizliğin altına imza atıldı

Emek Platformu uzun bir aradan sonra "Irak'ta savaş, zorunlu tasarruflar ve çalışanları ilgilendiren güncel sorunlar" başlığı altında 3 Ocak'ta toplandı. Gündem maddeleri sınıfı doğrudan ilgilendiren güncel ve yakıcı sorunlardan oluşuyordu. Ancak Başkanlar Kurulu Sonuç Bildirgesi'den, bir kez daha, sorunların ciddiyet ve aciliyetine uygun hiçbir karar çıkmadı.

EP savaşı basın açıklamaları ve imza metinleri ile durdurmayı hedefliyor!

Sonuç Bildirgesi'nde savaş gündemi ile ilgili şu tespitle bulunuluyor: "Ülkemizin bulunduğu coğrafyada yaşanan, bölgesel gerilim ve saldırı tehdidi yeni bir insanlık dramına neden olacak, zaten yoksulluk cenderesi içinde olan emekçilere ve tüm halkımıza açlık, yoksulluk ve yıkım getirecektir. Bu saldırıyı durdurmak ve savaşı önlemek için Emek Platformu olarak ülkede yapılacak eylem ve etkinliklere aktif olarak destek verilmesinin yanı sıra, ortak eylem ve etkinlikler düzenlenecektir."

Eylemlerin ilk halkası, 16 Ocak'ta ülke çapında EP bileşenleri ve üyeleri tarafından öğlen tatiline yarım saat kala (!) 11:30'da üretimden gelen gücün kullanılması ve EP'nun savaşa karşı hazırladığı ortak bildiri metninin okunmasıyla başlıyor. Başkanlar Kurulu üyelerinden oluşan sınırlı bir katılımı aynı gün ve saatte Kızılay/Güvenpark'ta da ortak bildiri halka dağıtılacak.

Diğer eylem ve etkinlikler ise, "Barış Beyannamesi"ne ilk imzaların atılması; DİSK Başkanlar Kurulu'nun Habur Sınır Kapısı'nda yapacağı basın açıklamasına destek verilmesi; "Barış Beyannamesi"ne atılan imzaların TBMM Başkanlığı'na verilmesi; savaş karşıtı Mersin Bölge Mitingi'ne katılım sağlanması; 26 Ocak'ta diğer illerde yapılacak savaş karşıtı mitinglere kitlesel katılım sağlanması, silah denetçilerinin BM'ye raporlarını sunduğu gün yapılacak basın açıklamalarına destek verilmesi; raporların BM Güvenlik Konseyi'nde tartışılacağı günlerde 1 dakikalık ışık söndürme eylemi; Avrupa'daki savaş karşıtı etkinliklerle eş zamanlı olarak ülke çapında bütünleşme şeklinde çeşitli tarihlere yayılmış.

Savaş karşıtı bir tutumu açıklarken savaşın emperyalist karakterini vurgulamamak, yaşanacak yıkımı Türkiye halklarıyla sınırlı tutmak, Türkiye cephesinden savaş hazırlıklarının yoğunlaştığı günlerde emperyalizmle girilen uşakça ilişkileri yok saymak vb. bir yana, alınan "eylem kararları"nın savaşı durdurmayacağı yeterince açık. Bugün bilinci en geri bir işçiyle konuşsanız "savaşı durdurmak için alanlara çıkmak" gerektiğinden bahseder. EP savaş karşıtı bir tutum örgütlemekten uzak, halihazırda planlanmış eylemlere yapacağı sembolik katılımlarla günü geçiştirmeyi amaçlayan bir tutum içinde.

Zorunlu tasarruflar hükümete hediye edildi

EP'nun bir diğer gündem maddesi ise zorunlu tasarruflar. Hükümetin zorunlu tasarrufları ödememek için zamana yaydığı, nakit olarak ödenmesi yerine tahvil ve hisse senedi yoluyla ödemeyi planladığı bir dönemde EP, "tavsiye" niteliğinde aldığı bir kararlar

hükümeti iyice cesaretlendiriyor. Sonuç Bildirgesi'ndeki ifadelerle bakıldığında, bu kararın muhalefet partileri tarafından mı yoksa emek örgütü olma iddiası taşıyan bir platform tarafından mı alındığı anlaşılmiyor. EP, bu soruna ortak "müdahale" etme kararı alıyor ve hükümete çağrıda bulunuyor:

"Hükümet kararını değiştirerek çalışanlara olan bu borcu bir defa da ana para ve nemaları 1 Haziran 2000 tarihli döviz kurundan nakden ödemelidir. Emek Platformu sorunun takipçisi olmak için bundan sonraki eylemleri birlikte yürütecek, bu konudaki hazırlıkları kamuoyuna ileticektir." Ancak ne ortada yapılacak eylemlere ilişkin bir takvim, ne de konuyla ilgili hazırlıkları açıklayan bir ifade var.

Bildirgede hükümete "gözdağı" da veriliyor. Eğer hükümet nemaları bir defada ve nakden vermezse EP bileşenleri de boş durmayacaklar, "hukuksal girişim" başlatacaklarmış!

Sıra EP yöneticilerine gelince anti-demokratik uygulamalar akıllarına geliyor

İş yasası, iş güvencesi yasası, zorunlu emeklilik, kamu çalışanlarının tasfiyesi, ücret artışları, personel rejimi yasası vb. saldırıların çalışanları ilgilendiren güncel sorunlar olmadığını yine EP'nun Sonuç Bildirgesi'nden anlıyoruz. Gündem maddelerinden biri olan "çalışanları ilgilendiren güncel sorunlar"ın kapsamı ve içeriği EP yöneticilerinin sorunları olarak sonradan değiştirilmiş olmalı ki, bu saldırılarla ilgili tek bir söz dahi edilmemiş.

Bugüne kadar greve çıkan işçilerden YÖK'e hayır diyen öğrencilere, insanca yaşamak istiyoruz diyen emekçilerden F tipi hücreler kapatılsın diyen tutsak yakınlarına kadar demokratik talepleri için eylem yapan yüzlerce insan 2911 Sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası gereğince gözaltına alındı, onlarcası tutuklandı. Tüm bunlar yaşanırken kör, sağır, dilsizi oynayan EP bileşenleri, bugün KESK yöneticilerinin aynı yasa gereği yargılanması söz konusu olunca birden 2911'in anti-demokratik olduğu gerçeğini hatırlayıverdiler.

Elbette bu ve benzeri örgütlenme, gösteri yapma, toplanma özgürlüğü önündeki bütün anti-demokratik uygulamalar kaldırılmalı, yasalar iptal edilmelidir. Ancak bu EP'nun dillendirdiği gibi "Emek Platformu, bileşenlerinin bütün etkinliklerinde karşısına dikilen, yönetici ve üyelerinin yargılanmasına ve ceza almasına neden olan 2911 Sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'nın anti-demokratik hükümlerinin değiştirilmesi" şeklinde, hem 2911 Sayılı yasayla sınırlı, hem EP bileşenleri ve yöneticilerini kapsayacak şekilde darlaştırılmış, hem de "değiştirilmeli" diyerek reforme edilmesini talep eden bir biçimde formüle edilemez. Yasanın kendisi olduğu gibi anti-demokratiktir ve "değiştirilmelidir" şeklinde formüle etmek "EP yöneticilerini kapsamayacak şekilde değiştirilmesini" talep etmek anlamına gelmektedir.

1 Aralık sonrası soruşturma ve sürgün terörüyle başbaşa bırakılan binlerce emekçi benzer bir sorunu yaşarken ve bunun vebali boyunlarında dururken "KESK ve bağlı sendikalarının 35 yöneticisinin yargılandığı ve 15 ay hapis cezası aldığı davalara ilişkin yapılacak olan eylemlere katılarak destek

verilecektir" şeklinde ifade edilen pasif destekle bu saldırıların püskürtülemeyeceği açıktır. Bu "destek" eylemiyle olsa olsa iktidara sitemde bulunulacaktır. Ne de olsa bugüne kadar EP olarak devletin kendilerine biçtiği misyonu fazlasıyla yerine getirmişlerdir.

Emek Platformu neden toplandı?

Savaşın nemalara, kamu TİS'lerinden Mart'ta yasalaşması hedeflenen iş yasasına, kamuda 65 bin çalışmanı kapsayan zorunlu emeklilikten çalışanların tasfiyesine kadar bir dizi saldırı gündemde. Sendika temsilcileri (DİSK, Türk-İş, Hak-İş) ile işveren temsilcileri (TİSK) 6 Ocak'ta toplandılar. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, Hak-İş Başkanı Salim Uslu ve TİSK Başkanı Refik Baydur toplantı sonrası birlikte açıklama yaparak 1475 sayılı İş Yasası ile 2821 sayılı Sendikalar Yasası ve 2822 sayılı Toplusözleşme, Grev ve Lokavt Yasası'nı birlikte ele alarak yapılacak değişiklikleri 15 Şubat'a kadar hükümete bildireceklerini söylediler.

Sınıfa saldırıların yoğunlaştığı, sendikal ihanetin derinleştiği, savaşa karşı tepkilerin giderek arttığı bir dönemde EP toplanarak bir kez daha işçi ve emekçileri oyalama rolüne soyunmaktadır. Bildirge bir eylem takvimi olmaktan çok bir dizi "niyet" in açıklandığı bir bildirge görünümündedir. Tabandan yükselen mücadele eğilimini köreltmek, isteğini eritmek ve oluşan tepkileri düzene yedeklemek misyonuna soyunmuş olan EP, bugün de aynı uğursuz görevi yerine getirmeye çalışmaktadır. Aldığı eylem(sizlik) kararıyla da bunu teyit etmiştir.

İhanete karşı bağımsız taban örgütlülükleri yaratılmalıdır

İşçi ve emekçiler gerek sendika yönetimleri, gerek EP gibi tepeden oluşturulan birlikler eliyle eylemsizliğe itilmektedir. Fiili-meşru mücadele ve eylemli süreçler yerine işçi ve emekçiler basın açıklamaları, imza metinleri, hukuksal yol ve yöntemlerle oyalanmaktadır. EP'de yeralan DİSK, Türk-İş, Hak-İş gibi emek örgütlerinin temsilcileri (!) işveren ve hükümet temsilcileri ile kapalı kapılar ardında yapılan toplantılarla sınıfa ihanet etmekte, kazanılmış hakların gaspını meşrulaştırmakta ve yeni saldırıların önünü düzlemektedir.

Bu ihanetçi takımın bu denli arsızlaşmasının gerisinde işçi ve emekçilerin sendikal bürokrasiden bağımsız örgütlenmelerini yaratamaması yatmaktadır. Sendikal ihanet işçi ve emekçileri güvensizlik, karamsarlık ve eylemsizliğe itmektedir. Bu kuşatmayı sınıfın gerçek temsilcileri olan, mücadele içinde yoğunlaşmış öncü işçi ve emekçilerin iradesi yaracaktır.

Savaşın ve saldırıların yıkımını her gün yaşamlarında daha çok hissedecek olan kesim işçi ve emekçilerdir. Bu sorunların çözümü örgütlü mücadeleyi, sınıfın birlik ve beraberliğini zorunlu kılmaktadır. Emek Platformu gibi tepeden oluşturulmuş birliklerin, düzene hizmette kusur etmeyen sınıf hainlerinin bu süreci örmeyeceği çok açıktır. Tabandan örülecek ve yükselcek bir mücadele süreci ve sınıf birliği işçi ve emekçiler cephesinin en acil ihtiyacıdır.

Kıbrıs'ta kitle hareketi ve yaşanan önderlik ihtiyacı

Kıbrıs sorunu gündemde kalmaya devam ediyor. BM'nin ortaya koyduğu "Annan Planı" üzerinden yapılacak görüşmelerin tarihi yaklaştıkça tarafların bu pazarlık sürecinde takınacakları tutumlar da netleşiyor.

Türkiye Kıbrıs konusunda "politika düzeltti"

Türk tarafının Kıbrıs sorunu konusundaki geleneksel katı tutumunun giderek esnemeye başladığı haftalar önce belli olmuştu. 18 Aralık'ta Çankaya Köşkü'nde yapılan "Dış Politika Zirvesi" sonucunda, BM'nin ortaya koyduğu Annan Planı'nın görüşmelere zemin olarak kabul edilebileceği açıklanmıştı. Hemen ardından KKTC meclisi de bu doğrultuda bir karar aldı. Şimdi bu konudaki adımlara bir yenisi eklendi. Dışişleri Bakanlığı, 8 Aralık'ta Türkiye'nin Kıbrıs politikasında bir düzeltmeye gidildiğini açıkladı. "Eğer siz Rum tarafını AB'ye alırsanız, KKTC de Türkiye ile entegrasyona gider." Yapıp yapamayacağından bağımsız olarak şimdiye kadar Türkiye'nin muhataplarına söylediği özetle buydu. Geçtiğimiz Aralık ayında Kopenhag Zirvesi Rum Kesimi'ne AB'ye üyelik yolunu açtı. Türkiye bu gelişmeyi sadece seyretmekle yetindi. Ankara, emperyalizmin konuya ağırlığını koymuş olması karşısında KKTC'nin Türkiye ile entegrasyonu resmi politikasını ağızına dahi alamadı. Şimdi ise Türk Dışişleri Bakanlığı bu konuda bir politika düzeltmesi yaptıklarını, şu anda KKTC'nin Türkiye ile entegrasyonuna gidilmeyeceğini, Annan Planı üzerinden yapılacak görüşmelerin sonucunun bekleneceğini söylüyor.

Türkiye'nin yaptığı, bir politika değişikliğinden çok, boşta kalan politikanın fiili duruma uydurulmasından ibarettir. Bu da göstermektedir ki, Türkiye'nin resmi Kıbrıs politikası adım adım emperyalist çözüm planlarına uydurulmaktadır.

Denktaş konumunu korumaya çalışıyor

Kuzey Kıbrıs'ta da hareketli günler yaşanıyor. Kıbrıslı Türklerin önemli bir kısmı, Denktaş yönetimine ve onun arkasındaki Türkiye'ye tepki içerisindedir. Onları adada çözümün önündeki başlıca engel olarak görenler, tepkilerini kitlesel eylemlerle ortaya koyuyorlar. Bu eylemlerin en kitleseli 26 Aralık'ta yapıldı.

"Kıbrıs Türk halkı 26 aralık 2002 tarihinde, bir kez daha, muhalefetin çağrısına uyarak, hem de şimdiye dek Kıbrıs tarihinde ne Türkler ne de Rumlar arasında görülmemiş kalabalık bir katılımı, meydanları doldurdu. 40 bine yakın Kıbrıslı Türk barış için ciddi bir mücadeleye hazır olduğunu vurgulamak üzere meydana geldi."

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek gazetesinin son sayısında 26 Aralık eylemlerinden böyle söz ediliyor. Bu kitleselliği bakımından muazzam bir toplumsal hareketlilik demektir. Kuzey Kıbrıs'ta toplam 100 bin dolayında insan yaşadığı düşünülecek olursa, 35-40 bin kişinin sokaklara çıkmasının önemi daha kolay anlaşılacaktır.

Eylemlerde tepki ağırlıklı olarak Denktaş yönetimine ve Türkiye'ye yöneldi. Denktaş'ın Kıbrıs Türk halkının meşru temsilcisi olmadığı, istifa etmesi gerektiği eylemlerde konuşma ve şarlara damgasını vurdu.

Bunun üzerine Denktaş, şimdiye kadar kolay kolay yapmadığı bir şey yaparak muhalefet partilerini tek tek ziyaret etti. Böylelikle muhalefet partilerinin görüşlerini de dikkate aldığı göstermeye ve kendi konumunu korumaya çalıştı. Bunda ne kadar başarılı olup olamayacağını ise muhalefet partilerinin, özellikle de CTP ve TKP'nin önümüzdeki günlerde sergileyecekleri tutum gösterecek. Hem mecliste temsil edilen hem de sokaktaki muhalefetin başını çeken Bu Memleket Bizim Platformu'nda (BMBP) etkin konumda olan bu partiler, ya sokağın sesine kulak verecek ya da tam tersini yaparak Denktaş'ın uzattığı eli sıkacaklar.

Kıbrıs halkları emperyalist politikaların dışına çıkabilmiş değil

Türkiye ve Denktaş yönetimine yoğun bir tepkinin olması Kıbrıs Türk halkının henüz emperyalizmin planlarını aşan ilerici bir çözümden yana tavır aldığı göstermiyor ne yazık ki. Halk şimdiye kadar çektiği acı ve sıkıntıların arkasında Türkiye'nin ve Denktaş yönetiminin durduğunu biliyor ve buna karşı haklı bir tepki gösteriyor. Ancak çözümün ne olduğu noktasında kafalar çok karışık. Eylemlere destek veren halkın azımsanmayacak bir bölümü Annan Planı ya da Kıbrıs'ın bir bütün olarak AB'ne girmesi dışında bir çözüm alternatifini görmüyor. Elbette ki bunda BMBP'da başı çeken "sol" partilerin AB'yi aşamayan bir siyasal ufka sahip olmalarının rolü büyük.

Gerçek çözüm için "anti-emperyalist birleşik cephe"nin kurulması gerektiğini söyleyenler ise hem kendi politikalarını hayata geçirebilecek siyasal güçten yoksunlar, hem de bağımsız bir devrimci siyasal alternatif oluşturabilmiş değiller. Bu ikincisi özellikle önemlidir. Örneğin Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek (ki aynı zamanda yeni kurulan Kıbrıs Sosyalist Partisi'nin yayın organıdır) "Devrimci bir barış faaliyeti"nin yürütülmesi gerektiğini savunmakta, fakat bunun siyasal ve örgütsel araçlarının nasıl yaratılacağı sorusuna tutarlı bir yanıt üretememektedir. Söylediği

şudur: "İşçi sınıfımızın önderliğinde Anti-emperyalist birleşik cephe oluşturulmalı, Anti-emperyalist birleşik cephe programımızı hayata geçirecek bir Anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti kurulmalıdır. Kıbrıs Sorunu'nun, bu milli sorunun başka türlü bir çözümü imkansızdır."

Anti-emperyalizmi temel alması ve iki halkın birleşik örgütlülüğünü savunması bakımından bu söylenenler elbette ileri yanlar taşımaktadır. Fakat ona eşlik eden ateşli söylem bir yana bırakıldığında, "anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti" formülünün altı tümüyle boş

kalmaktadır.

Devrimci siyasal önderlikten yoksunluk

Bütün bunlardan çıkan sonuç, her iki halktan Kıbrıs işçi sınıfının ve emekçi halkının önüne devrimci bir siyasal alternatifin ve bugünkü duruma ilişkin taktik bir politikanın konulamamış olmasıdır. Bugünkü kitle hareketinin en temel sorunu politik ve örgütsel planda yaşanan önderlik sorunudur. Düzen içi "sol" partiler bu boşluktan yararlanarak kitlelerin tepki ve öfkesini kendi AB'ye giriş politikalarının dayanağı haline getirmeye çalışmaktadırlar. Ve şu ana kadar bunda epeyce de başarılı olmuşlardır. Onlar açısından şu anki problem, kitle hareketinin kendi denetimleri dışına taşma potansiyeli taşımasıdır.

Şüphesiz ki bu durumdan sadece Kıbrıslı sosyalistler, devrimciler sorumlu değil. Bugün dünya ölçeğinde hem sınıf ve kitle hareketi hem de devrimci ve komünist hareket açısından sıkıntılı bir dönemden geçiliyor. Geçmiş dönemin ve alınan tarihsel yenilginin farklı alanlarda yarattığı tahribat ortadan kalkmış değil. Kıbrıs da bu genel tablonun içinde yer alıyor.

Öte yandan Türkiyeli ve Yunanistanlı devrimcilerin Kıbrıs halkına karşı sorumluluklarını ne ölçüde yerine getirdikleri de tartışma konusudur. Kıbrıs sorunu konusunda bu her iki ülkedeki ilerici, devrimci partiler ya kendi burjuvazilerinin kuyrukçuluğunu yapmışlar ya da çoğu zaman gelişmeleri uzaktan izlemekle yetinmişlerdir. Türkiye ve Yunanistan devrimci hareketleri en güçlü oldukları dönemlerde dahi dünyanın başka bölgelerindeki ezilen halklara duydukları yakınlığı Kıbrıs halklarından esirgemişlerdir.

Ortadoğu'da emperyalist savaş giderek güncelleniyor. Bunun tersinden anti-emperyalist mücadelede kabarmaya yol açması ise çok güçlü bir ihtimaldir. Anti-emperyalist mücadelenin yeniden güncelleşeceği bir zamanda ve coğrafyada eldeki potansiyel olanakları değerlendirememek devrimci sorumlulukla bağdaşan bir tutum değildir. Kıbrıs'taki toplumsal hareketliliğin, doğru bir önderlikle buluşabildiği ölçüde, bölgedeki anti-emperyalist mücadeleyi besleyeceğini düşünmemek için hiçbir neden yoktur. Türkiye ve Yunanistan'daki devrimciler Kıbrıs'taki gelişmelere bu gözle de bakmalıdırlar.

ABD emperyalizmi Kürt halkının düşmanıdır

Müdahalenin son aşamasına gelindi. Halihazırda bölgede ABD'yi her koşulda açıktan destekleyeceğini ortaya koyan tek ülke İsrail. Türk devleti "barış elçiliği"ne soyunup, başbakanı "savaşız çözüm" gezilerine çıksa da, tam bir ikiyüzlülük içinde bulunuyor. Tüm ülke toprakları savaş üssü olarak kullanılmaya hazırlanıyor, fiili işgal anlamına gelen ABD askerlerinin ülkede konuşlandırılmasının pazarlıkları yapılıyor.

"Irak'ın demokratikleştirilmesi" ambalajı içinde pazarlanan emperyalist savaşın bir diğer destek gücü ise Talabani'nin YNK'sı ile Barzani'nin KDP'sidir. Kendi özgüçlerine dayalı çözüm yerine tarihleri boyunca emperyalistlerin uygun gördüğü ve destek verdiği çözümü savunan KPD ve YNK bu kez de kaderini emperyalist savaşın sonucuna bağlamış gözüküyor. Daha da önemlisi KDP ve YNK, ABD emperyalizminin emrinde Irak halkının kanını dökmeye dayalı kirliliğe ABD emperyalizmi ile bütünleşiyor.

KDP ve YNK'nın tarihi ABD emperyalizmine uşaklığın tarihidir

Kürt işbirlikçi hain takımının ABD ve Avrupa emperyalizmine kölece bağımlılığı yeni ortaya çıkmış burdurum değildir. Uzun bir tarihsel süreçte şekillenmiş ve uzun yıllardır devam eden bir durumdur.

Kürt halkının özgürlük umudunu Avrupa ve Amerika'da arama tutumu her dönemde gündeme gelmiştir. Mustafa Molla Barzani'nin KDP'si ABD'nin desteğini alacağına inanarak Irak Kürdistan'ında savaş başlatmıştır. Ama bir türlü emperyalizmden beklediği yardım gelmeyince savaş alanını terkedip kaçmış, Kürt halkını kaderiyle başbaşa bırakmıştır. Kürt halkı sömürgeci Irak devletinin baskı ve katliamlarını yaşarken, Mustafa Molla Barzani ABD emperyalizminin kucagında süreci izlemekle yetinmiştir.

YNK'nın başındaki Talabani'nin de emperyalist dünyanın ağababalarının dışında bir çözümü hiçbir dönemde zorlamadığı tarihsel gerçekliktir. Onun tek farkı, ABD emperyalizmi ile sıcak temaslarda bulunmanın yanı sıra Kürt sorununun Irak Kürdistan'ında çözümü noktasında Avrupa emperyalizminin politikasının aktörlüğüne soyunmuş olmasıdır.

ABD emperyalizminin Kürt halkına vereceği tek şey köleliktir

İşbirlikçi önderliklerin ABD'yi şirin gösterme politikaları kesintisiz devam ediyor. Kürt halkının bilinci dumura uğratılmak isteniyor. Beyinleri emperyalist merkezlerde hazırlanmış menganelere sıkıştırılmak isteniyor.

ABD emperyalizminin dünya halklarına açlık ve sefaletten, sömürü ve uşaklıktan başka verebileceği hiçbir şey yoktur. Kürt halkı özgürlük istiyor. Ulusal hak ve özgürlüklerini kullanmak istiyor. Tıpkı tüm dünya halkları gibi.

Peki dünyanın efendisi ABD emperyalizminin özgürlük isteyen dünya halklarına yanıtı ne oldu. Bağımsızlık ve özgürlük bayrağını yükselten Vietnam halkının mücadelesini boğmaya çalışan ABD emperyalizmiydi. Özgürlük ve sosyalizm yolunda yürüyen Küba halkına yönelik Domuzlar Körfezi çıkarmasını yapan da, onlarca ülkede faşist darbeler tezgahlayıp, askeri faşist diktatörlüklerin yolunu açan da... Şili Devlet Başkanı Allende'nin meşru seçimlerle yönetime gelmesini sindirmeyip, General Pinochet adlı uşakına askeri darbe düzenletip, Allende ve onbinlerce Şili devrimcisinin katliam fermanını imzalayan da terörist ABD'den başkası değildi.

ABD emperyalizminin dünya halklarına düşmanlıkta sınır tanımadığının sayısız örneği vardır. ABD emperyalizminin savaş arabasına bağlanmak isteyen Kürt halkı bu gerçeği unutmamalıdır. Barzani-Talabani cinsinden işbirlikçilerin ve A. Öcalan'ın manifestosunu yazdığı teslimiyetçi çizgiden Kürt halkının payına düşen yine açlık, sömürü, ulusal hak ve özgürlüklerden yoksunluk olacaktır.

Bugün Kürt halkının ihtiyacı, özgürlük umudunun önünde bir engele dönüşmüş olan işbirlikçi, teslimiyetçi önderliklerin aşılması, Kürt sorununun devrimci çözümü iddiasını kuşanmış, Talabani-Barzani ihanetini boşa çıkaracak önderliklerin yaratılmasıdır. Kürt halkı ABD'nin savaş terörü karşısında mazlum Irak halkının yanında yer alma tutumunu ortaya koyduğunda, özgürlük ateşini yeniden harlamaya başlamış olacaktır.

500 Tekstil işçisi savaş karşıtı sloganlarla yürüdü...

TEKSİF Bakırköy Şubesi'nden savaş karşıtı eylem

9 Ocak Perşembe günü TEKSİF sendikasına bağlı şubeler kapitalizmin vahşi yüzünü simgeleyen emperyalist savaşa karşı eylemli bir basın açıklaması yaptılar. Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda saat 12:00'de başlayan açıklamaya, işyerlerinden çıkan yaklaşık 500 işçi sloganların yanı sıra pankart ve dövizleriyle geldiler. Yürüyüş boyunca "Savaşa hayır!", "ABD askeri olmayacağız!", "Mehmetçiğin kanı satalık değil!", "Emperyalist savaş istemiyoruz!" vb. sloganlar atıldılar. Eylem oldukça canlı bir şekilde geçti.

Eyleme İşçi Kültür Evleri de dövizleriyle katıldı. Dövizler, "Emperyalist savaşa, emperyalist köleliğe, emperyalist kültüre hayır!", "Emperyalist savaş açlık, yoksulluk, katliam demektir!" "Emperyalist savaşa geçit vermeyelim!", "ABD emperyalizminin çıkarı için savaşmayacağız!", "Çocuklarımızı ölmeye öldürtmeye göndermeyeceğiz!", "İşçiler birlik halklar kardeş olmalı!" gibi şarlar içermekteydi.

TEKSİF Bakırköy Şubesi Başkanı eylemde yaptığı konuşmada, Amerikan emperyalizmini suçladı ve emekçileri savaşa karşı mücadeleye çağırdı. Açıklama ara ara sloganlarla kesildi. Eylem açıklama yapıldıktan sonra bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Sefaköy

Bursa'da emperyalist savaş karşıtı miting

ABD emperyalizmi Irak'a yönelik saldırı hazırlıklarını hızlandırmış bulunuyor. Önümüzde emperyalist saldırılara karşı "İşçilerin birliği, halkların kardeşleri!" şiarı etrafında örgütlü bir güç haline gelebilmek görevi var. Buna uygun araçlar yaratabilmek, varolan araçları daha işlevsel hale getirebilmek sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Geçtiğimiz hafta sonu bölgemizde yapılan savaş karşıtı eylem devrimcilere düşen bu görev ve sorumluluğu bir kez daha ortaya koydu.

Eylemin bileşenleri sendikalar, siyasi partiler, kitle örgütleri ve devrimci gazetelerdi. Bu güçlerin eyleme nasıl hazırlandıkları eylem alanında kendini gösterdi.

Eyleme yaklaşık 2 bin kişilik bir kitle katıldı. Sendikaların tutumu utanç vericiydi. KESK korteji yaklaşık 40-50 kişiden oluşuyordu. İşçi sendikalarının da hazırlık yapmadıkları katılımlarından belli oluyordu. ÖDP, EMEP, SİP-TKP gibi yasal reformist partiler de daha önce eyleme taşıyabildikleri kitlenin yarısını bile alana taşıyamadılar. Devrimci çevreler geçmişe göre nispeten daha fazla kitle taşısalar da, gerek alandaki konumlanışları gerek sloganlarıyla kitleyi etkileme gücünden yoksundular.

Biz Kızıl Bayrak okurları olarak bölgemizde "Emperyalist Savaşa Hayır Platformu"nu oluşturmaya çalışıyoruz. Bu mitingde ilişkilerimizi alana yeterince taşıyamadık. Hafta sonu olmasına rağmen deri işçilerinin yoğun mesailerini olumsuz etkenlerden biriydi. Bölgemizde platform çalışmalarını hızlandırarak süreci göğüslemek hedefiyle hareket edeceğiz.

Emperyalist savaşa karşı sınıf savaşı!

SY Kızıl Bayrak okurları/Bursa

Sarıgazi'de savaş karşıtı eylem...

"Kahrolsun ABD emperyalizmi!"

Bir süre önce oluşturulan Sarıgazi Savaş Karşıtı Platform 5 Ocak'ta Sarıgazi Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı. Açıklamada ABD'nin Irak savaşı için AKP hükümetinin kirli savaş pazarlıkları yaptığı, Türkiyeli emekçilerin savaşa karşı çıkması gerektiği söylendi.

Eyleme Sarıgazi Belediye Başkanı Fikret Şahin ve Genel-İş'e bağlı belediye işçileri de destek verdiler. "Yaşasın halkların kardeşliği!", Biji bratiye gelan!", "ABD askeri olmayacağız!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Savaşa değil eğitime/sağlığa bütçe!" sloganları atıldı.

Kitle iki ayrı yönden alkış ve sloganlarla alana girerek birleşti. Jandarmanın güvenlik önlemi konusunda rahat davrandığı eyleme duyarlı Sarıgazi halkı da alan dışından izleyerek destek verdi. Alandan ayrılırken 75 yaşındaki yaşlı bir emekçinin, "Benim akrabam Kore savaşında öldü. Amerikalılar dünyanın her yerinde aynı savaşı sürdürüyor. Zamanında kendi ellerimizle ülkeyi teslim ettik, şimdi bu hale geldik." sözleri, ABD emperyalizmine duyulan tepkinin bir göstergesiydi.

2003'e girerken...**“Demokratikleşme” görüntüsü altında baskı, terör ve yasaklara devam!**

2002 yılı demokratik hak ve özgürlükler yönünden tüm dünyada emekçilere dönük saldırıların boyutlandığı bir yıl oldu. Özellikle 11 Eylül saldırıların ardından hak ve özgürlükler, güvenlik gerekçesiyle kısıtlanırken, pek çok ülkede yabancı düşmanlığı bu kez terör fobisi pompalanarak tırmandırıldı.

Türkiye’de ise, zaten yıllardır fiili bir sıkıyönetim uygulandığı için polise tedbirler hep yürürlükteydi. Kürdistan illerinde OHAL’i kaldırmak bu yasakçı, baskıcı ve teröre dayalı devlet politikasında fazla bir değişiklik yaratmadı.

2002 yılı boyunca sermaye iktidarı AB üyeliği için demokratikleşme makyajlarına devam etti. AB’ye uyum yasaları çerçevesinde bir dizi değişiklik yapıldı. İdam cezası kaldırılarak yerine ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası kondu. İdam cezası alan tutsaklar bu yeni düzenlemeyle 9 yıla kadar tek kişilik hücrelerde tecrit edilebilecekler artık.

Demokratikleşme yalanlarına rağmen tablo ortadadır: 2002 yılının yalnızca ilk altı ayında, yargısız infazlar ve gözaltında işkence sonucu 25 kişi yaşamını yitirdi, 2 kişi gözaltında kaybedildi. Grevler ülke çıkarı ve güvenlik gerekçesiyle yasaklandı. Gösteriler keyfi biçimde yasaklanırken, binlerce insan coplanarak gözaltına alındı. Sözde gösteri ve yürüyüş kanununun sınırları genişletilmişti. Ancak kanun değişikliğinin hemen ardından, 20 Ekim’de, Ölüm Orucu’nun 3. yılı vesilesiyle Galatasaray’da yapılan eyleme saldıran polis 100’ün üzerinde göstericiyi gözaltına aldı.

2002 yılı boyunca F tipi cezaevlerinden tabutlar çıkmaya devam etti. Tecritte ısrar eden sermaye devleti, cezaevlerindeki kimi aksaklıkların düzeltilmesi için verilen dilekçeleri, bu konuda yazan aydın ve yazarları cezalandırmaya devam etti. Adalet Bakanı Cemil Çiçek, ÖO’nu sürdürenlere zorla müdahaleye olanak veren düzenlemeyi onaylayarak devletin katletme politikasında ısrar edeceğini göstermiş oldu. 19 Aralık katliamında ve Ölüm Orucu’nda hayatını yitiren devrimci tutsakların sayısı 103’ü buldu. Bunlardan 5’i AKP hükümeti döneminde şehit düştü.

Cezaevlerinde, sokaklarda devlet terörü sürerken, “derin devlet”in tetikçiliğini de yapan Alaaddin Çakıcı gibi mafya artıkları ve Cavit Çağlar, Murat Demirel gibi dolandırıcı ve hortumcular birer birer serbest bırakıldı. Serbest bırakılanlar yalnızca onlar değil tabii ki. İşkenceyi önlemek ve işkenceci polisler verilecek cezaları artırmak için yapılan propaganda sürerken, pek çok davada suçları sabit olan işkenceci polisler en fazla 11 ay gibi komik cezalara çarptırılarak aklanıp serbest bırakıldılar.

Kürt halkının kurtuluş mücadelesi açısından da 2002 yılı teslimiyet ve yenilginin derinleştiği bir yıl oldu. AB’ye uyum yasaları çerçevesinde gündeme gelen anadilde eğitim düzenlemesi, fiilen kullanılan ötesinde bir şey getirmedi. Dahası, bu fiili kullanımın bile sınırları daraltılarak, devletin kesin ve katı denetimine uygun kurallar konuldu. Tabii, bu arada anadilde eğitim hakkı isteyen öğrenciler ve öğretmenler de bölücülük yaptıkları gerekçesiyle tutuklandı.

Bu manzara gençlik cephesinden de aynen sürdü yıl boyunca. 12 Eylül’den beri üniversiteli gençliğin başına çöreklenmiş olan YÖK’ün kuruluş yıldönümünde yapılan protestolarda öğrencilere azgınca saldırıldı. Bir öğrenci eyleminde depoya sokularak herkesin gözü önünde feci şekilde dövülen öğrencinin halkın tepkisi sonucu serbest bırakılması, olayı soruşturma konusu haline getirdi. Ancak soruşturma sonucunda öğrenciyi döven polisler aklanırken, serbest bırakan komiser suçlu bulundu.

AKP hükümeti işbaşına gelmesinin üzerinden iki ay geçmeden, ABD’ye kölece bağımlılık ve sermayeye tam hizmet konusunda 57. Hükümeti aratmayacağını şimdiden ortaya koydu. Saldırılarına kalınan yerden devam edeceğini gösterdi.

«HD verilerine göre Ocak–Haziran 2002 döneminde insan haklar» ihlalleri**Yaşam Hakkına ve Kişi Güvenliğine Yönelik İhlaller**

Faili meçhul cinayetler.....	51
Yargısız infaz, işkence sonucu, kuşku ve gözaltında ölümler	25
Çatışmalarda ölenler.....	7
Gözaltında haber alınamayan- kaybolduğu iddia edilen.....	2
İşkence-kötü muamele görenler ve işkence savı.....	381
Gözaltına alınanlar.....	15.469
Tutuklamalar.....	1.105
Gösterilere müdahale sonucu yaralanma.....	44
Tehtitle ajanlık yapmaya zorla.....	32
Uğradıkları saldırı sonucu yaralanma	76

Cezaevleri

Saldırılarda yaralanma-tecavüz.....	28
Tedavi edilmeyen-engellenen.....	26
Açlık grevi-ölüm orucu sonucu ölümler.....	15

Çalışma yaşamına yönelik ihlaller

Siyasi ve ekonomik nedenlerle gerekçesiz işten çıkarılan.....	3390
Sürgün-görevden alma-uzaklaştırma.....	200

Haklarında soruşturma açılan.....	180
İş kazaları.....	33 ölü/32 yaralı

Düşünce, ifade, örgütlenme ve inanç özgürlüğüne yönelik ihlaller

Kapatılan kitle örgütü, siyasi kuruluş, yayın organı, kültür merkezi:	78
Baskına uğrayan kitle örgütü, siyasi kuruluş, yayın organı, kltür merkezi:	46
Toplatılan ve yasaklanan yayın.....	87
Yasaklanan etkinlik.....	40
İstenilen hapis ve para cezaları.....	2260 kişi için 5400 yıl 11 ay hapis ve 58 milyar 997 milyon TL. para cezası
Cezaevlerinde bulunan düşünce suçları.....	191

İşkence yasağı:

Tabloda görüldüğü gibi, İHD, 381 kişinin işkence gördüğüne ilişkin şikayeti ve veriyi saptamaktadır.

Bu sayı, 1999 yılının ilk altı ayı için 334 idi.

Bu sayı, 2000 yılının ilk altı ayı için 263 idi.

Bu sayı, 2001 yılının ilk altı ayı için 435 idi.

* Veriler İHD’den alınmıştır.

ODTÜ’de emperyalist savaş karşıtı çalışmalar...

Okulumuzun sınav dönemine girmiş olması çalışmalarımızı yavaşlatsa da savaş karşıtı ajitasyon ve teşhir faaliyetimiz devam ediyor. Geçen hafta içerisinde yüzlerce *Ekim Gençliği* afişi yaptık, yaklaşık bin adet bildiri dağıttık. Bildirilerimizi dağıtırken konuşmalar yaparak, içine sürüklendiğimiz savaş sürecinin bütün kirliliğini yönlerini teşhir ettik.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun seçim çalışmalarına katılmasından dolayı tutuklanarak Ulucanlar Cezaevi’ne konulan arkadaşımız Nurbay İrmak için düzenlenen “Arkadaşıma Özgürlük!” kampanyası çerçevesinde yemekhanede bir stand açarak kartpostallar gönderdik. Ayrıca standda İşçi-Kültür Evi’nin çıkardığı takvim ve kartpostalların, *Ekim Gençliği* ve *Kızıl Bayrak*’ın son sayılarının satışını yaptık.

Bu hafta da iki gün boyunca hazırlık binası önünde stand açarak çalışmalarımızı sürdürdük.

Ekim Gençliği/ODTÜ

Ciddiyetsizliğin son perdesi/3

Kuyrukçu sürüklenişi

Bu işi asıl yapması gereken MLKP 3. Kongresi bundan yan çizmiş bulunsa da, biz MLKP 2. Kongresi'nin Kürt hareketi üzerine değerlendirmelerine kısaca göz atabiliriz. Kürt hareketinin reformist yönelimde önemli mesafeler katettiği bir aşamada, Ağustos 1997'de toplanan bu kongrenin Kürt hareketi üzerine değerlendirmelerinin esasını, akıl almaz bir subjektivizm ile iflah olmaz bir kuyrukçuluğun birleşik ürünü bir PKK özürçülüğü olarak özetlemek mümkün. Gelişmelerin artık apaçık bir görünüm kazandığı, ulusal hareketteki başaşağı gidişin en kör gözler ile kısır kafalar için bile anlaşılır hale geldiği bir aşamada toplanan bir parti kongresinin, olup bitenler karşısında kendi konumunu ve tutumunu, vahim gidişe yönelik devrimci eleştiri ve uyarılarını ortaya koymak yerine, tutup reformist yönelimi örtmeyi ve onu derinleşip yayılmakta olan "ulusal devrim" halesiyle süslemeyi kendine iş edinmesi kolay anlaşılır gibi değil. Devrimci olmak iddiasındaki bir hareketin kendi kendini en üst örgüt platformu üzerinden böylesine silahsızlandırması, kolay rastlanmayan türden bir dramatik örnek olarak duruyor önümüzde.

Bugün olduğu gibi o gün de anlaşılması gerçekten güç bu davranış, MLKP'nin neden son ana kadar gözü kapalı bir kuyrukçu sürüklenişe devam ettiğinin bir açıklamasını veriyor bize. Kongre gibi en üst bir örgüt platformunda Kürt hareketindeki gelişmeleri ancak böyle değerlendirebilen bir hareketin, Kürt hareketindeki reformist gidişi kavramasına, bununla arasına sınırlar çizmesine haliyle olanak yoktu. Bilinç körelmesi en tepede kendini göstermiş, kuyrukçu liberal çizgi bizzat 2. Kongre şahsında ortaya konulmuştu. Bu durumda MLKP için tutulacak başkaca bir yol doğal olarak kalmamıştı.

"Kürt ulusal devrimi" üzerine temelsiz hayaller

'93-'97 sürecini "uzayıp giden bir denge dönemi" olarak niteleyen MLKP 2. Kongresi'nin "Kürt ulusal devrimi" başlıklı değerlendirmesi, bu tespitten hareketle şöyle sürdürüyor sözlerini: "Söz konusu süreçte gerek PKK, gerekse de Türk burjuva devleti dengeyi kendi lehlerine bozmaya dönük taktik savaşıma hız verdi ve üçüncü kuvvetleri devreye sokmaya çalıştılar." (II. Kongre Belgeleri, Sun Yayıncılık, s.249)

Bilgiç havalarda ortaya konulan bu düşünce, gerçekte, PKK'nin kendi gidişatının yönünü ve anlamını devrimci hareketten ve devrimci eğilimli tabanından gizlemek için kullandığı beylik argümanın bir yinelenmesinden ibarettir ve MLKP payına körleşmenin başladığı yerdir. Öyle ya, sorun uzayıp giden dengeyi bozmaya yönelik bir taktik savaşımından ibaretse ve taraflar bu uğurda "üçüncü kuvvetleri devreye sokma" yarışındalarsa, PKK'nin kendi burjuvazisiyle birleşmek, emperyalizmin desteğini almak ve Türk burjuvazisiyle kurulu düzen tabanı üzerinde anayasal bir çözüme ulaşmak için

attığı tüm adımlar, yaptığı tüm ideolojik ve politik açılımlar, bir anda bambaşka bir görünüm kazanır; devrimi terketmede ifadesini bulan stratejik anlamını yitirir ve tersine, tam da dengeyi devrim lehine bozmak üzere yapılmış ustalıklı taktik hamleler niteliği kazanır. Bu düşünme kalıbı içinde, PKK'ye daha o günden bugünkü akıbeti hazırlayan her türlü zaafiyet, bir anda taktik esnekliğin ve politik ustalığın göstergesi erdemler halini alır. Bunun böyle olduğuna inananlara da, budalalara özgü bir coşkulu hayranlıkla, derinleşmekte olan "ulusal devrim" üzerine güzellmeler yapmak ve gözü kapalı bir biçimde PKK'nin ardından sürüklenmek kalır. 2. Kongresi üzerinden MLKP'nin önüne konulan görüş, politika ve dolayısıyla pratik davranış çizgisinin anlamı tamına budur ve nitekim sonuçları da buna uygun olmuştur.

Bu PKK kaynaklı bakış açısıyla kendi gözlerine mil çeken kuyrukçu oportünizm, 2. Kongre değerlendirmeleri üzerinden, olup biten herşeyi artık bu kalıba dökmeye, böylece mazur göstermeye ve bilgiççe havalarda devrimci hareketi buna inandırmaya çalışıyor. Bazı örnekler üzerinden bunu daha somut olarak görelim. PKK, Kürt sorununun çözümünde emperyalizmden medet mi umuyor, ABD'den AGİK'e kadar tüm emperyalist devletleri ve kuruluşları soruna el koymaya mı çağırıyor? Kuyrukçu oportünizme göre bunda anlaşılacak ne var ki; bunlar, "üçüncü kuvvetleri devreye sokma"ya yönelik diplomatik hamlelerden, bunun ifadesi ustalıklı taktik adımlardan başka nedir ki! Okuyoruz: "PKK, bu süreçte, uluslararası diplomasi taktiğini ve buna bağlı 'siyasal çözüm' tezini yükselterek, emperyalist devletlerin Türkiye'ye mali ve askeri desteği kesmelerini, kirli savaşı durdurma yolunda baskı uygulamalarını sağlamaya çalıştı" (s. 250). Devrim doğrultusunda ilerlediği iddia edilen bir hareketin buna paralel olarak "diplomasi taktiği" ile emperyalist devletleri "Türkiye'ye mali ve askeri desteği kesme"ye yöneltmeye çalıştığını, "siyasal çözüm" tezinin de bu çerçevede "yükseltildiği"ni söyleyebilmek için beyinlerin tümünden durmuş olması gerekir herhalde.

Aynı beyin durması "siyasal çözüm" çizgisinin iç politik sonuçları üzerinden de sürüyor. Bu alandaki her yeni açılım, adım ya da girişim de aynı şekilde, ustalıklı taktik hamlelerin ifadesi ve gereği olarak sunuluyor bizlere. PKK'nin anayasal temellere dayalı "siyasal çözüm" arayışı ile organik bütünlük içinde yürüttüğü "barış" eksenli ajitasyonu mu dediniz; iyi ama bu, "Türk halkını etkileme ve sömürgeciliğin beslediği şovenist kaynağı zayıflatma amacı"na dayalı usta bir taktikten başka nedir ki! (s. 252) PKK Batı'daki devrimci olanakları "küçümsüyor", "birleşik devrim"in gereklerinden uzak duruyor, "anayasal çözüm" arayışları çerçevesinde reformist solla ilişkileri esas alarak devrimci hareketi de bu güçlerin yedeği haline getirmek mi istiyor; eh, bu elbete kabul edilemez, ama "ulusal kurtuluşçu hareketin yedekleri kazanma ve yine sömürgeciliğin saflarında bölünmeler yaratma çaba ve yöneliminin (de) anlaşılmasız bir yanı

yoktur" herhalde! (s. 253) PKK'nin köklü kimlik değişimini emperyalistlere, Türk ve Kürt burjuvazisine kanıtlamak üzere, kendi sol kimliğinin gerçekte düzen ölçülerine uyan burjuva sosyalizminin ötesine hiçbir biçimde geçmediğini göstermeye yönelik açılımlarından ve çabalarından, bunun bir parçası olarak sosyalizm tarihine ve tarihi kazanımlarına ulaşılabilecek dil uzatmasından mı söz ediyorsunuz; bu da kabul edilemez tabii ki, ama buna şaşanlar, bundan hareketle PKK'nin "bugünkü ulusal devrimci niteliğini" yadsımaya kalkanlar, dönüp "PKK'yi neden başka şekilde değil de 'ulusal hareket' olarak nitelediklerini bir kez daha düşünmek zorundalar"! (s. 254)

Bu gönüllü özürçülük bu minvalde sürüp gidiyor. PKK reformist yöneliminin anlamını ve sonuçlarını devrimci çevrelerden gizlemek, onu taktik esnekliğin gerekleri çerçevesinde mazur göstermek için özel görevliler hazırlasaydı, onlar bile bunu bu ölçüde gönüllü rahat, bu denli gözükapalı bir pervasızlıkla yapma gücü bulamazlardı kendilerinde herhalde.

Elbette kuyrukçu oportünizm devrimci eleştirinin basıncı altındadır ve onun olup bitenin gerçek anlamı üzerine ortaya koyduklarından biraz olsun etkilenmiyor değil. Bunun verdiği belli belirsiz bir huzursuzlukla araya bazı ihtiyatlı ifadeler de sıkıştırarak, "geleceğe dair olasılıkları bir yana" bırakıyormuş gibi davranıyor. Yine de kendini ve kendisiyle birlikte herkesi yatıştırarak açıklamalar bulmak için gayreti elden bırakmıyor. Amerikan emperyalizminin bile henüz yeni bir değerlendirme yapmamış bulunduğu da işaret ederek (bu pek inandırıcı tanık, ABD, İmralı'ya rağmen hala da böyle bir değerlendirmeyi resmen yapmış değil!), "en ihtiyatlı ifadeyle" gerçek durumu "henüz" böyle" olmadığı, bugünkü koşullarda kaygılanacak bir durum bulunmadığı konusunda kendini ve bizi temin ediyor. PKK'nin bütün bu konularda adımlar atarken "söylemde ve pratikte çizdiği zikzaklar" devrimci çevrelerde onun "stratejik amaçlarından kopup kopmadığı konusunda tereddütler doğmasına yolaçmış" olsa da, gerçekte ortada kaygılanmak için bir neden olmadığını vurgulayan değerlendirme, buna PKK'yi yücelten bir açıklama da getiriyor: Zira "O (PKK!), ulusal hareketlerdeki bu taktik savrulmaları ve pragmatist tutumları devrimci yürüyüşünün prangası haline getirmemi." (s.250)

Bu herkesi ferahlatan açıklamada bir vuruşta elde edilmiş iki sonuçla yüzyüzeviz. Bir, "ulusal hareketlerde bu taktik savrulmaları ve pragmatist tutumların olması olağandır, onlara neden "ulusal hareket" denildiğini bu kadar kolay unutmamak gerekir; ve iki, ne mutlu ki bizdeki "ulusal hareket", PKK, bunları kendi "devrimci yürüyüşünün prangası haline getirme"yerek devrimci stratejik hatta ilerleyişini sürdürmektedir. Kısacık bir cümlemin içine sıkıştırılmış bu iki önemli sonuçtan ilki, PKK'nin reformist her açılımını ve adımını oportünistçe mazur göstermek için yerine göre kullanılacak bir maymuncuk; ve ikincisi, PKK'nin stratejik doğrultusunun sağlamlığına yönelik oportünist bir kör

in ideolojik temelleri

inanç anlamına geliyor.

MLKP 2. Kongresi'nin "Kürt ulusal devrimi" başlıklı değerlendirmesi, bu özürücü açıklamaların ardından, PKK cephesindeki gidişatın toz pembe gösterilmesiyle sürüyor: "Denge yılları, Türk burjuva devletinde parçalanma ve çözülme geliştirirken, PKK'nin güç biriktirdiği, kurumlaştığı, dolaylı yedeklerini artırdığı bir süreç oldu."

Söz edilen kurumlaşmaların ve çoğaltılan "dolaylı yedekler" in mahiyeti konusunda bir bilgi verilmiyor. Ama "diplomasi atağı" ile "siyasal çözüm" çizgisinin işlevi ve sonuçları üzerine görmüş bulunduğumuz tanımlamalar, doğal olarak bu konuda bir fikir veriyor. Gerçekte bunlar, ulusal hareket içinde Kürt burjuvazisine ideoloji, politika, kültürel alanda ve bizzat toplumsal ağırlık olarak özel bir güç kazandırdı ve bu arada PKK'nin tüm anti-emperyalist tutum ve duyarlılıklarını felce uğrattı. Sınıfsal körlükle malül kuyrukçu oportünizm bu gelişmelerde Kürt hareketindeki köklü yön değişiminin önemli toplumsal-siyasal belirtilerini bulacağına, tutup onları "ulusal devrim" in ilerleyişine ve kurumlaşmasına gösterge olarak sunabiliyor.

Neler söylenmiyor ki bu konuda: "Kürt ulusal devrimi ayaktadır. Dengeyi lehine bozabilecek hamleler yapmaktadır." "Özgürlük mücadelesi, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki gelişimiyle bölgesel statükoyu sarsan bir hatta derinleşmektedir." "Çok kesin bir gerçek olarak vurgulanmalıdır ki", o artık Küzey Kürdistan'ın sınırların aşmıştır; Kürdistan'ın parçalanmışlığı ona "uluslararası boyutta süren bir devrim kimliği kazandırmıştır." vb., vb... (s. 251-252)

Daha da çoğaltılabilecek bütün bu temelsiz iddialarda dikkati çeken yön, Kürt hareketi üzerine resmedilen durum ve gelişmelerin ısrarlı bir biçimde "devrim" nitelemesi üzerinden ortaya konulmasıdır. Ayakta duran, dengeyi kendi lehine bozan, derinleşip yayılan, uluslararası bir nitelik kazanan bir "ulusal devrim" üzerine ölçsüz bir güzellemedir bu. Ve bütün bunlar, PKK'nin hareketin yönünü ve hedeflerini de Kürt burjuvazinin eğilimlerine giderek daha çok uyarladığı; umutlarını ABD ve Avrupa'nın müdahalesine bağlayarak anti-emperyalizmi söylemde bile bir yana bıraktığı; Türk burjuvazisiyle anayasal bir çerçeve üzerinden "siyasal çözüm" aramayı stratejik politika haline getirdiği bir evrede, böylece devrimi boş bir söz kalıbına indirgediği ve artık terminolojide bile onu bir yük saymaya başladığı bir sırada yapılıyor.

MLKP 2. Kongresi, orta yerde duran apaçık gerçekleri nesnellığı içinde görüp anlamlandıracağına, bundan devrimci olmak iddiasındaki bir parti için gerekli sonuçları çıkaracağına, başta kendi örgütü olmak üzere, Kürt devrimcilerini, devrimden çıkarı olan Kürt emekçilerini yıllardan beridir Kürt burjuvazisi hesabına geliştirilen yeni çizgi konusunda kuvvetle uyaracağına, tutup "Kürt ulusal devrimi" nin dolu dizgin ilerlediği üzerine temelsiz hayaller yayıyor. Böylece, ulusal devrimci stratejiyi çoktan terkederek artık Kürt burjuvazisinin çıkar ve

tercihlerine uygun bir politik çizgiye yerleşenlerin değirmenine su taşıyor. Marksist-Leninist olmak da güya proletaryayı temsil etmek iddiasındaki bir hareket için pek hazin bir tablodur bu.*

Demokratizmin sınıf körlüğü

İmralı sonrasında gelişmelerin baskısı altında yapılmış bulunan ve özeleştiril öğeler de içeren bir değerlendirmeyi satır arası kıvraklığı ile reddeden MLKP 3. Kongresi'nin o güne dek izlenen çizgi üzerinden herhangi bir yeni değerlendirme ortaya koymadığını belirtmiş bulunuyoruz. Oysa "Politik Rapor" un da olur olmaz vurguladığı gibi, iki kongre arası dönemin en önemli gelişmesi tam da bu, Kürt hareketindeki köklü değişimdi. Taşıdığı genel önemin ötesinde, özellikle MLKP için apayrı bir anlamı ve önemi vardı bu gelişmenin. İmralı teslimiyeti ile birlikte o güne kadar izlediği çizginin liberal kuyrukçu karakteri tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmış, zamanında MLKP 2. Kongresi'nde yapılan tüm değerlendirme ve öngörüler de bu arada olduğu gibi boşa düşmüştü. Bu durumda yaşanan sürecin ve buna paralel olarak izlenen çizginin toplu bir muhasebesini yapmak, MLKP'nin hiçbir biçimde kaçınamayacağı bir sorumluluktan ve doğal olarak bu işin bağlayıcı bir biçimde yapılabileceği en uygun ve yetkili platform da yeni bir kongre, somut olarak da 3. kongreydi. Fakat 3. kongre bunu yapmadığı gibi, zamanında MK tarafından yapılan ve aradan geçen üç yıl içinde içe ve dışı karşı durumu iyi kötü idare etmeyi kolaylaştıran değerlendirmeyi de temelden red ve mahkum etmiştir.

Önemsiz bir takım konularda 2. kongreye atıfta bulunan ya da oradan aktarmalar yapma yoluna giden "Politik Rapor" un bunu asıl olarak Kürt hareketindeki gelişmeler üzerinden yapması beklenirdi. Fakat tahmin edilmesi güç olmayan nedenlerle o bundan özenle kaçınıyor. Bunun yerine, Kürt hareketinin yaşadığı akıbeti hazırlayan dış koşullar ve iç yapısal zaafı üzerine oradan buradan ödünç alınmış bazı görüşleri kuru cümleler halinde peşpeşe sıralama yoluna gitmekle yetiniyor. Bunu yaparken bile, küçük-burjuva demokrasinin demokratik siyasal sorunlar söz konusu olduğunda çok tipik olan o sınıf körlüğünün yeni bir örneğini vermekten de geri durmuyor; Kürt hareketinin toplumsal bileşiminin, bu bileşim içinde Kürt burjuvazisinin kazandığı özel politik ağırlığın, bu köklü reformist değişimde oynadığı temel önemde role hiçbir biçimde değinmiyor.

Örneğin artık lütfedip '92'deki tıkanma ve onu izleyen '93 ateşkesinin reformist yönelimdeki anlam ve önemine işaret ediyor da, bu yönelimde rol oynayan ve gerisin geri bu yönelimi zaman içinde daha da güçlendiren sınıfsal etkenlerden hiçbir biçimde söz etmiyor. Ya da PKK'nin hareketi salt ulusal istemlerle sınırlaması, Kürt işçi ve köylülerinin sınıfsal istemlerini gündeme getirmekten özenle kaçınması, böylece onların mücadeleye daha güçlü bir biçimde katılma istek ve enerjilerini sınırlamasından, komünistlerin daha '90'lı yılların başından itibaren

üzerinde önemle durdukları bu temel önemde politik davranıştan söz ediyor da; bu davranış ile Kürt mülk sahibi sınıflardan destek alma ve giderek onlara da dayanma tutumu arasındaki derin organik bağı göremiyor. Tıpkı, bu yeni sınıfsal tercihle emperyalizmle uzlaşma arasındaki bağı, ha keza kurulu düzen temelleri üzerinde anayasal bir çözüm arayışı demek olan "siyasal çözüm" çizgisi arasındaki dolaysız bağı anlayamaması gibi. Tıpkı, salt ulusal istemlere dayalı bu burjuva milliyetçi tutumun, iki ulustan emekçiler arasındaki mesafeyi nasıl büyüttüğünü, bunun ezen ulustan işçi ve emekçilerin kendi burjuvazilerinin şoven tuzaklarına düşmesini nasıl kolaylaştırdığını görememesi, anlayamaması gibi, vb., vb.

Kürt orta burjuvazisinin '90'lı ilk yıllardan itibaren ulusal hareket içinde tutmaya başladığı yer ve giderek kazandığı özel ağırlık ile PKK'nin düzen içi çözüm arayışlarının kuvvet kazanması arasındaki bağ, MLKP'nin hiçbir zaman kavrayamadığı temel önemde bir sorun olageldi. O İmralı sonrasında bile hala bu temel sınıfsal etkenin üzerinde durma yeteneği gösterememekte, Kürt hareketinin bugünkü akıbetini açıklamaya çalışırken devrimci eleştiriden birçok şeyi ödünç aldığı halde bu noktadaki direncini, buna sınıfsal körlüğünü de denebilir, dikkate değer bir "tutarlılıkla" korumaktadır.

Burjuva demokratik siyasal sorunları sağlam bir sınıfsal bakışla ele alamamakta ifadesini bulan ve bütün bir küçük-burjuva demokratik hareket için çok tipik olan bu körlük, kuyrukçu sürüklenmenin ideolojik temelini de ortaya koymaktadır. Kürt ulusunun modern sınıflaşma düzeyine çoktan ulaşmış bulunduğunu, bunun ise ulusal hareketin bünyesinde kendini temel eğilimler halinde gösterdiğini, bunlar arasında açık-gizli sürekli bir mücadele bulunduğunu, hiçbir zaman kavrayamadı ve pratik politikada gözetemedi MLKP. Kürt hareketini böyle bir perspektifle izleyememenin, onun evrimine, eğilimlerine ve yeni yönelimlerine buradan bakamamanın dramatik sonucu, Kürt hareketinin "siyasal çözüm" adı altında girdiği köklü yön değişiminin anlamını nesnel sınıfsal bir temele oturtmamak, böylece son ana kadar gözüküpali bir biçimde onun kuyruğunda sürüklenmek oldu.

Bugün, Kürt burjuvazisinin bizzat İmralı çizgisi şahsında harekete egemen olduğu ve onu düzenin kör çıkmazlarında tüketişe sürüklediği bu aşamada bile; Kürt emekçilerine kendi burjuvazilerinden koparak Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle devrimci birleşme ve devrimde ısrar etme yoluna çağırarak yerine, başından itibaren Kürt burjuvazisinin denetiminde bulunan HADEP'e "emekçileşme" çağrısı yapma naifliği gösterdiğine göre, MLKP bunu hala da anlamış değil. Bugünden sonra anlayabilmesi ise artık mümkün değil. Zira yılların liberal kuyrukçu sürüklenişine ona yapacağını yapmış, düzen içi politika platformuna kayma onun payına artık bir ideolojik yanılığını olmaktan çıkarak, bir politik tercih ve yönelim haline gelmiştir. Parlamentarizm eksenine

dayalı reformist DEHAP bloku ile son macerası, bu köklü tutum değişikliğini tüm açıklığı ile gözler önüne sermiştir.

Bugünkü sürükleniş anlamak için dünkü TDKP'ye bakılmalı

O güne kadarki konum ve çizgiden köklü bir ayrılma anlamına gelen hiçbir yeni yönelim boşluktan doğmaz ya da salt dış etkenlerin bir ürünü olarak oluşmaz. Dış koşullar bunu hazırlasa, zorlasa ve hızlandırırsa bile, köklü bir değişimi olanaklı kılıp kolaylaştıran bir düşünsel temel muhakkak ki bu değişimi yaşayanların kendilerinde önden vardır. MLKP'nin düzenle uzlaşma ve giderek bütünleşme yolunu tutmuş bir ulusal hareketin kuyruğundan hala da kopamaması; dahası, bugüne kadar ilkesel bir çerçeve olarak ortaya koyduklarını bir kalemde yok sayarak, kendine reformist kampta yer açmaya yönelmesi için de bu aynı kural geçerlidir.

Sonradan MLKP'yi oluşturan grupların “demokratik kapitalizm”, burjuva toplumunun kendi temelleri üzerinde demokratik dönüşümü vb. üzerine programatik görüşleriyle hiçbir özel hesaplaşma yaşamadıklarını, yalnızca, MLKP'ye geçişi, kullanılan terminolojinin sakıncalı biçimlerinden kurtulmanın bir olanağı olarak değerlendirmekle yetindiklerini biliyoruz. Devrimci iyimserlik korunduğu ve devrimci duyarlılıklar hala da canlı olduğu sürece bu pek bir sorun oluşturmuyordu. Ama biz, değişen koşulların politik ağırlığı ve etkisi altında moral güç ve dayanakları köklü bir biçimde alt-üst olan bir hareketin başına tam da bu teorik-ideolojik temel üzerinden nelerin gelebileceğini, bizzat Türkiye sol hareketinin kendi yakın dönem deneyimleri üzerinden iyi biliyoruz. MLKP'nin kendi bilinci çerçevesinde '90'lı yılların ortasına kadar “komünist” olarak algıladığı TDKP'nin liberal sol çizgide konaklamaya varan akıbeti, bu konuda açıklayıcı bir örnek olarak duruyor önümüzde.

MLKP'yi oluşturanların '90'lı yılların ortasına kadar TDKP'yi “komünist” olarak algılaması elbette bir rastlantı değildi; bunun gerisinde, bizzat kendilerinin de “komünist birlik” gerekçesi olarak hep vurguladıkları gibi, ortak ideolojik-programatik temel duruyordu. Halkçı demokratizme dayalı bu ideolojik-programatik temelin ise, uygun koşulları oluştuğunda, reformist bir sol çizgiye geçişi nasıl kolaylaştırdığının canlı bir örneğini bize tam da bir zamanların “kardeş komünist örgüt”ü veriyor. MLKP'nin bugünkü yöneliminin mantığını anlamak isteyenler, henüz tazeliğini koruyan bu TDKP deneyimi üzerinden önemli açıklıklara ulaşabilirler. **

Sol harekette son yirmi küsur yıldır sürmekte olan tasfiyecilik sürecinin içinde bulunduğumuz yeni aşamasındaki kurbanı, yazık ki MLKP'den başkası değildir. Kürt hareketine liberal kuyrukçuluk bu süreci kolaylaştırıp hızlandırmış, İmralı teslimiyeti bu konuda bir dönüm noktasını işaretlemiş, 3 Kasım seçimleri süreci bunu çok somut olarak göstermiş, onu izleyen günlerde açıklanan MLKP 3. Kongresi raporu ise bu konuda geride bir tereddüt bırakmamıştır.

MLKP bu gidişten kendini kongre platformu üzerinden gerçekleştirecek köklü bir iç hesaplaşma ve ayrışma sayesinde alıkoyabilirdi. Ama kongre sonuçları onun bu olanaklardan yoksun olduğunu, oportünizmin bünyeyi bir bütün olarak sardığını ortaya koymuştur. İmralı sonrasında liberal kuyrukçu çizgiye yöneltilen yarım yamalak eleştirilerin geri alınması, 3 Kasım sürecinde izlenen liberal “sol blok” çizgisinin önünü açmıştır. MLKP, bir kez daha ve üstelik artık tümünden Avrupa solu çizgisine kaymış bir Kürt hareketinden kopamayacağını; dahası, 2. kongrede o denli kararlılıkla reddedilmiş reformistlerle “sol blok” düşüncesini gelinen yerde kendisi için temel çizgi haline getirdiğini; bundan böyle, en berbat bir liberal çizgide duran reformist gruplarla birlikte hareket

edebileceğini seçimler gibi temel önemde bir siyasal olay üzerinden açık seçik göstermiştir.

Kitle hareketinde yıllardır süregelen zayıflığın bunaltıcı etkisi; yaşam alanı olarak seçilen ve bir ara çok büyük umutlara konu edilen semtler üzerinden yaşanan hayal kırıklığı; ve nihayet, bütün bunların üzerine binen, ama düne kadar bütün bunların yıkıcı etkisini de (bu tümüyle hayalci algılamalara dayalı olsa da) iyi kötü bloke eden Kürt hareketinin şok edici yenilgisi, birbiri üzerine binerek MLKP'yi bir dönüm noktasına getirdiler. Tüm bunların birleşik etkisi altında devrimci umutlarını tüketenlerin bugün reformist sol harekete bu denli kolay ve hızlı eklenmeleri için uygun ideolojik-programatik temel zaten dünden vardı. MLKP'ye geçişle birlikte biraz makyajlanmış, böylece güya kusurlarından arındırılmış bulunan o küçük-burjuva demokratik ideolojik-programatik temel, uygun koşulları oluştuğu için bilinçlerdeki kolay dönüşümlerin de imkanı haline gelmiş bulunuyor.

TDKP kendini bildi bileli “bağımsız demokratik Türkiye” diyordu, bu onun en devrimci döneminin programatik temeliydi. EMEP Suslovlar'ından A. Cihan Soyulu, yakın günlerde DEHAP blokunu savunan bir yazısında bunu, “ülkenin bağımsız ve demokratik yeniden yapılanması” olarak formüle etti. Bu, zamanında devrimci bir yoldan gerçekleştirilmesi hedeflenen bir programın anayasal dönüşüm çerçevesine uyarlanmış son biçimidir. Bu iki formülün teorik mantığı son tahlilde aynıdır. İlkinin arkasında bir zamanlar devrimci bir partinin, ikincisinin arkasında ise bugün liberal sol bir partinin durması, bu gerçeği değiştirmiyor.

Tüm sorun, zamanında mücadele gücünü ve devrimci umutlarını koruyan küçük-burjuva devrimci bir akımın devrimci yollarla gerçekleştirmeyi umduğu ve hedeflediği programatik hedeflerini, mücadele gücünü ve devrimci umutlarını tükettiği bir aşamada bu kez anayasal dönüşümler yoluyla, yani reformist bir yoldan gerçekleştirmeye yönelmesidir. Bu küçük-burjuva devrimciliğinden küçük-burjuva reformizmine geçişir ve bu geçiş olanaklı kılıp kolaylaştıran da, sınıfsal kimlik kadar ondan ayrı düşünülemez olan programatik ufuktur. Modern sınıflaşmanın oluştuğu ve oturduğu bir toplumda stratejik sorun, burjuva toplumunun temellerine yönelmek değil de onu kendi temelleri üzerinde demokratik bir dönüşüme uğratmak olarak konulduğuna göre, bu tür bir dönüşümü pekala evrimci bir yoldan denemek de mümkündür. Devrimci umutların tüketildiği aşamada devreye giren mantık ve inanç bu olmaktadır. Bu elbette bir anda olmamakta, fakat rasyonalize edilmiş yeni açılımlar adım adım bu akıbeti hazırlamaktadır. Bir fikir edinmek isteyenler, TDKP'nin '90'lı yılların ortalarına doğru son derece masum kılıflar içinde hazırladığı adımların ona yalnızca birkaç yıl içinde nasıl bir akıbet hazırladığına bakabilirler. (Pratiğin sunduğu bu denli öğretici örnekler hala canlılığını koruyarak orta yerde dururken, bu evrimin mantığı üzerine uzun teorik açıklamalara girişmek çok gerekli de değildir. Kaldı ki bu, komünist eleştiri yoluyla, sistematik olarak ve ayrıntılara inen bir biçimde zaten yapılmıştır.)

MLKP'nin “siyasal özgürlükler”in kazanılmasına dayalı devrim anlayışı (ki gelinen yerde bu artık “MGK diktatörlüğüne karşı” olarak formüle ediliyor; bu pek masum formülasyonun Avrupa soluna nasıl bir kapı araladığı üzerinde ayrıca durulmalıdır), buna dayalı devrim algılaması için de tüm bu söylenenler geçerlidir. “Siyasal çözüm” çizgisi üzerinden devrimi bir yana bırakmış ve düzenle barışmaya yönelmiş bir PKK'yi derinleşmekte olan bir “devrim”in öncüsü olarak gören liberal kuyrukçu algılamasının gerisinde, tam da bu aynı sınıfsal-düşünsel mantık ve temel vardır. Kaldı ki teorik-programatik temel söz konusu olduğunda MLKP'nin durumu müteveffa TDKP'den de kötü, liberal savrulmalara çok daha açıktır. TDKP, teorik temeli ve devrim anlayışı bunu mantıksal olarak

içerse de, hiç değilse Türkiye gibi bir ülke için “demokratik kapitalizm”, “küçük-burjuva demokratik diktatörlük” türünden liberal saçmalıkları bu denli kaba bir biçimde formüle etme ve savunma yoluna gitmedi.

(Devam edecek...)

Dip notlar:

* İlgi duyacak okurlara, EKİM 3. Genel Konferansı değerlendirmesi ile ondan ikibuçuk yıl sonra, yani herşeyin çok daha kolay ve açık algılanabileceği bir aşamada toplanan MLKP 3. Kongresi'nin bu kuyrukçu hayallerini bir arada incelemelerini öneriyoruz. Mart 1995'te toplanan EKİM 3. Genel Konferansı, Kürt hareketindeki gelişmeleri “Ulusal Hareket ve ‘Siyasal Çözüm’ Üzerine” başlığı altında incelemiş ve Kürt hareketindeki reformist yönelimi tüm temel noktalar üzerinden ortaya koymakla kalmamış, bunu, yaşanan değişimin tarihsel, sınıfsal ve ideolojik nedenlerini ortaya koyan bir çözümleme ile de birleştirmişti. Bu tarihten ikibuçuk yıl sonra toplanan MLKP 2. Kongresi ise, “Kürt Ulusal Devrimi” başlığı altında “siyasal çözüm” çizgisine mazaret arama, onu mazur, mantıklı ve taktik ustalığın bir örneği olarak sunma yoluna gitmiştir. İki ayrı siyasal hareketin köklü konum ve tutum farklılıklarını ortaya koyan bu tablo, işin aslında, temelden farklı iki dünya görüşü ve sınıfsal konum arasındaki ayrım çizgilerini, önemli bir siyasal sorun üzerinden bütün açıklığı ile gözler önüne sermektedir.

Komünistlerin 1997 yazında, yani MLKP 2. Kongresi ile aynı dönemde, Kürt hareketindeki gelişmeleri nasıl değerlendirdiklerini merak eden okurlar ise, bunun yanıtını “Ulusal Sorun ve Devrim” kitabında bulabilirler.

** “Bugünkü TDKP”, bugün artık tarihe karışmış olsa bile, ona ilişkin değerlendirmeler güncel önemini korumaktadır. Bunun nedeni hiç de yalnızca günümüzde en berbat bir liberal oportünizmi temsil eden bu hareketin dününü, nasıl bir mantık ve evrim içinde bugüne ulaştığını ortaya koyuyor olması değildir. Belki bundan da önemli olan, bu değerlendirmelerin aynı zamanda, ‘Bugünkü TDKP’nin kendisiyle aynı ideolojik-politik geçmişini paylaşan bugünün bazı devrimci akımlarının yarımına da ışık tutuyor olmasıdır. Bu inanılmaz gibi görünüyor. Fakat bizim bundan neredeyse on yıl önce kendini yenilemeyi başaramayacak bir TDKP'yi bekleyen akıbetine ilişkin söylediklerimiz de aynı şekilde inanılmaz gibi görünüyordu. Oysa o zaman için inanılmaz gibi görünen şey bugün herkesin paylaştığı çıplak bir gerçek olarak duruyor önümüzde.” (H. Fırat, *Liberal Demokratizmin Politik Platformu*, s.11-12)

“Aynı konuda MLKP'yi bir başka örnek olarak verebiliriz. Düşününüz ki, bu hareket, daha düne kadar ‘demokratik kapitalizmi’ ve özünde kapitalist ilişkiler temeline dayanan burjuva cumhuriyeten başka bir şey olmayan ‘küçük-burjuva demokratik cumhuriyeti’ programatik hedef olarak formüle etmişti. İdeolojik basınç karşısında bugün bunların rötüşlanmış olması işin özünü değiştirmiyor. Zira aynı teorik temel olduğu gibi korunuyor. Bu açıdan bakıldığında, gırtlığına kadar tasfiyecilik reformizme battığı bir sırada TDKP'yi hala ‘kardeş komünist örgüt’ olarak görmesi ve onunla ‘parti birliği’ umması hiçbir biçimde bir rastlantı değildi. Nitekim TDKP'nin tümüyle reformist bir çizgiye oturarak ‘kardeş komünist örgüt’ olmaktan çıkmasından da MLKP'nin kendi dünkü tutumu hakkında çıkarabildiği herhangi bir ciddi sonuç olamamıştır. ‘TDKP Nereye?’ kitabının oradan buradan ödünç alınmış eleştirilerden derlenmiş olması, ciddi herhangi bir teorik sonuç içermemesi bu açıdan rastlantı değildir. Aynı teorik temel ve sınıfsal karakter, uygun ortamı oluştuğunda, benzer sonuçlar doğurur, benzer akıbetler hazırlar...” (H. Fırat, *Demokrasi ve Devrim*, s.16-17)

"Derin cinayet" ya da "su testisi su yolunda kırılır"

Umut Deniz

Doç. Dr. Necip Hablemitoğlu'nun öldürülmesinin üzerinden haftalar geçti. Cinayet hala aydınlatılmıŝ değil. Kimin ya da kimlerin, neden öldürdüğü sorusu henüz yanıt bulmadı. Öldürme şekline bakılacak olursa, cinayetin son derece profesyonel bir el tarafından işlendiği ortada. Hablemitoğlu'nun gözüne isabet eden tek kurşunla öldürülmüş olması ise, bu profesyonel elin öldürmekteki kararlılığını gösteriyor. Polis tarafından yapılan açıklamalar, her ne kadar "laiklik karŝtı, ŝeriat yanlısı bir örgütün saldırıyı gerçekleŝtirmiş olabileceği" yönündeysede, haftalar geçmesine rağmen somut bir delilin bulunamamış olması bu iddiaya gölge düşürüyor.

Diğer yandan, geçmişte devletin çelik çekirdeğinde görev yapmış kimi isimlerin değerlendirmeleri ise bu cinayeti daha "derin" bir mecraya sürüklüyor. Hablemitoğlu'nun geçmişinin masaya yatırıldığı bu değerlendirmeler, medyada yansıtılandan daha farklı bir Hablemitoğlu çıkarıyor karşımıza. Kafamızda çoğalan soru işaretlerini ortadan kaldırmak için birazcık hafızamızı zorlayıp, parçaları birleŝtirdiğimizde, karşımıza Susurluk'taki siyasetçi, polis, mafya üçgenini anımsatan yeni bir üçgen çıkıyor. Bu kez üçgenin bir ucunda "bilim adamı", bir ucunda "hukukçu", bir ucunda ise çok uluslu bir tekel var.

Bu kitap neyin belgesi

Hablemitoğlu'nun adını büyük bir çoğunluk öldürüldüğünde duydu. Her ne kadar belli bir kesim tarafından (Bergamalılar ve çevreciler) yeterince tanınıyorsa da, çoğunluğun tanınmasına neden olacak kadar medyatik bir isim değildi.

İki yıl kadar önce yazmış olduğu bir kitapla gündeme geldi. Kitap "Alman Vakıfları ve Bergama Dosyası" adını taşıyordu. Bazı Alman vakıfları ve derneklerinin Türkiye'de yasal olmayan faaliyetler yürüttüklerinin iddia edildiği bu kitapta bir sürü tez ortaya atılıyordu.

Bu tezlerden biri; Türkiye'de (başta Bergama olmak üzere) tonlarca altın bulunduğu, bu altının Türkiye'nin ekonomisinde hayati öneme sahip olduğu, fakat dünyada altın üretiminde ilk sıralarda olan Almanya'nın bu altınların çıkarılmasından rahatsızlık duyduğu ve ekonomisi zarar göreceği için bunu engellemeye çalıştığı teziydi.

Hablemitoğlu'nun ortaya attığı bir diğer tez ise; Bergama'da altın arama faaliyetlerini engellemeye çalışanların arkasında bazı Alman vakıflarının olduğu, Bergamalı köylülerin ve onların önderlerinin bu vakıflarca finanse edildiği teziydi.

Bergama köylüsünün on yılı aşkın bir süredir bıkmadan, usanmadan, yılmadan, yıkılmadan verdiği onurlu mücadeleyi bir kaleme hiç etmeyi, tam da arkadan hançerlemeyi bu kitap adeta suç duyurusu olsun diye kaleme alınmıştı. Kitapta yer alan "Bergama Direnişinin Yerel Dinamikleri" gibi bölümlerde, mücadelenin önde gelen isimlerini ŝüpheli duruma düşüren ifadeler sıkça kullanılıyordu.

Tam anlamıyla bir saldırı niteliğinde olan kitap Hablemitoğlu ve Oktay Konyar'ın (Bergama direnişinin önde gelen isimlerinden) katıldığı bir TV programının da tartışma konusu oldu.

Hablemitoğlu'nun iddialarını yinelediği programda, kitabın Bergama köylülerine büyük bir hakaret olduğunu söyleyen Konyar'ın "Alman vakıflarıyla bir bağlantımı bulursanız intihar ederim" diyecek kadar duygusallaştığı anlar oldu.

Programla telefonla katılan Bergama eski Belediye Başkanı Sefa Taşkın ise, Hablemitoğlu'nun kitabında da yer alan, Türkiye'deki altın rezervi ile ilgili rakam ve değerlendirmelerin gerçeği yansıtmadığını savunarak, MTA'nın internetteki sitesinde gerçek rakam ve değerlendirmelerin görülebileceğini dile getirdi.

Daha sonra bir-iki TV programında daha görüldü Hablemitoğlu. Ve ondan sonra girdiği gibi hızla çıktı gündemden.

Hablemitoğlu kimin adamı

Öldürülmesinden çok kısa bir süre sonra yeniden gündeme geldi Hablemitoğlu'nun kitabı. Hem de iki ayrı düzlemde. Birincisi Eurogold/Normandy eski yöneticisinin yaptığı açıklamada, ikincisi ise delil kabul edilerek açılan davada.

Bergama köylülerinin yıllardır kovmaya çalıştığı, Eurogold/Normandy firmasının eski müdürlerinden Hasan Gökvardar'ın yaptığı açıklamalar çarpıcı olduğu kadar da ŝaşırtıcıydı. Gökvardar "Alman Vakıfları ve Bergama Dosyası" adlı kitabın Hablemitoğlu'na bizzat kendileri tarafından yazdırıldığını söylüyordu. Kitabın yazılması için gerekli olan tüm envanterin şirketin arşivinden sağlandığını dile getiren Gökvardar, kitabın basımı ve dağıtımını da tamamen kendilerinin finanse ettiklerini açıklıyordu. şirketin Ankara'daki çalışanlarıyla Hablemitoğlu arasında akrabalık ilişkisi olduğunu da iddia eden Gökvardar, bu açıklamaları mahkemede de dile getirmeye hazır olduğunu bildiriyordu.

Yazdığı kitapta Bergama köylüsünü "emperyalizmin işbirlikçileri" olarak suçlayan Hablemitoğlu'nun, uluslararası emperyalizmin en has temsilcilerinden olan bir şirketin isteği üzerine ve

onun finansörlüğünde bu kitabı yazmış olması "emperyalizmin işbirlikçiliği" kavramını gözler önüne seriyordu.

Derin savcı da işin içinde

Bir diğer "yaman çelişki" de Hablemitoğlu'nun kitabını ihbar kabul ederek "Almanya adına casusluk yaptıkları" iddiasıyla 15 kişi hakkında soruşturma başlatan ve 8'er yıldan 15'er yıla kadar ağır hapis istemiyle dava açan DGM eski savcısı Nuh Mete Yüksel'in durumunda ortaya çıkıyordu. Zira kitabın dağıtımından sonra dava açan Yüksel'in teknik bilgi almak ve tanık belirlemek için Eurogold/Normandy'i seçmesi onun nasıl bir "vatansever" olduğunu ortaya koyuyordu.

Hasan Gökvardar, Yüksel'in madene gelerek dava ile ilgili tanıkları buradan seçtiğini dile getirdiği açıklamasında, bu isimlerin belirlenmesinde şirketin güvenlik müdürü ve jandarma yetkililerinin yardımcı olduğunun da altını çiziyordu.

Bergama üçgeni

Hablemitoğlu öldürüldü. Burjuva medyada hakkında çıkanlar onun "aydın, demokrat bir bilim adamı" olduğu yönündeydi. Gerçekle uzaktan yakından alakasız bu söylemler, bir süredir rehavete kapıldığı gözlenen laik kesimi dürtülemeye yönelik söylemlerdi şüphesiz. Devletin ve gizli servislerin denetimleri altında yapılan haberlerle bir kez daha olan değil amaçlanan gösterildi, rengarenk ekranlardan ve boyalı sayfalardan. Ama beklendiği gibi sahiplenilen çok olmadı Hablemitoğlu'nu. Bir haftada unutuluverdi.

Neden öldürüldüğünü çözmeye yetecek kadar "derin" bir birikimimiz yok, fakat arkasında kimin olduğunu anlayabilecek kadar deneyimimiz var.

Gerçek Necip Hablemitoğlu, Nuh Mete Yüksel, Eurogold/Normandy üçgeninin içinde açık seçik duruyor.

YÖK-AKP çatışmasının perdeledikleri

YÖK ile AKP hükümeti arasında geçtiğimiz günlerde başlayan gerginlik tırmanmış bulunuyor. Hatırlanırsa, hükümetin “Acil Eylem Planı”nın eğitimle ilgili olan kısmına YÖK ve başkanı şiddetle karşı çıkmış, taraflar verdikleri demeçlerle gerginliği iyice artırmışlardı.

YÖK’çüler yapılmak istenen değişikliklerle üniversitelerin gericiyle dolacağı propagandasına giriştiler. Hükümet ise YÖK’ün üniversitelerin özerkliğini zedelediğini, bunun kırılması gerektiğini vurguladı. Hükümet güya, YÖK’ün baskıcı yüzünü göstererek kendine yüksek eğitimde alan açmaya çalışıyor. Yeni düzenlemelerle hem üniversitede kadrolaşma sağlamayı, hem de tabanın türban sorunundan kaynaklı tepkilerini yatıştırmayı hesaplıyor. “Derin devlet” ise YÖK aracılığıyla AKP’yi hizaya getirmeye çalışıyor.

Yapılmak istenen değişikliklere dikkatlice bakıldığında, YÖK’ün yapmak istedikleriyle hükümetin yapmak istedikleri hemen hemen aynı. Hiçbirinin üniversitelerde yaşanan asli sorunları çözmek gibi bir derdi yok. Hükümet de YÖK de yaşanan bu gerginlik sayesinde üniversitedeki sorunları perdelemeyi amaçlıyorlar. Üniversite bileşenlerini kendi hesapları üzerinden taraflaştırarak asıl sorunların üzerini örtmek istiyorlar. Bunun için kendilerine en uygun olan argümanları seçiyorlar. Biri laik hukuk devleti savunuculuğunu, diğeri de demokratikleştirme argümanını kullanıyor.

Burjuva medyanın ikiyüzlü tutumu

Burjuva medya da bu tartışmaya girmiş buluyor. Kimileri “YÖK’ü tartışma” iddiasıyla sayfalarını açıyor. Ama üniversitenin dolaysız bileşeni olan öğrencilere tek satır bile yer ayrılmıyor.

Burjuva medya bu tartışmada güya “tüm

tarafra” yer vererek objektif gazetecilik görevini yapmış oluyor. Ama yıllardır YÖK’ün çürümüşlüğüne dile getiren ve onun anti-demokratikliğini yaşayan öğrencilere yine söz hakkı yok. Yine ilgili ilgisiz herkesin bir şeyler söylediği, ama öğrencilere hiçbir şey söylenmediği bir durumla karşı karşıyayız.

Medya’da “YÖK tartışması”nın nasıl yapıldığına bakalım.

YÖK’ten yana tavır alan Marmara Üniversitesi rektörü Tunç Eren; “Bu plan gerçekleşirse üniversiteler özerk yapısını koruyamaz, bugün üniversiteler yeteri kadar özerktir, bize gereken tek şey mali özerkliktir” diyor. Birçok rektörün de dile getirdiği mali özerklik olmadan idari özerklik olmaz vb. söylemler ile hükümetin acil eylem planında yer alan eğitimi kamusal hizmet yerine, tamamen serbest piyasa ekonomisine göre şekillendirilmesi arasında bir fark yoktur.

Rektörlerin hemen hemen hepsi aynı argümanlarla tartışmaya katılıyorlar: Üniversitelerin mali özerklik sorunu var, başka bir sorunu yok, bize mali özerklik tanıyın, tüm sorunlar çözülsün!

Bunun anlamını geçen senelerde rektörler eyleminden biliyoruz. İlk önce doğalgaz, elektrik ve su faturaları yüzünden eğitim yapamaz hale geldik demagojisiyle sızlandılar, sonra da eğitimin paralılaştırılması demek olan YÖK yasa tasarısını utanmazca bilim adına savundular.

Saldırılarda aynı cephedeler

Milli Eğitim Bakanı Erkan Mumcu da üniversite özerkliğini “üniversitelerin kendi ihtiyaçları olan parayı kendilerinin sağlaması” olarak tarif ediyor. Bu, daha önce yasa tasarısını gerekçelendirmek için kullanılan “bireyin gördüğü eğitimden fayda görmesi halinde bunun maliyetini

karşılması” argümanı ile örtüşüyor. Bu yönüyle taraflar aynı amaç için aynı kulvarda koşuyorlar.

Hükümetin istediği, üniversitelerin kendi dümen suyundan gitmesi, kendi politikalarına yedeklenmesi, kendi ihtiyaçları doğrultusunda yapacağı değişikliklere ses çıkarmamasıdır. Bir de düzenin gerçek sahiplerine karşı hiç değilse buradan denge oluşturma çabasını eklemeliyiz.

YÖK’ün de laikliği korumak, bilimsel eğitimi savunmak gibi bir derdi yok. 1980 12 Eylül faşist darbesiyle beraber toplumdaki çatışmaların baş sorumlusu üniversiteler görüldü ve zapt-u rap altına alınmaya çalışıldı. ’81 yılında Yüksek Öğrenim Kanunu çıkarılmış ve üniversiteler yeniden yapılandırılmıştır. İlerici devrimci öğrenciler fiziki terörle ezilirken, üniversiteler Türk-İslam sentezini benimseyen gericiyle doldurulmuştur. Bu bizzat YÖK eliyle yapılmıştır. Yapılan düzenlemelerle üniversiteler devlet organları haline getirilmiş, devlet politikalarıyla eşgüdüm sağlanmıştır. YÖK her geçen gün gücünü daha da pekiştirerek, üniversitelerin jandarması konumuna gelmiştir.

Bu kurum bugün devletin söylemlerini kullanmaktan çekinmiyor. Afganistan savaşını, Irak’a yapılacak müdahaleyi koşulsuz olarak destekliyor. Bunun için üniversiteler adına açıklama yapmakta bir sakınca görmüyor. Üniversiteleri savaşa tüm olanaklarıyla sürmenin hazırlığını yapıyor.

Sermayenin amacı, eğitimi sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden düzenlemek. Onlar ABD’nin kirli savaşını, işbirlikçi uşakların kirli pazarlıklarını meşru gösteren bir üniversite tasarlıyorlar. Eğitimi tümenden paralılaştırarak üniversite kapılarını emekçi çocuklarına kapatmayı hedefliyorlar.

Öğrenci gençlik buna izin vermeyecek, AKP’ye ve YÖK’e karşı “Özerk-demokratik üniversite!” şiarını yükseltecek.

Eğitim-Sen 6 No’lu (Üniversiteler) Şube Başkanı Hikmet Kaya ile YÖK ve emperyalist savaş üzerine konuştuk...

“Savaşı işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanması ve örgütlü gücü durdurabilir...”

- Yeni hükümetle K. Gürüz arasında sürmekte olan YÖK tartışmaları hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Hükümetin işbaşına gelmesinden bir süre sonra başlayan YÖK tartışmaları esasında emekçilerin gündemi değil. Asıl gündemleri savaştır. Yatıp kalkıp savaşı nasıl önleyebileceğini tartışması gerekiyor. Başta sendikalar ve demokratik kitle örgütleri bir süredir YÖK tartışmasının içerisinde boğulmak isteniyor.

Özellikle şube başkanı olarak şuraya dikkat çekmek istiyorum; yaklaşık kırk yıldır ülkede toplumun en dinamik kesimini temsil eden üniversite gençliği demokratik, bilimsel, parasız üniversite mücadelesi vermiştir. Ve bu mücadeleleri görmezden geliniyor. Aslında ben buna işaret etmek istiyorum. Bu tartışmanın hiçbir tarafında bu mücadele gösterilmiyor. ‘68 gençliğinin talepleri arasında laboratuvarların yetersizliği, kitapların içerisindeki gereksiz, çarpıtılmış, eskimiş bilgilerin çıkarılması, sınav sisteminin değiştirilmesi ve üniversite sınavının iptal edilmesi vardı. Bunların hepsi üniversite

sorunudur aslında. Bugünkü YÖK tartışmasının üniversitedeki yaşanan sorunların hiçbirini ortadan kaldıran bir içeriği yok. AKP ile ordu arasında YÖK üzerinden bir hesaplaşma sözkonusu.

YÖK üzerinde ordunun hakimiyeti vardır. Başka platformlarda hesaplaşmayan AKP eskimiş, herkesin tepkisini çeken, tarihsel misyonunu bitirmiş, görevini tamamlamış olan bir YÖK üzerinden bu tartışmayı başlatıyor ve burdan bir gedik açıp mevzi kazanmaya çalışıyor. Çok çok önemlidir bu.

Tabii ki bu tartışma katkı paylarının kaldırılmasını içermiyor, haraçların da... Onların tartışmaları, bugün özellikle gündemde olan eğitimin kalitesinin yükseltilmesi, öğretim elemanlarının insanca bir ücretle tabi olması gibi konuları da içermiyor. Erkan Mumcu’nun bir lafı mesela çok önemlidir: “Üniversiteler artık kendi mali imkanlarını sağlayabilir”. Bu şu anlama gelir: Üniversitelere zırnık para yok. Üniversitelere, devletten eğitime zaten kısıtlanmış olan pay aktarılmayacak, kendi yağıyla kavrusun mantığı. Bu da üniversiteleri piyasaların

kucağına atmaktır. Eğitimi tamamen paralı hale getirmektir. O özel, özerk üniversite söylemleri emekçi çocuklarının lehlerine yapılacak bir düzenleme değildir. Kendilerine göre bir düzenleme yapıyorlar. Tamamen sermayenin, para babalarının, holdinglerin ihtiyaçlarına göre yeni bir üniversite yaratmaya çalışıyorlar. Bunu da yeni YÖK Yasa Tasarısı ile yapmaya çalışıyorlar.

- Şubeniz bu konuda ne gibi çalışmalar yapıyor?

Bizim şubemizde bir aydır bir çalışma başlattık. Şubemizde üniversite öğrencilerine karşı müthiş bir alerji vardı. Biz bunu son bir aydır yıkmaya çalışıyoruz. Üniversite öğrencileri, diğer demokratik kitle örgütleri İHD, ÇHD, SES, KESK İst. Şub. Platformu olarak “Üniversitemi İstiyorum İnişiyatifi” başlatıldı. Yasa tasarısı saldırısını püskürtecek bir ipucu var aslında. Bu da üniversitede her kesimin, her çevrenin biraraya gelmesi. Ayrılıklar noktasında değil de, ortaklıklar ve mücadele, işbirliği çerçevesinde biraraya gelmek gerekiyor. Bunun adımları bu inisiyatifle birlikte atıldı. Herkese, her zaman açık bir

yapılanma. Ayrıntılarda ayıklara düşmeden, iş üzerinde anlaşmayı önplana çıkararak bir yapılanma.

- Kurulan yapılanmanın talepleri hakkında bilgi verir misiniz?

Kamu personeli rejim tasarısıyla, memurların işgüvencesini ellerinden alıp sözleşmeli personel statüsüne getirmek istiyorlar. Artı, YÖK Yasa Tasarısı var. Bir diğeri sendikal örgütlenmenin önündeki engeller. Sendikamıza yapılan özellikle İstanbul Üniversitesi'ndeki soruşturma ve sürgünler. Akademik-demokratik üniversite mücadelesi veren öğrencilere karşı açılan soruşturmalar var.

- Türkiye'nin de ABD'ye bağımlılık ilişkisi çerçevesinde girdiği yaklaşan emperyalist savaş gündemin ana konusunu oluşturuyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

11 Eylül saldırısı emperyalizm için bir milattır. Emperyalizm artık önüne yeni görevler koymuş bulunuyor. 11 Eylül'ü bahane ediyorlar. Özellikle Ortadoğu petrolüne tam bir hakimiyet düşüncesi var. Bir de Kafkas petrolerini ve doğalgazlarını ele geçirme hedefi var. Afganistan işgaliyle bunu başarmış durumda... Bunun böyle olduğunu bütün sosyalist çevreler bilirler. Burada tartışılacak, söylenecek çok fazla bir şey görmüyorum. Ama ne yapılacağı konusunda ben bir şeyin altını çizmek istiyorum. Eğer işçi sınıfı başta olmak üzere emekçiler isterlerse bu savaşı durdurabilirler. Daha fazla uluslararası işçi sınıfı dayanışmasına ihtiyaç var. Daha fazla enternasyonal dayanışmaya ihtiyaç var. Bu zor bir şey değildir. Başta deneyimli Türkiye işçi sınıfı olmak üzere, diğer komşu halklarıyla beraber kitle gösterileri ve genel grevlerle hayatı durdurarak başarılabilir. Amerika'nın Ortadoğu'daki iki ayağı Türkiye ve İsrail'dir. Biz bunu başarırız ayağının biri kırılmış olur. Türkiye emekçi sınıflarına çok iş düşüyor. Yapılan hiçbir şeyi küçümsememek, katılmak gerekiyor.

- Toplumun diğer alanlardaki duyarsızlığı ve örgütsüzlüğü bu konuda da kendisini gösteriyor. Bunu aşmak ve emperyalist savaş karşıtı mücadeleyi örmek için sizce neler yapmak gerekiyor?

Sıranın Türkiye'deki emekçilere geleceğini söylemek lazım. Bu çok çok önemlidir. Türk ve Kürt emekçilerinin kendiliğinden bir bilinç geliştireceğini, emperyalizme, kapitalizme karşı bir tavır geliştireceğini, mücadele edeceğini söylemek ham hayaldir. Bu sınıf bilinçli işçilere ve emekçilere düşen en önemli görevlerdir. Burada sendikalara çok önemli görev düşüyor. Üniversitelere çok önemli görevler düşüyor. Üniversiteler şubesi olarak üzerimize düşen görevleri yapmalıyız, yapıyoruz da. Ne türlü imkamız varsa toplumun hizmetine sunmaya hazırız. Topyekûn bir anti-emperyalist bilinçlenmeye ihtiyacımız var.

- 1 Aralık eyleminde sendikalar eylemin düzenleyicileri arasında olmalarına rağmen alana tabanlarını getiremediler. Bu vesileyle savaşı ne kadar ciddiye aldıklarını gördük. Bu ve benzeri engeller sizce nasıl aşılabilir?

Sendika bürokrasisi, ağalığı şu anda Türkiye işçi sınıfı önünde en büyük engellerden bir tanesidir. Bunu da ortadan kaldıracak namuslu, mücadeleciler sendikacıdır. Kendiliğinden ortadan kalkmaz, hatta daha da gelişir. Ki şu anda sendika bürokratizmi tarihinin en güçlü dönemini yaşamaktadır. Bu KESK'in içerisinde de filizlendi. Maalesef filizlendi. Biz alışkın değildik. Türkiye gibi bir ülkede değişik çevrelerden 140 kurumun savaş karşıtı bir bildirinin altına imza atması çok önemlidir. Ülkemiz adına emekçiler adına güzel bir şeydir. Alana gelen insan sayısından bağımsız söylüyorum...

İleriki tarihlerde yapılacak olan Beyazıt'tan Sultanahmet'e kadar bir yürüyüş var. Bu yürüyüşe en geniş şekilde katılmak gerekiyor. Özellikle üniversite öğretim elemanlarının cüppeleri ile katılması gerekiyor. Çünkü rektörlerin hükümete savaşa katılın çağrısı vardı. Buna karşı namuslu, emeğini, bilgi birikimini emekçilerin sorunlarının çözümünden yana kullanacak olan akademisyenlerin en önde olmasını istiyorum. Bunun dışında EP'in aldığı kararlar doğrultusunda ışık söndürme eylemleri var. Aynı günler sokak eylemlerine işaret etmeliyiz. Sokağa taşınan, sokaktan beslenen bir süreç olarak örmemiz lazım. Bunun ötesinde şube olarak her türlü platformda savaşı durduracak olanın, işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanması, örgütlü gücü olduğunu söylüyoruz. Bunun gerçekleşmesi için başta işçi sendikalarına çok önemli görevler düşüyor. Bunu yapacak sendika sayısının da çok az olduğunu biliyoruz.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Eğitim-Sen Ege Bölge Toplantısı'ndan...

Bölge toplantılarından biri 4 Ocak'ta İzmir'de gerçekleşti. Toplantı İzmir 1, 2, 3, 4, 5, 6 No'lu Eğitim-Sen şubeleri ile Bursa, Balıkesir, Manisa, Muğla, Denizli ve Uşak şubelerinin katılımlarıyla gerçekleşti. Katılım yüksekti. Ancak toplantı, geçmişteki zaafı aşamayan, aynı söylemlerin tekrar eden bir seyir izledi. Yani sorunlar herkesçe bilinir, dile getirilir, ancak geçmişin deneyim ve birikimlerinden dersler çıkarılarak kamu emekçilerinin ihtiyacı olan mücadele programları oluşturulmadan (kısır çekişmelere de yol açarak) güven ve umut vermekten uzak dilek ve temennilerle bitirilir.

Bu toplantıda da farklı bir yol izlenmedi. Denilebilir ki, az bir farkla, tam da hareketin tepesine çöreklenmiş liberal-uzlaşmacı anlayışların önceden planladığı gibi geçti. Gündem maddeleri ele alınmış, öneriler sunulmuş, tavsiye kararları toplantı sonrası bir sonuç bildirgesi halinde merkeze sunulmak üzere hazırlanmıştır. Ciddi bir tartışmanın yaşanmaması için önceden bir takım tedbirler alınmıştı. Bu önlem, yoğun eleştiri bombardımanını engellemeye yetmedi ise de belli bir işlev de gördü.

Toplantının kısa bir zamana sığdırılması (tepeden alınan kararların ve gündemlerin yoğunluğuna rağmen) bir önlemdi. Hemen herkesin ortaklaştığı ve hesabını soracağı eksikliklerin, zaafının daha toplantının açılış konuşmasında kabullenilmesi, bir bakıma günah çıkarılarak KESK MYK bürokratlarına gelecek okların önceden azaltılması amacına hizmet ediyordu. Böylece eleştirilerin ideolojik-siyasal boyutu atlanacak, reformist önderliğin sorgulanması unutulacaktı. Nitekim bu tutum etkisini gösterdi de.

Örgütlenme konusu, bilgilendirmeden sonraki ilk gündem maddesiydi. Diğer gündem maddeleri hükümetin Acil Eylem Programı, İş yeri temsilcilerinin seçimi, bütçe, savaş, 35 kamu emekçisine verilen cezalar, ileriye dönük öneriler vb. şeklinde sıralanıyordu.

Bütün olumsuzluklarına rağmen toplantıya ilgi büyüktü. Şube yönetimlerinin katıldığı bu toplantıda alternatif politikaların üretilerek saldırıları püskürtecek, tıkanıklığı giderecek bir mücadele programının çıkarılabileceğini beklemek süreci anlamamak demek olacaktı. Merkezlerden gönderilen pusulada şube ve temsilciliklerden istenen şuydu: en geniş katılımlı toplantıların yapılarak rapor haline getirilmesi ve sunulması. Ancak biliyoruz ki uzun bir süredir çoğu şube ve temsilciliklerde bırakın geniş katılımlı işyeri vb. toplantıların gerçekleşmesi, şube yönetimlerinin kolektif olarak görevlerini yerine getirmesi ve düzenli olarak biraraya gelmesi dahi mümkün olamıyor.

Sunulan görüşler tabandan gelmediği için de zaten kararlar alınsa da tabanda karşılığını bulamıyor. Tabanın yönetimlere ve harekete hakim reformist anlayışlara bir güveni

kalmaması mücadelenin getirildiği süreçle ilgili bir sonuçtur. Buna rağmen şunu söyleyebilmek mümkün; tüm olumsuzluklara rağmen, kamu emekçileri hareketinin süreci göğüsleyip yükseltebilecek bir birikime ve diri bir mücadeleciler ruha sahip bir tabanı vardır. Önemli olan bu tabanı devrimci bir mücadele programı etrafında ve ona denk düşen bir önderlikle birleştirip harekete geçirmektir. Kuşkusuz ki bu görev de öncül kamu emekçilerine düşmektedir. Sermayenin yoğunlaşan saldırılarını püskürtmek, böylesi bir yaklaşım ve pratik çabayla mümkündür.

Bunca bedel sahte bir sendika yasası için ödenmedi. Daha yola çıkarken sürekli dilden düşürülemeyen bir şiar vardı "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız", "haklar yasalardan önce gelir", "iktidarın hapsedeceği yasalara mücadelemiz sığmayacaktır", "grev hakkı için grev". Geline yer, onurun ayaklar altına alınmasına seyirci kalmayı değil, onurluca mücadeledeki yeri almak ve yaratılan değerlerin yeniden bayraklaştırılmasını gerektiriyor.

Bunun yolu ve yeri bölge toplantılarından çok işyeri temeline yürütülen çalışmalardır. Taban örgütlenmeleridir. İstense de kamu emekçilerinin yarattığı birikim ve gelenek yokedilemeyecektir. Sendikal ihanet de sadece niyetle açıklanacak bir durum değildir. Ancak bu durum önderliğin günahını azaltmaz.

Mevcut tablo öncül, devrimci, sınıf bilinci ve iddiasına sahip kamu emekçilerinin görev ve sorumluluğunu bir kat daha arttırmaktadır. Bu sorumluluğun tarihsel bir sorumluluk olduğunun altını çizmek durumundayız.

Sosyalist Kamu Emekçileri/İzmir

Eğitim-Sen İzmir 3 No'lu Şube adına yapılan konuşmadan...

Savaş konusu aslında tüm gündemleri arkasına alacak bir konudur. Emperyalist savaş koşulları tüm yasal, meşru hak ve özgürlüklerin askıya alınmasını getirecektir... Kuru bir savaş karşıtlığı söylemi ile savaş karşıtı gerçek bir tutum sergilemek mümkün değildir. Emperyalist savaşın siyasal, sosyal, ideolojik boyutu ve işçi emekçiler için ne ifade ettiği kavranmalı, kavratılmalı, bu temelde bir savaş karşıtlığı cephesi örülmelidir.

Elbette ki insani boyut bile kendi başına savaşa karşı çıkmayı gerektirir. Ancak kamu emekçileri bu konuyu sadece hümanizm çerçevesinde ele alamaz, almamalı. Sorun sınıfsal olarak değerlendirilmelidir. İşçi ve emekçiler cephesi için neler ifade ettiği kavranmalıdır. Ancak o zaman sınıfın bir üyesi soruna doğru bir perspektifle bakabilir. Tarikatçılar, sağcılar vb. de savaşa karşıdır. Ama onların karşı çıkışı farklı bir yaklaşımı ve çerçeveyi ifade eder.

Saddam koruyuculuğu pozisyonuna düşülmemelidir. Aksi takdirde oluşturulan her savaş karşıtı platform iktidarın ufak bir baskısı karşısında dağılacak, sesi soluğu kesilecektir. Anti-emperyalist tutum bu konuda belirleyici olmalıdır. Ve asıl önemli olan da bunun üyelerimize, halka, en geniş kitleye anlatılabilmesidir. Burada Eğitim-Sen ve KESK gerçek bir rol oynamalıdır. Savaş karşıtı platformların öznesi, örgütleyicisi olmak bunu gerektirir...

Alman Devrimi'nden proletaryaya miras:

Devrimin ve savaşın ateşinde sınıanmış iki kızıl yürek, iki komünist önder: Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht!

A. Aras

15 Ocak 1919'da Alman işçi sınıfının iki yiğit önderi Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht hükümette olan Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin (SPD) İçişleri Bakanı Noske'nin devrimi boğmak için lümpen çapulculardan ve askerlerden oluşturduğu Freikorpslar tarafından alçakça katledildi. Birinci Dünya Savaşı'nda "görevimiz ülkemizin uygarlık ve bağımsızlığını korumaktır... Anayurdumuzu tehlike anında çukurda bırakamayız" diyerek ihanetçi ve şoven bir tutum alan SPD, yalnızca onların değil, binlerce devrimci işçi ve komünistin katledilmesinde, Kasım Devrimi'nin yenilgiye uğratılmasında da karşı devrimci bir rol üstlendi.

Kuşkusuz ki, bu ihanetin sınırları yalnızca Kasım Devrimi'nin yenilgiye uğratılmasıyla sınırlı kalmadı. 1914'ten başlayarak açık bir ihanetçi çizgiye varan SPD'nin sosyal şoven politikaları, dünya komünist hareketine güç ve moral açısından büyük bir darbe vurdu. Ekim Devrimi'ni izleyecek bir Alman proleter devrimi Avrupa ve dünya devrimi açısından çok büyük bir rol oynama şansına sahipti. Bu şans, SPD'nin ihaneti ve Alman komünistlerinin hataları nedeniyle kaçırılmış oldu. Rus Devrimi bir süre daha yoluna yalnız devam etmek zorunda kalırken, Almanya'da işçi sınıfı bu ihanet ve yenilginin bedelini faşizmin adım adım güçlenmesi ve iktidara gelmesiyle ödemek durumunda kaldı.

Büyümeden çürümeye SPD

1914'e kadar Rosa ve Karl'ın da içinde yer aldığı SPD, II. Enternasyonal'in en güçlü partisiydi. Daha 1871 parlamento seçimlerinde aldığı 124.655 oyla (%3) parlamentoya iki milletvekili soktu. 1912'de ise aldığı oy sayısı 4.250.399 (%34,8), çıkardığı milletvekili sayısı ise 110'du. Üye sayısını da zaman içinde hızla artırdı. 1906'da 384 bin üyeye sahipken,

1914'te bu sayı 1.086.000 idi. Fakat bu muazzam sayısal gücüne ve daha çok işçilerden oluşan kitle desteğine rağmen siyasi açıdan SPD, her zaman çalkantılı ve pasif bir parti oldu. Bir zamanlar marksizmin ortodoks temsilcisi olan Kautsky'nin teorik sapmaları ve tüm eğilimleri idare eden orta yolcu oportünizmi, Bernstein'ın revizyonist ve reformcu anlayışı, SPD'nin zamanla ihanetçi bir bataklığa sapmasında etkili oldu.

Fakat genelde de SPD içinde, kapitalizmin kendiliğinden çöküşü sonucu sosyalizme geçileceğine dair bir determinist edilgenlik hakimdi. Bu pasifist ve reformcu anlayış, açık bir devrimci stratejinin oluşturulamamasında, işçi sınıfının 1918'e kadar düzeni tehdit edecek etkin politikalar ve eylemler çerçevesinde seferber edilememesinde ciddi bir rol oynadı. Güçlü bir sınıf tabanına dayanmasına rağmen, devrim için olmazsa olmaz bir koşul olan kararlı bir devrimci önderlik inşa edilemedi. Partide Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in başını çektiği sol kanat, bu yapısal zaafın geç de olsa farkına vardı.

Rosa Luxemburg, partideki bu çürüme nedeniyle rahatsızlığını zaman zaman SPD'yi "kodamanlardan ve meyhanecilerden oluşan bir topluluk" olarak suçlamaya kadar vardırdı. Özellikle parti modeli ve sınıf mücadelesinin kendiliğindenliğinin sınırları konusunda o zamana kadar Lenin'den farklı bir anlayışa sahip olan Rosa, savaşın yarattığı dehşetli ortam içinde işçi sınıfının hedefine barışçıl yollarla, kendiliğinden bir mücadele seyri içinde ulaşamayacağını, "proleterya, kapitalizmin uyguladığı şiddete, daha güçlü bir şiddetle karşı koymalıdır" biçiminde ifade ediyordu. Fakat bu şiddetin amacına ulaşması için, işçi sınıfının güçlü bir partisi ve parti önderliği olmalıydı. Alman işçi sınıfının elinde olan bu silah, SPD'nin savaş konusunda izlediği sosyal-şoven ihanet politikasıyla 1914'ten itibaren tersine tepmeye başlamıştı artık.

Savaşa ve ihanetçi çizgiye karşı mücadele

Emperyalist savaş tehlikesi kapıya dayandığında, o zamana kadar iç tartışmalar ve anlaşmazlıklara rağmen birliğini sürdüren II. Enternasyonal bölünmenin eşğine geldi. Yalnızca farklı partiler arasında değil, aynı partiler içinde de farklı yaklaşımlar boy verdi. Menşevikler savaşa konusunda Rus otokrasisinin gerici emperyalist politikasına teslim oldular. Lenin'in öncülüğündeki Bolşevikler ise, emperyalist savaşın aleti olmayı, ulusal burjuvazinin peşinden sürüklenmeyi kesinkes ve sert bir dille mahkum ederken, proleteryanın uluslararası mücadelesiyle savaşa engel olmayı, silahları burjuvaziye yöneltmeyi biricik devrimci politika olarak savunuyorlardı.

SPD'nin başını çektiği bir grup II. Enternasyonal partisi ise, savaşın kaçınılmazlığı karşısında "sınıf mücadelesini geçici olarak durdurma"yı, "acı sona kadar dayanma"yı öneriyorlardı. Önermekle kalmadılar, temsil edildikleri Alman parlamentosunda 4 Ağustos 1914'te savaş kredilerine onay vererek bu yönde ilk adımı attılar. Bu karardan sonra Alman

gençlerini silah altına çağırarak, hızla Alman devletinin yanında emperyalist savaşa her açıdan destek oldular.

Başlangıçta parti disiplinine uymak için karar lehine oy kullanan Liebknecht, 2 Aralık 1914'te tek başına savaş kredilerinin onaylanmasına karşı oy kullandı. Bunu 1 yıl sonra 20 milletvekilinin parlamentoyu terketmesi ve 10 milletvekilinin aleyhte oy kullanması izledi. Bu aynı zamanda SPD içindeki bölünmenin de başlangıcıydı.

Savaş yıllarında mücadele

SPD'nin ihanet bataklığına saplanmasından sonra Rosa ve Karl, Enternasyonal Grup'u örgütleyerek savaş karşıtı mücadeleye başladılar. Özellikle, 1915'ten sonra savaşın yoksullaştırdığı Alman işçi sınıfı sınırlı da olsa tepkilerini dile getirmeye başlamıştı. Enternasyonal Grup, 1 Mayıs 1916'da bir gösteri düzenleme kararı aldı. Gösteriye saldıran hükümet, Karl'ı tutuklamıştı. Bunun üzerine, 55 bin işçi greve çıkarak savaş karşıtı mücadeleye yeni bir soluk, savaş karşıtı politikaya yeni bir güç kazandırdı. Artan sokak gösterileri ve grevler, savaşın büyüyen faturası ve Alman devletinin yaklaşmakta olan yenilgisi, SPD içinde de yeni bir bölünmeye yol açtı. Nisan 1917'de bir grup SPD'den ayrılarak Almanya Bağımsız Sosyal Demokrat Partisi'ni (USPD) kurdu. O zamana kadar kendilerini Spartakistler olarak tanımlayan Karl ve Rosa'nın başını çektiği grup da USPD'ye katıldı.

1918'e gelindiğinde savaş karşıtı muhalefet çığ gibi büyümüşü. Berlin'de başlayan grevler pek çok Alman kentine yayıldı. Grevci işçiler, savaşa derhal ve ilhaksız olarak son verilmesini, olağanüstü uygulamaların son bulmasını talep ediyorlardı. Gösterilere, grevlere yönelik saldırılar işçilerin

öfkelerini bilenler, savaştan yenilgiyle çıkacağı kesinleşen Alman ordusundaki askerler de savaşın bitirilmesini istiyor, gösterici işçilere ve savaş karşıtı eylemlere sempatiyle yaklaşıyorlardı artık.

Bu manzara üzerine Alman devleti kurnazca bir politikayla, bir taraftan ateşkes görüşmelerine başlanması kararı alırken, diğer taraftan içerden yükselen muhalefeti dizginlemek için SPD'nin ve sendikacıların da içinde olduğu bir hükümet kurdu. Amaç parlamenter bir monarşiyle yola devam etmektir. Bu hazırlıklar yapılırken ve savaş sürmekteyken, son bir saldırı için emir verilen donanma askerlerinin bu emri reddedip ayaklanması, Kasım Devrimi'ne giden kıvılcımı çakmış oldu. Tutuklanan isyancı askerleri desteklemek için işçiler Kiel'de büyük bir gösteri düzenlediler. Çıkan çatışmalarda komutanlarına isyan eden yeni askerler de isyancılara katıldı. 4 Kasım günü kent, Kiel İşçi ve Asker Konseyleri'nin denetimine geçti. Ayaklanmalar bu andan itibaren hızla diğer kentlere yayıldı. Pek çok kentte işçi, asker ve çiftçi konseyleri kent yönetimini ele geçirdi.

SPD, bu manzara karşısında önce Gustav Noske'yi ayaklanmaları yatıştırıp bastırmak için görevlendirdi. Fakat ayaklanmalar bastırılamayınca SPD bu kez, isyancı asker ve işçilerin, oluşturdukları konseyler yoluyla iktidarı ele geçirmesini engellemek için, o zamana kadar karşı çıkmadığı İmparator Willhem'in istifası ve yeni seçimlere gidilmesi talebini dile getirdi.

Bu arada ayaklanmaların hızla yayılması üzerine, Devrimci İşyeri Temsilcileri Liebknecht'le ne yapılacağına ilişkin bir toplantı yapmış, fakat somut bir ayaklanma tarihi belirlenememişti. Bunun üzerine kitleler kendiliğinden sokaklarda toplanmaya başladılar. Bu belirsizliğe son vermek için Spartakistler ve Devrimci İşyeri Temsilcileri (çoğu, USPD üyesi işçilerden oluşuyordu) 9 Kasım'da genel grev çağrısı yaptılar. Büyük ölçüde bu çağrıya uyan işçiler hapishaneleri basarak siyasi tutsakları serbest bıraktı, pek çok kışla ve karakol işgal edildi.

SPD ise "Yaşasın Toplumsal Cumhuriyet" sloganıyla hükümetten çekildi. Liebknecht'in bu manevraya "sosyalist cumhuriyet" in kurulduğunu ilan ederek karşılık verdi, fakat belirsizlikler ve dağınıklık giderilemedi. Ordu, devlet daireleri ve bürokrasi işlerken, Alman devleti henüz ayakta, 10 Kasım'da Halk Cumhuriyeti ilan edildi ve SPD ve USPD'nin de katılmasıyla Halk Temsilcileri Konseyi oluşturuldu. "Halk cumhuriyeti"nde ise ikili bir iktidar durumu vardı. Bir taraftan merkezi olarak kurulduğu ilan edilen Halk Temsilcileri Konseyi, diğer taraftan Berlin İşçi ve Asker Konseyleri. Bu belirsizliğin uzun sürmeyeceği açıktı.

Kendilerinin de destek verdiği USPD'ye derhal hükümetten çekilme ve iktidarı işçi ve asker konseylerine devretme önerisi kabul görmeyince, Spartakistler, diğer bağımsız gruplarla birlikte 30 Aralık'ta (1918) Alman Komünist Parti'sini (KDP) kurdular. Ne var ki, bu partinin USPD ve SPD kadar işçiler üzerinde etkisi yoktu. Sol radikal kanadın basıncı altında KDP, mevcut önderlik boşluğuna rağmen ayaklanma kararı aldı.

Kitleler başlangıçta kurulan halk cumhuriyeti hükümetini devrimci bir hükümet olarak görüyor ve tanıyorlardı. Fakat, SPD'nin USPD'nin hükümetteki etkisini ve işçi konseylerin gücünü sınırlamak için başlattığı bir takım uygulamalar, işçiler arasında ciddi bir rahatsızlık yarattı. Tutuklama kararı çıkarılan USPD ve İşçi Temsilcileri Konseyi yöneticilerini desteklemek amacıyla 4 Ocak'ta pek çok yerde yeni eylemler başladı. KDP, USPD ve Devrimci İşyeri Temsilcileri, yapılacakları belirlemek için sürekli toplantı halindeydiler. Dışarda eylem halindeki kitlelerin ateşi ise bu belirsizlik nedeniyle giderek düşüyor, ciddi bir önderlik boşluğu her tarafta

hissediliyordu.

10 Ocak'ta harekete ilk geçen yine Alman devleti oldu. SPD, bu aşamadan itibaren en kanlı yüzüyle ayaklanmanın karşısına dikildi. USPD, KPD ve devrimci İşyeri Temsilcileri yasadışı ilan edildi, binaları ve yayınları basıldı, kitlesele tutuklamalar ve alçakça infazlar birbirini izledi. Ayaklanan isyancılar, işgal ettikleri binalardan, saklandıkları evlerden çıkarılıp Noske'nin oluşturduğu özel birlikler tarafından sokak ortasında kurşuna dizildiler. Böylece Alman Kasım Devrimi, bu saldırıları göğüsleyemeyerek ilk esaslı yenilgisini aldı, en değerli önderlerini kaybetti. Yine de 1923 yılına kadar

Alman işçi sınıfı, sayısız eylemlerle mücadelelerini devam ettirdiler. Fakat sürdürülen bu mücadeleyi zaferle taçlandıramadılar.

Hazırlıkları yeterince yapılamayan, koşulları iyi değerlendirilemeyen ayaklanmanın, bizzat önderlik planında yaşadığı zaafı nedeniyle uğradığı yenilgi, iki savaşçı önderinin, Rosa ve Liebknecht'in değerinden hiçbir şey eksiltmiyor. Onların yaşamlarıyla güç verdikleri devrimin ateşli soluğu, emperyalist kapitalist sömürücüler için bugün hala bir korku, işçi sınıfı için umut kaynağı olmaya devam ediyor.

"... Belirleyici unsur, kitlelerdir, bir kaya gibidir onlar, devrimin nihai zaferi onlara dayanarak kurulacaktır. Kitleler formundaydı; uluslararası sosyalizmin güç ve gurur kaynağı olan tarihi yenilgilerden biri haline getirdiler bu son 'yenilgiyi'. Ve bu yenilginin gelecekteki zaferin tohumlarını taşımasının nedeni de budur.

"Berlin'de düzen hüküm sürüyor!' Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin 'düzeniniz'. Devrim daha yarım olmadan, 'zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır!' ve sizleri dehşet içinde bırakıp, tampet sesleri arasında şunu bildirecektir: "Vardım, Varım, Varılacağım!"

Rosa Luxemburg
(Die Rothe Fahne, 14 Ocak 1919)

"Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs -ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf-bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Herşeye rağmen!"

Karl Liebknecht
(Die Rothe Fahne, 15 Ocak 1919)

"Kıta Avrupa'sının en gelişmiş ülkesi olan Almanya'da, Alman emperyalizminin bozguna uğramasıyla doğan eksiksiz cumhuriyet özgürlüğü gerek Alman işçilerine, gerekse tüm dünyaya

burjuva demokratik cumhuriyetinin gerçek sınıf karakterini göstermiştir. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un öldürülmesi, yalnızca gerçek proleter Enternasyonel'in, Komintern'in en yetenekli kişilerinden, en iyi önderlerinden ikisinin trajik kaderinden ötürü değil, en ileri Avrupa ülkesinin -hiç abartmaksızın dünyadaki en ileri devletlerden biri diyebileceğimiz bir ülkenin- sınıf karakterini tam olarak ortaya sermesi bakımından da, dünya-tarihi çapında önem taşıyan bir olaydır. Eğer tutuklanan, yani devlet otoritesinin himayesi altında bulunan kişiler, sosyal-yurtsever bir hükümet işbaşında zabitler ve kapitalistler tarafından öldürülebiliyorsa ve bu cinayet cezasız kalabiliyorsa, bu, böyle şeylerin meydana gelebileceği demokratik bir cumhuriyetin burjuva diktatörlüğü olduğunu göstermektedir. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in öldürülmesi karşısında duydukları dehşeti dile getiren, ama bu gerçeği kavrayamayan kişiler, ya budalalıklarını yada iki yüzlüklerini sergiliyorlar. Dünyanın en özgür ve en ileri cumhuriyetlerinden birinde, yani Alman Cumhuriyetinde özgürlük, proletaryanın tutuklu önderlerini öldürme ve bundan dolayı cezalandırılmama özgürlüğüdür. Kapitalizm var olduğu sürece, bunun dışında birşey de olamaz, çünkü demokrasinin gelişimi, savaşın ve onun sonuçlarının etkisiyle kaynama noktasına gelmiş bulunan sınıf mücadelesini köreltmez, tersine keskinleştirir."

V. İ. Lenin (4 Mart 1919)

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi coşkulu ve canlı bir etkinlikle açıldı!

İşçi Kültür Evleri, burjuvazinin dayattığı yozluğa ve cehalete karşı işçi ve emekçilerin kendi kültürlerini yaratmalarını ve geliştirmelerini sağlamayı amaçlıyor. Bu yönüyle İşçi Kültür Evleri işçi sınıfı ve emekçilerin sınıfsız-sömürsüz bir dünya mücadelesinde yaratılmış önemli bir mevzidir.

Adana Şakirpaşa Mahallesi de, bir emekçi semti olarak, sistemin dayattığı yozluğu özellikle son yıllarda derinleşerek yaşayan yerlerden birisidir. Emekçileri ve gençleri kuşatma altına alan bu yozluğu Şakirpaşa cephesinden başlayarak parçalamak için, bu mahallede İşçi Kültür Evi açma çabası içerisine girdik.

İşçi Kültür Evi'nin kuruluş süreci

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nin kuruluş süreci amacına ve işlevine uygun bir temelde gelişti. Kolektif, paylaşıma dayalı bir kültür yaratma iddiası kuruluş çalışmaları esnasında da yaşam buldu. İşçisinden esnafına, işsizinden öğrencisine birçok insan İKE'yi var edebilmek için ellerinden gelen katkıyı sundular. İşçi Kültür Evi ortaklaştırılmış bir çaba ve emeğin ürünü oldu.

Kuruluş çalışmalarının en güçlü zemini mahallenin gençleriyle yapılan toplantılardı. Bu toplantılar sayesinde İKE'nin amacı, işlevi ve hedefleri tartışılarak, kuruluşu üzerinden bir takım planlamalar yapıldı. Kiralanacak yer hep birlikte arandı. Böylece kısa sürede bir yer bulabildik. Ardından İKE'nin iç düzenlemesi ve maddi ihtiyaçlarını çözmeye yönelik planlamalar yapıldı. Bir taraftan iç düzenlemeler (tamirati, badanası, sıvası vb.) devam ederken, diğer yandan da bastırdığımız yerel kartların ve merkezi takvimlerin satışlarına başladık. Kart ve takvim,

mahallenin esnafına, sendikalara, kitle örgütlerine ve mahalle halkına satıldı. Mahalle esnafı ve sendikalar maddi sorunlarımızı giderme yönünde katkıda bulunmakla kalmadılar, İKE'nin eşyalarını tamamlamada da yardımlarını esirgemediler.

2500 adet bildiri dağıtıldı. Mahallenin merkezi yerlerine ve kitle örgütlerine afiş yapıldı. Özel hazırlanan davetiyelerle mahallenin emekçilerine gidilerek açılışa davet edildiler.

Açılış günü yaklaşırken bir yandan tatlı bir telaş aldı tüm emeği geçenleri, bir yandan da açılış heyecanı...

Ve açılış günü...

5 Ocak tarihinde Şakirpaşa İşçi Kültür Evi büyük bir coşku ve heyecanla açıldı. Açılış, havanın yağışlı olmasına ve yoğun polis gözetimine rağmen yaklaşık 200 kişinin katılımıyla gerçekleşti.

Açılış şenliği kısa bir sunuş konuşmasıyla başladı.

İKE'nin kuruluş amacı ve süreci kısaca anlatılırken, işçi-emekçilere bu kurumu sahiplenmek doğrultusunda çağrı yapıldı.

Ardından Grup Serzeniş kısa bir müzik dinletisi verdi. Onu İKE bünyesindeki Yürekli Tiyatro Grubu'nun yoz kültürü teşhir eden bir skeçi izledi. Düşev Kültür Merkezi'nin oyuncularından Derya Tokaç bir şiir dinletisi sundu. Program yine Düşev Kültür Merkezi'nin müzik grubu Grup Türkü'nün türkülerıyla devam etti. Şair Levent Uğur şiir dinletisi sundu. Grup Mavülüm bir skeç sergiledi. Yerin dar olması nedeniyle, etkinliğimize, halaylarımız ve Meydan Halkevi'nin folklor

ekibinin oyunları ile dışarıda devam ettik.

Ortaokul öğrencisi bir arkadaşımızın okuduğu N. Hikmet'in "Kız Çocuğu" isimli şiiri büyük beğeniyle karşılandı. Bir ablamız sahneye gelip iki türkü okuyarak, kurumun açılışıyla ilgili iyi dileklerini bizlerle paylaştı. Oynanan skeçler de kitle tarafından alkışlarla karşılandı.

Yaklaşık 3 saat süren etkinlik coşkuyla sona erdi.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi, Şakirpaşa işçileri, emekçileri ve gençlerinin ortak katkıları ve emeğiyle yaratıldı. Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'ni bizler varetтік. Onu büyütecek, güçlendirecek olan yine bizleriz. Katkıların, emeğin artarak devam etmesi burayı daha da güçlendirecek, büyütecek, zenginleştiricektir. Ve bizlere sefaleti, sömürüyü, işsizliği, savaşları reva gören bu sisteme karşı elimizde güçlü bir mevziye dönüşeceğiz.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışanları

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

19 Aralık katliamını unutmadık, unutmayacağız!

Faşist Türk devletinin üç yıl önce gerçekleştirdiği, F tipi saldırısına karşı direnen devrimci tutsaklara dönük tarihin en kanlı operasyonlarından biri olan 19 Aralık katliamı vesilesiyle Almanya'nın Köln kentinde bir anma gerçekleştirdik.

Devrimci tutsakların devrim tarihimize yüz ağartıcı yeni bir sayfa olarak eklenen direnişi hala sürüyor. Peşpeşe yeni ölümlerin yaşandığı, buna karşın rahatsız edici bir eylemsizliğin hüküm sürdüğü koşullarda yaptığımız etkinlik kuşkusuz anlamlı oldu. Etkinliğimize yüze yakın bir kitle katıldı.

Etkinlik, ölümsüzlüğe ulaşan devrimciler ve onların şahsında devrim ve sosyalizm davası uğruna şehit düşenler için yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından bir yoldaş Ölüm Orucu direnişinin özellikle geleceğe dönük tarihsel anlam ve önemine dikkati çeken özlü bir konuşma yaptı.

Ardından destansı bir direniş olarak tarihe geçen ve

iki önder yoldaşımız Habip ve Ümit yoldaşların şehit düştüğü Ulucanlar'dan Ölüm Orucularına uzanan süreci sergileyen ve yorumlayan dia gösterimi sunuldu. Kitle her zaman olduğu gibi bu görsel anlatımı ilgiyle izledi.

Dia gösteriminden sonra, 19 Aralık katliamını yaşamış, Ölüm Orucuna katılmış ve faşist rejimin tahliye manevrası sırasında serbest bırakılmış bir direnişçi sahneye çıktı. 19 Aralık katliamını, F tipi işkenceyi yaşamış biri olarak anlatıkları ilgiyle dinlendi. Konuşması tepkilere ve sloganların atılmasına yolaçtı.

Bielefeld'den bir grup gencin hazırladığı şiir dinletisi beğeniyle izlendi.

Anmamıza güç veren bir diğer grup da, Anadolu Halk Kültür Merkezi'nden gelen "Grup Serzeniş"ti. Dayanışmacı dost grup söylediği direniş türküleri ile katılımcıları coşturdu. Etkinliğimiz Grup Serzeniş'in türküleri eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

Köln ve çevresinden TKİP taraftarları

Pendik İKE'de tiyatro etkinliği

Pendik İşçi Kültür Evi Ocak ayı programı çerçevesinde 4 Ocak Cumartesi günü bir tiyatro etkinliği gerçekleştirdi. Tiyatro Manga'nın sergilediği "Gara" isimli oyun, toplumun yarattığı sahte kahramanları, onları nasıl yüceltiklerini ve kendilerine yabancılaştırdıklarını anlatıyordu. Etkinliğe 40 kişi katıldı. Oyunun bitiminde Ocak ayı etkinliklerimizin duyurusunu yaparak insanları bilgilendirdik.

Pendik İKE çalışanları

İşçi Kültür Evi'nin açılış şenliğine mesajlardan...

Kokuşmuş ve yıkılmayı bekleyen sermaye düzeni, kendi egemenliğini biraz daha ayakta tutmak ve İMF güdümlü saldırılarını hayata geçirebilmek için faşist baskı ve terörün yanı sıra, kültürel olarak bireyci ve yoz insanlar yaratmaya çalışıyor. (...) Gençliğe işçi-emekçi semtlerinde uyuşturucu ve işsizlik mengenesinde kahvehane köşelerinde çürümeleri dayatılıyor. Bizler kapitalist sistemin bireyci, yoz kültürünün karşısına, işçi sınıfının kolektif kültürünü koyan ve bunu hayata geçirmek amacıyla kurulan Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nin açılışını devrimci duygularımızla selamlıyor, çalışanlarına başarılar diliyoruz. **(Ekim Gençliği/Adana)**

Sermaye biz gençliğe ve toplumun diğer ezilen kesimlerine yoksulluğu, sefaleti, YÖK'ü, paralı eğitimi ve anti-bilimsel eğitimi dayatmaktadır. Son süreç itibarıyla ABD emperyalizminin kirli çıkarı uğruna biz gençleri savaşa sürmekten çekinmemektedir. Böyle bir süreçte kuşkusuz devrimci mevzilerin hayati bir önemi vardır. Topluma kendi kültürünü dayatarak ahlaksal çürümeyi, yozlaşmayı dayatan sermaye, karşısında böyle bir kurumu görmek zorundadır. Devrimci kültür ve sanat cephesinde önemli bir mevzi olan İşçi Kültür Evi'nin Çukurova'nın bereketli topraklarında filizlenmesi bizleri memnun etmiştir. İşçi Kültür Evi'nin açılmasında katkıda bulunan tüm dostları kutluyor, çalışmalarında başarılar diliyoruz. **(İskenderun Meslek Yüksek Okulu Öğrencileri)**

Sermaye, işçi ve emekçilere çok yönlü saldırılar yöneltmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilere yoksulluğu, sefaleti, açlığı dayatanlar, diğer yandan en ufak hak arama mücadelesine gaz bombaları, dipçikler ve gözaltıları reva görmektedir. Tüm bunlar yaşanırken, diğer taraftan topluma yozlaşmayı, çürümeyi ve kültürsüzlüğü dayatmaktadır. Bu vesileyle açılan Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nin işçi sınıfı ve emekçilere yol gösterici bir kültür evi olacağını düşünüyor, çalışanlarına başarılar diliyoruz. **(İşten atılan bir grup İsdemir işçisi)**

"Yeni bir dünya, yeni bir kültür!" şiarı ile kurulan işçi kültür evi zincirine yeni bir halkanın eklenmesi bizi oldukça sevindirmiştir. Sermayenin gerici kültürüne karşı devrimci bir kültürün filizlenmesini esas alan Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nin kurucularına teşekkür ediyor ve çalışmalarında başarılar diliyoruz. **(Antakya'dan konfeksiyon işçileri)**

Kapitalist-emperyalist sistemin dünya halklarına ve emekçilerine karşı dayattığı karşı-devrimci, gerici post-modern yoz kültüre karşı devrimci sosyalist kültürü yükseltmenin bugün emek güçleri olarak daha çok bilince çıkartmış bulunmaktayız. Devrimci sosyalist kültürü emekçilere, işçilere ulaştırmanın böylesine önemli olduğu bir dönemde Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nin açılışını anlamlı buluyoruz.

Post-modern yoz kültüre karşı siz dostlarımızla birlikte olmanın kıvancını

yaşıyoruz. Çalışmalarınızın sürekliliğinin derinleşmesine olan inancımızla sizleri dostça selamlıyoruz. Devrimci dayanışma ruhu ile sizleri kutluyoruz. **(Sosyalist Barikat okurları ve çalışanları)**

Bugün emperyalist kapitalizm her alanda olduğu gibi kültürel alanda da dizginsiz bir saldırı ile insanlığın toplumsal kurtuluş umudunu yok etmek için yabancılaşmayı, bireyselliği dayatıyor.

Bu saldırıyı püskürtmenin yolu elbetteki toplumsal mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Bunun bir parçası olan kültürel alanda da alternatif kültürü yaratma; dayanışmanın, dostluğun, birlikte üretim birlikte varolmanın küçük ama anlamlı bir adımı olan İşçi Kültür Evi'nin açılışını selamlıyor, çalışanlarına başarılar diliyoruz. **(Çukurova Kültür Merkezi çalışanları)**

(...) Emperyalist-kapitalist sistem varlığını devam ettirebilmek için kendi ideolojisinin bir ürünü olan burjuva yoz kültür ile kitlelerin beynini bulandırmakta, onların gerçek kurtuluş yolunu görmelerini engellemeye çalışmaktadır. İşte böylesi bir dönemde Şakirpaşa İşçi Kültür Evi açılıyor. Bu kurumun devrim ve sosyalizm yolunu aydınlatacak bir meşale olacağına inancımız sonsuzdur. Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nin açılışını selamlıyor, mücadelelerinde başarılar diliyoruz. **(Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi)**

(...) İşçileri-emekçileri yalnızca para kazanmak için kullanan bu sistem, işçi emekçilere de gençliğe yaptığı gibi okumayan, sorgulamayan ve sosyal hayatlarının olmadığı bir yoz kültür dayatıyor. İşçilerin emekçilerin ve gençliğin bir kürsüsü olacak ve alternatif bir kültür oluşturacak olan Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'ni tüm coşkumuzla selamlar ve çalışmalarında başarılar dileriz. **(Adana Liseli Gençlik Platformu Girişimi)**

Sermaye sınıfı işçi ve emekçilere baskı ve terör uyguluyor. Her geçen gün açlık ve sefaleti dayatırken diğer yandan işçi ve emekçilerin hiçbir çıkarı olmayan, sadece Amerika'nın çıkarları için cepheye sürülmek isteniyor. Adana'da açılan İşçi Kültür Evi'nin bu yoz kültüre karşı alternatif sosyalist kültürü yaratacağına inanıyoruz. İşçi kültür evlerini destekliyoruz ve çalışmalarında başarılar diliyoruz. **(Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak/Adana)**

Şakirpaşa lisesi öğrencileri olarak Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nin mahallemizde açılmasını "Yeni bir kültür yeni bir dünya!" yaratma mücadelesinde önemli bir mevzi olarak görüyor ve çalışanlarına başarılar diliyoruz. **(Şakirpaşa Lisesi öğrencileri)**

Sizlerin böylesine güzel bir sanatı yaratmanızı destekliyoruz ve her zaman yanınızda olduğumuzu söylemek istiyoruz. Böyle büyük şeyleri ancak büyük insanlar başarır. Çalışmalarınızda başarılar diliyor ve hepimizi selamlıyoruz. **(Bir grup Motor Meslek Lisesi öğrencileri)**

Edirne F Tipi Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların açıklaması...

"Hiçbir tutsağın can güvenliği yok"

F tipi cezaevlerinde hiçbir tutsağın can güvenliği yoktur. Her an çeşitli gerekçelerle tecritte tutulduğumuz hücrelerden alınıp, daha farklı yaptırımlarla can güvenliğimizi tehdit eden saldırılarla karşı karşıya kalmamız önünde hiçbir engel yoktur.

En son Edirne F Tipi Cezaevi'nde meydana gelen kaçırma ve gözaltında tutma olayı da bir kez daha F tipi cezaevi ve tecrit politikasının can güvenliğimizi tehdit eden bir uygulama olduğunu bütün yalınlığıyla ortaya koymuştur.

18 Aralık 2002'de Edirne F tipi Cezaevi'nde Bekir Şimşek ve Muhammed Gücüm adlı arkadaşlarımız tecritte tutuldukları üçlü hücrelerden cezaevi idaresi tarafından "doktor, kontrol için çağırıyor" denilerek cezaevi revirine götürülmüş, güvenlik gerekçesiyle 2 gün boyunca kendi iradeleri dışında alıkonulmuşlardır. Sebebini öğrenmek istediklerinde "canımız böyle istedi" cevabıyla karşılaşmışlardır.

Tamamen keyfi bir şekilde meydana gelen bu kaçırma ve gözaltında tutma olayında da görüldüğü üzere herşey cezaevi idaresinin elindedir. Her an doktor, savcı, mahkeme vb. denilerek tecritte tutulduğumuz hücrelerden alınıp, bilmediğimiz bir yere götürülüp sorgulanmaktan, işkenceye hatta öldürüp "intihar etti" denilmeye varacak saldırılarla karşı karşıya kalmamız önünde hiçbir engel yoktur. İki arkadaşımızın kaçırılıp, zorla gözaltında tutulma örneği de bu gerçeği ortaya koymaktadır.

F tipi cezaevleri ve tecrit politikası can güvenliğimizi tehdit eden her türlü saldırıya ve keyfilige açık bir uygulamadır. Bu uygulama devam ettiği sürece cezaevlerinde yeni kaçırma, gözaltında tutma ve daha farklı saldırılar sıkça yaşanacaktır. Bu tür saldırıların önüne geçmenin tek yolu, F tipi hücre ve tecrit politikasına son vermektir.

Kamuoyunu, karşı karşıya kaldığımız bu kaçırma ve gözaltında tutma olaylarının tekrarının yaşanmaması için F tipi cezaevleri konusunda daha fazla duyarlı olmaya, tecrit işkencesine karşı büyük bir kararlılıkla sürdürdüğümüz direnişimize destek olmaya çağırıyoruz.

Ercan Kartal, Cemal Çakmak, Yunus Aydemir, Kenan Güngör, Mehmet Mamaş, Hüseyin Ülger

2003'e girerken.../2

Herşeye rağmen 2003'e umutla girdik, bunun için çok sayıda nedenimiz var. Ama bu, işimizin kolay olduğu, dünyamızın ve özellikle bölgemizin üzerinde karabulutların dolaşmadığı anlamına gelmiyor. Emperyalist savaş bulutları Ortadoğu üzerinde gün geçtikçe biraz daha çoğalıyor, yoğunlaşıyor... Belli ki 2003'e damgasını vuracak olan da bu emperyalist hegemonya ve Ortadoğu'yu savaş ve askeri işgal temelinde yeniden biçimlendirme stratejisi olacaktır. Dolayısıyla bölgemiz, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeleri anlayabilmek ve doğru, tutarlı ve sağlıklı bir duruşa sahip olabilmek için bu savaş gerçekliğini bütün boyutlarıyla kavramak gerekiyor. Bu emperyalist savaş gerçekliği kavranmadan sağlıklı ve ilkeli bir duruş sahibi olmak mümkün değildir.

Ortadoğu: Savaş, emperyalist hesaplar ve direniş

2002 yılı içinde Ortadoğu'daki gelişmelere ve yönelimlere damgasını vuran genel olarak ABD'nin Irak'a savaş politikası oldu. Bütün devletler, güçler ve politik çevreler kendilerini bu olasılığa göre hazırlamaya, konumlarını buna göre biçimlendirmeye ve tutumlarını buna göre almaya çalıştılar. ABD, Irak'ı işgal etme, bu işgali bütün bölgeye yayma ve askeri güç ve zorbalık temelinde bütün bölgeye ve giderek dünyaya boyun eğdirme kararındaydı ve tüm bölge devletlerinin de bu plana etkin bir biçimde destek vermesini istiyordu.

İşbirlikçi Arap devletleri bu plana destek vermek istiyor, ama bu sürecin kendilerine neler getirip götürüleceğini kestiremiyor, dolayısıyla anılan saldırı planına görüntüde biraz soğuk bakıyorlardı. Kuşkusuz belli kaygıları ve itirazları vardı, sonu belirsiz bir serüvenin iktidarlarına ne gibi bir fatura kestireceğini tahmin etmekte güçlük çekiyorlardı. Daha da önemlisi, işgale hazırlanılan ülke bir Arap ülkesi ve bundan dolayı işgal ve hegemonya savaşının Arap halklarında ciddi tepkilere yol açacağını da biliyorlardı. Dolayısıyla ABD planına görüntüde biraz soğuk ve mesafeli bakmayı zorunlu gördüler. Ancak esasta bu planı etkin bir biçimde desteklemekten başka bir seçeneklerinin de olmadığını çok iyi biliyorlardı.

Örneğin Suudi Krallığı'nın ABD'nin saldırı planlarına etkin bir biçimde katılmaktan başka bir seçeneği yoktur. Körfez Savaşı'ndan bu yana ABD'nin askeri gücü bu ülkede konumlanmış bulunuyor, dahası Suudi Krallığı'nın varlığı ABD'nin kendisine sağladığı çok yönlü korumaya bağlıydı. Öte yandan bazı kaygıları da vardı. Bir ABD işgalinin ve bu temelde yeniden biçimlendirilecek bölge egemenliğinin kendi saltanatları için neler getirip götürüleceğini tam kestiremiyorlardı.

Aynı değerlendirme Kuveyt ve Arap Emirlikleri için de yapılabilir. Şimdiden açığa çıktığı gibi, Suudi Krallığı, Kuveyt ve Arap Emirlikleri ABD'nin temel saldırı üssü, savaşın en temel odak noktası olacaktır. Şimdiye dek yapılan askeri yığınağın en büyük bölümü bu cephe dedir.

Benzer veya buna yakın bir değerlendirme de Ürdün ve Mısır için yapılabilir. Ürdün'ün diğer bir saldırı üssü olacağı, bir cephenin de Ürdün'den açılacağı basında açık bir biçimde yazılıp çizilmektedir. Mısır'ın "savaş istemediği" biçimindeki görüntüsüne ise aldanmamak gerekir. Bu ülke de içteki muhalefet korkusuna ve baskısına rağmen bu hegemonya savaşında ABD'nin yanında yer alacaktır.

İran, ABD'nin saldırı hedeflerinden biridir. Uzun yıllardır kuşatma, tecrit ve teslim alma stratejisine muhatap olmasına rağmen geliştirdiği denge ilişkileri sonucu bu stratejiye teslim olmuş değildir. Irak'ın

işgalinden sonra, Afganistan ve Irak parantezinde yeni saldırı ve teslim alma ya da bir işgal hareketiyle etkisizleştirilme planıyla karşı karşıyadır. Bölgeye tam egemen olmak, Ortadoğu, Kafkasya ve Orta Asya kaynaklarını tam denetlemek bakımından İran ABD için çok önemli bir engel oluşturmaktadır. Bu nedenle Irak savaşının diğer bir hedefinin de İran olduğunu söylemek bir kehanet olmayacaktır.

Suriye için de aşağı yukarı aynı değerlendirme yapılabilir. Fakat Suriye öteden beri ABD politikalarıyla uyumlu bir çizgi içinde olmaya özen gösteriyor. Öte yandan İsrail için bir tehdit olarak değerlendiriliyor. Lübnan'daki varlığı ve konumu da önemli bir sorun olarak görülüyor. Daha da önemlisi, bölgede ABD ve İsrail ile uyumlu ve yeni hegemonya konseptine tamı tamına oturan yeniden düzenlenmiş rejimler tasarlandığı bir gerçektir. Dolayısıyla ABD'nin Suriye'yi de yeniden biçimlendirme yönelimine gireceği kesin gibidir. Ancak bunun nasıl ve hangi yöntemlerle yapılacağı, zamanlamasının nasıl olacağı noktaları henüz netliğe kavuşmuş değildir.

Kuşkusuz Ortadoğu'nun yeniden biçimlendirilmesinde İsrail temel taşlardan biri olarak düşünülmektedir. Bugüne kadar Filistin'de yürütülen işgal, zorbalık, katliam ve teslim alma hareketi anılan genel stratejinin önemli bir parçası konumundadır. Hesapları Filistin direnişini kırmak, Arafat eliyle varlıklarını ve stratejilerini Filistinliler'e kabul ettirmektir. İsrail sopası olacak bir özerk yönetim planlamışlardı. Ancak Filistin direnişi bu politikayı ve beklentiyi boşa çıkardı. Arafat'ı da aşan, hatta onu bile belli bir direniş hattına çeken bir düzey kazandı. Filistin'de direnişin tüm vahşi saldırı ve zorbalıklara rağmen teslim alınamaması İsrail'i ve onun üzerinden ABD'yi zorladı. Filistin direnişinin varlığı, diğer halkların direnişleri için de bir esin ve moral kaynağı olma potansiyelini taşımaya önemlidir. Önemlidir çünkü, bölgemizi işgal ve savaş temelinde yeniden biçimlendirmek ve tam denetim altına almak isteyen ABD stratejisini boşa çıkaracak temel etken, bu gibi direnişlerin çoğaltılması ve bölgesel, giderek uluslararası çapta koordineli bir düzey kazanabilmesidir. Farklı eğilimlerde de olsa, tutarlılık ve dayanıklılık düzeyi tartışmalı da olsa, bölgemizde ve dünyada emperyalist savaş karşıtı seslerin yükselmesi ve çoğalması, bunların kendi aralarında koordine olma istemlerini ve arayışlarını dillendirmeleri umut vericidir...

2002 Filistin halkı için çok zor ve kanlı geçen bir yıl oldu. Ama her düzeyde direnişini sürdürdü, 2003'e de direnişle girdi. Irak savaşıyla birlikte çok daha zor ve kanlı günlerin kendisini beklediği açıktır.

Türkiye: Yeni hükümetle kalınan yerden devam

Türkiye "yeni" bir hükümetle, ciddi siyasal, diplomatik ve ekonomik sorunlarla 2003 yılına girdi. Yaşanan ekonomik ve toplumsal kriz ve bunun halk kitlelerinde yarattığı büyük tepkiler, seçimlerde meclisteki hemen hemen bütün partileri sandığa gömdü. İslamcı bir kökene ve kadrolara sahip AKP, 3 Kasım seçimlerinde seçim yasasının sağladığı ek avantajla ezici bir üstünlük yakaladı ve "yeni" hükümeti kurdu. Aslında çizgisiyle, ekonomik ve sosyal programıyla, iç ve dış politika hattıyla diğer düzen partilerinden bir farkı olmamasına rağmen, demagojik bir söylem ve aldatıcı bir imajla kitlelerin oluşan tepkisini oya çevirmesini bildi.

Oysa AKP, açıkladığı ve izlediği programı ve siyaset çizgisiyle herhangi bir "cumhuriyet hükümeti"nden farklı olmadığını, hatta sayısız zaafı

içinde taşıdığı daha şimdiden göstermiş ve kanıtlamıştır. Genelkurmay ve MGK karşısında zavallıları oynamakta, önlerine konulan her kararı ve politikayı onaylamakta tereddüt etmemektedir. Ekonomi politikada dizginlerin İMF'de olmaya devam edeceği bir-iki aylık icraatlarıyla kanıtlanmıştır. "Demokratikleşme" konusundaki sözlerinin sadece bir aldatmaca olduğu Meclise sunulan ve geçirilen paketlerden rahatlıkla anlaşılmaktadır. Kürt sorununda geleneksel inkarcı ve imhacı devlet çizgisinin çok daha katı uygulayıcıları olduklarını çok geçmeden göstermişlerdir. Bunu "Kürt sorunu yoktur" biçiminde özetlemektedirler.

Öte yandan AKP hükümeti, resmi devlet çizgisinin bir gereği olarak Amerikancı bir politika gütmektedir. Bölgeye dönük emperyalist savaşta daha etkin yer almak, daha fazla pay elde etmek ve kendisi için doğabilecek olası olumsuz etkilerden en az etkilenmek için, çok yönlü bir pazarlık ve yoğun bir hazırlık içindedir. (Irak Savaşı, ABD ve TC konusu daha geniş ve ayrıntılı bir değerlendirmeyi gerektiriyor. Ortaya çıkan son veriler ve gelişmeler ışığında bunun değerlendirilmesi gerektiğine inanıyoruz. O nedenle bu alt başlığı geçiyoruz.)

TC'nin durumunu, iç ve dış çelişkilerini, iç ve dış politikasını, ekonomik durumunu Irak savaşının gelişim seyri, TC'nin bu savaşta aldığı tutum ve konum, savaşta ortaya çıkabilecek gelişmeler ve etkenler büyük ölçüde etkileyecektir. Bu anlamda 2003 planlarını savaşa göre, onun karmaşık, çelişik boyutlarına göre yapmaktadır. AB, Kıbrıs ve diğer dış politika konuları bundan sonra gelmekte veya buna göre uyarlanmaktadır.

AKP, AB üyeliği konusunda daha somut kazanımlar elde etmek için diplomatik bir atak geliştirmesine rağmen bunda pek başarılı olamadı. Çünkü bu konu salt TC ile AB arasında bir sorun değildi; bununla birlikte ABD'nin AB karşısında daha çok güç kazanma, en yakın stratejik ortağı üzerinden avantaj elde etme boyutları olan bir konuydu. Bu konudaki çelişkiler bundan sonra derinleşerek devam etme eğilimindedir ve TC'nin AB politikalarını etkileyecektir.

Kitlelerde savaş karşıtlığı

TC, ABD stratejisi doğrultusunda savaşa katılma ve daha fazla pay kapma ve en az düzeyde olumsuz olarak etkilenme çabalarını yoğunlaştırırken, buna karşılık halkın genel eğilimi savaş karşıtlığı biçiminde ortaya çıkmaktadır. Yapılan anketlere göre halkın ezici

çoğunluğu ABD'nin Irak saldırısını ve savaşını onaylamamakta ve karşı olduğunu açıklamaktadır. Bu genel eğilim birçok kurum, kuruluş ve çevrenin yaptıkları açıklamalarda, gerçekleştirilen kitlesel eylemlerde de görülmektedir.

Bu durum genel olarak olumludur, ancak TC'nin Amerikancı çizgisini etkileme ve bunun önünde barikat oluşturma olanağından ve gücünden yoksundur. Kuşkusuz bunun çok önemli nedenleri var. Ama en önemli nedenini, bütün bu savaş karşıtı eğilim ve tutumların genel bir devrimci perspektiften yoksun, parçalı ve örgütsüz oluşudur. Savaş karşıtlığı, anti-emperyalist bir çizgiye ve düzene karşı devrimci bir perspektife bağlandığı ölçüde anlam kazanır ve siyasal bir basınç yapabilir. Tersine durumda etkisiz ve söz düzeyinden öte bir siyasal anlam ifade etmeyeceği kesindir... Aslında bu genel savaş karşıtlığı eğilimi sol açısından değerlendirilmesi ve örgütlenmesi gereken bir alandır. Ama sol, bunu başarabilir mi? Mevcut durumuyla çok zor...

Sol harekette tasfiyecilik

2002 yılı Türkiye sol hareketi açısından tasfiyeciliğin bütün sonuçlarıyla açığa çıktığı bir yıl oldu. Bu noktada seçimler açığa çıkarıcı ve netleştirici bir işlev gördü. Bir iki parti ve grubun dışında solun "devrimci" ve reformist kanatlarıyla erime ve tasfiye olma süreci hızla mantiki sonucuna gitmektedir. Özellikle İmralı Partisi KADEK'e yamanma, siyasal varlık olmayı o zeminde arama çabaları, tam anlamıyla bir iflası ve kimlik yitimini anlatmaktadır. İmralı Partisi ile solun bu tarzda buluşması rastlantı mı? Peki İmralı ile buluşan solun iflah olması ve kendini aşması, kendi içinde devrimci bir yenilenme hareketini geliştirmesi olanaklı mı? Hayır! Nasıl ki KADEK, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi açısından düzene teslimiyetin, tasfiyeciliğin ve ihanetin adı ise; bu, nasıl ki bir dönemin sonunu anlatıyorsa, aynı biçimde İmralı buluşması da sol için bir iflasın belgelenmesidir! Kuşkusuz böyle bir iflasla ve kimlik yitimi ile 2003 yılına girmek, paradoksal olarak, Türkiye devrimci hareketinin kendini toparlaması ve devrimci ilkeler temelinde kendini aşması açısından bir avantaj olarak değerlendirilmelidir. Elbette burada sözümüz devrimci çizgideki hareketler içindir! Ama savaş bulutlarının toplandığı, TC'nin bu savaş içinde etkili bir konum yakalamak için çabaladığı günümüz koşullarında genelde solun politik açıdan etkisiz ve zayıf günlerini yaşamaya çok büyük bir talihsizliktir. Kuşkusuz içine girdiğimiz yıl ve yaşamakta olduğumuz günler çok önemli çelişiklere ve mücadelelere konu olmaya adaydır; bu, tuzaklar kadar toparlanma ve yükselişe geçme olanaklarını da sunacaktır. Sorun bunu kavramakta ve gereklerini yerine getirmekte düğümleniyor...

2002 yılında Kürdistan'da da önemli gelişmeler yaşandı. 2003 yılı ise Kürdistan'ın kaderi ve geleceği üzerinde çok önemli etkide bulunacak gelişmelere gebe... Bundan sonraki yazımızda bu önemli konuya değinmeye çalışacağız...

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçuları

Kapitalizmde yoksulluk

Son 10-15 yıldır ön plana çıkan temel kavramlardan biri oldu yoksulluk. Üniversitelerde kiralık profesörler, sermayenin çeşitli kurumları yoksulluğu tanımlamaya, yoksulluk sorununu çözmek için sözde alternatifler geliştirmeye çalıştılar.

Dünya ölçüsünde muazzam boyutlara ulaşan yoksulluk, emperyalist sermayenin uyguladığı neoliberal politikaların olağan bir sonucudur aynı zamanda. Bu yıkıma ilişkin bazı veriler şöyle:

Dünya nüfusunun yarıya yakını günde 1.5 dolarla yaşam savaşı veriyor. Dünyada 368 şirketin geliri ve servetinin değeri 2.5 milyar insanın gelirine eşit. 800 milyon kişi açlık sınırında. Bir milyar insan işsiz. Sadece 8 milyon nüfuslu İsviçre'nin milli geliri, nüfusu yarım milyarı geçen tüm Afrika kıtasının gelirinden fazla. Silahlanmaya yüzlerce milyar dolar harcanırken, 23 milyonu önlenebilir vakalardan her yıl ortalama 56 milyon insan ölüyor.

Ülkelere göre yoksulluk oranı; Türkiye'de 38, ABD'de 19.1, Avusturya'da 13.5, Avusturalya'da 12 .9, Japonya'da 11.8, Kanada'da 11.7, İspanya'da 10.4, Danimarka'da 7.5, Fransa'da 7.5, Hollanda'da 6.7, İsveç'te 6.7, Norveç'de 6.6, İtalya'da 6.5 ve Belçika'da 5.5'dir. (Kaynak: UNICEF, UNESCO, Uluslararası Af Örgütü, BM Dünya Sağlık Örgütü ve ILO'nun gazetelere yansıyan açıklamalarından...)

Türkiye'de nüfusun en yoksul yüzde 20'si ulusal gelirin yüzde 4.9'una, nüfusun en zengin yüzde 20'si ise yüzde 55.9'una sahip. Eğitim harcamalarının yüzde 63.34'ünü en zengin yüzde 20, yüzde 2.2'sini ise en yoksul yüzde 20 yapıyor. Tüm sağlık harcamalarının yüzde 56.23'ü halkın yüzde 80'i, yüzde 43.27'sini ise en zengin yüzde 20'si yapıyor. (Kaynak DİE)

Fransa'da eylemler sürüyor

Geçen yıl Fransa'da birçok sosyal taleple eylemler gerçekleşti. Sağcı hükümet işbaşına geçmez geçmez özelleştirmeleri hızlandırmayı, sosyal haklara ve kazanımlara saldırmayı, polisiye bir devlet kurmayı amaçladığını açıkça ortaya koydu. Bu nedenle Fransa yeni yıla yoğun giriyor, birçok sektörde eylem rüzgarı esiyor.

Dikkatler havayolları şirketi Air Lib'in Olağanüstü Genel Kurulu sonrasında işçilerin tutumu ile enerji sektöründe çalışan işçilerin emeklilik yasasındaki değişimler karşısında alacakları tutuma çevrildi. Bugünlerde sağlık sektöründe de bir hareketlilik söz konusu, doğum ünitelerinde personel grevde.

Fakat yeni yılda dikkat çeken bir eylem daha var. Fransa'nın küçük bir kenti olan Mont-Saint-Martin'da Daewoo-Orion işçilerinin eylemleri... 550 işçi çalıştıran

Bütçenin hemen tümü borç, faiz ve askeri harcamalara gidiyor. Her üç kişiden biri temel gereksinimleri için günlük 1.5 dolar harcamıyor. En yüksek gelir grubu ile en alt gelir grubu arasında yaklaşık 20 kat fark bulunuyor. (CHP İstanbul milletvekili Bülent Tanla'nın yaptığı araştırmadan, *Cumhuriyet*, 7 Ocak 2003)

Yoksulluğa karşı çeşitli araştırmalar yapıp yoksulluğu önleyici fonlar oluşturmaya çalışan kurumların başında BM ve DB gelmektedir. Amaç sınıfsal sömürü ve çatışmaları gizlemektir. Emperyalistler az gelişmiş ülkelere "insani yardım kuruluşları" adı altında yerleşerek bir taraftan istihbarat toplarken, diğer taraftan da kitleleri aldatmaktadır. DB, BM, İLO, UNICEF gibi örgütler yaptıkları çalışmalarla, gerçekte milyarlarca kişinin yoksulluk ve sefalet koşulları altında yaşamalarını meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar.

ABD Irak'ı işgal etmek için son hazırlıklarını sürdürürken, Dünya Gıda Programı, BM Mülteciler Yüksek Komiserliği, BM Çocuk Fonu (UNICEF) vb. örgütler, emperyalizmin saldırganlığına, bunun yolaçaacağı yıkıma karşı çıkmak yerine işgal ve katliamlardan sonra ne kadar "insani yardım" yapacaklarına dair açıklamalar yapmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistem sürekli savaşlar üretiyor. Milyarlarca ifade edilen insan, açlık, hastalık, sefalet, eşitsizlik ve yoğun sömürü altında yaşıyor. Sınıflar ortadan kaldırılmadan adaletsizlikler, savaşlar, yoksulluk yokedilemez. Bu sorunların ortadan kaldırılması kaynağının kurutulmasıyla, barbarlık düzeni kapitalizmin tarihin çöplüğüne gömülmesiyle mümkündür.

Zeynel Güneş

fabrika mahkemelik oldu ve kapatılması bekleniyor. Çalıştıkları işyerinin kapanacağını öğrenen işçiler nehre kimyasal madde dökeceklerini açıkladılar. 400 kişinin katıldığı genel kurulda işçiler sert eylemler yapma kararı aldılar. 4 Ocak günü 40 kadar işçi fabrikanın önündeki bir kavşakta ateş yakarak fabrikaya giden yolu kestiler ve geliş-gidişleri engellediler.

Sendikalar devletten işten çıkartılacak işçiler için tazminat ve güvence istiyorlar. Devlete 8 Ocak'a kadar ultimatom veren işçiler de, isteklerinin yerine getirilmemesi durumunda kimyasal maddeleri nehre dökeceklerini belirtiyorlar.

2 Ocak'tan bu yana fabrika işçilerin işgali altında. 80 kişilik gruplar 8 saatte bir vardiya değişikliği yaparak işgali gece-gündüz sürdürüyorlar. İşçilerin temsilcisi, bütün işçileri sürekli seferber edeceklerini açıkladı.

Fildişi Kıyısı'nda emperyalist çıkarlar

Fildişi Kıyısı birkaç aydır önemli bir politik kriz ile yüzyüze. Ülke, Ekim 2000'de başa geçen Laurent Gbagbo rejimine karşı bir silahlı ayaklanma ile Fransızların gündemine girdi.

Fildişi Kıyısı eski bir Fransız sömürgeci ve Afrika kıtasında stratejik önemi olan bir ülke. 1960'da bağımsızlığına ulaştıktan sonra 30 yıl tek parti tarafından yönetildi. 1990'dan sonra ciddi bir istikrarsızlık dönemi başladı.

Sömürgecilik döneminde Fransa'nın Afrika'daki "vitriini" olan Fildişi Kıyısı kakao üretiminde dünyada birinci, kahve üretiminde ise üçüncü sırayı alıyor. Ayrıca petrol ve yeraltı kaynaklarına sahip ve kimya sektörü de oldukça gelişkin. Batı Afrika ülkelerinin parasal varlığının %40'ı bu ülkede bulunuyor. Çevre ülkelerle (özellikle çöle yakın olanlara) ticareti ile de Fildişi Kıyısı batı Afrika'da kilit konumda. Dini ve etnik mozaik ülkenin özelliklerinden birisi.

Gündeme askeri bir ayaklanma ve değişik fraksiyonlar arasında çatışmalar ile gelen Fildişi Kıyısı aslında köklü sorunlarla yüzyüze. Fransa'nın müdahalesinin ardından

ülke zenginliklerinin yeniden paylaşımı söz konusu. Eski sömürge ülkelerinin tümünde olduğu gibi ülke zenginlikleri yurtdışına aktılıyor. Halk tam bir sefalete itilmiş durumda. Zaten krizin kaynağında da bu var. Sorunun bu boyutu bilinçli olarak gündeme getirilmiyor.

Fransa'nın eski bir sömürgeci olması, onun bölgede tekrar etkin bir aktör olmasına yol açıyor. Şu an bölgede 2500 Fransız askeri bulunuyor. Bu, 20 yıldır Fransa'nın en önemli askeri çıkartması anlamına geliyor. Bölgeye giden Genelkurmay Başkanı Fransız ordusunun bölgede kalmasının "birkaç yıl" gerekli olduğunu açıkladı bile. Bu da Fransa'nın asıl niyetini gösteriyor.

Fransa'nın bölgede bulunması tepkilere neden oluyor. İsyancılar Fransız ordusunun ülkeyi terketmesini istiyorlar. Resmi açıklamalara bakılırsa Fransa barışı sağlamak ve batılı yabancıları korumak için bölgede bulunuyor. Fransız Dışişleri Bakanı'nı da güya taraflar arasında barış sağlamak için bölgeye gitti. Fransa'nın müdahalesinin asıl nedeni ise eski sömürgeci egemenlikleri altında tutmak. Şimdiki istikrarsızlık eski sömürgeci güç için çok iyi bir fırsat.

2002 güz, 2003 kara kış...

Mustafa Sönmez

2002, tarihi küçülme yaşanan 2001'in ardından bir toparlanma çabasıydı. Ama pek mesafe alındığı söylenemez. Tüketim harcamaları yerinde saydı ve ancak dış taleple ekonomi kısmi iyileşmeler yaşadı. İç talepteki kasılma fiyatların düşük seyrini getirirken, ihracat, büyümeye olumlu etki yaptı. Bu arada, programlanan yapısal reformlar geciktirildi. Kamu sektörünün finansman yapısı planlandığı gibi düzeltilemedi, hatta ihmal edilemeyecek bir boyutta bozuldu. Erken seçimin, maliyetleri oldu. Ama bütün bunları anlamsızlaştıran etken, kara kış gibi gelip bastıran Irak Savaşı.

2003'e damgasını vuracak olan etkenler, 2002'de yapılamayanlar değil, Irak serüveninin başımıza açacağı belalar olacak...

2002'de enflasyon beklentileri ancak enflasyondaki düşüş gözlemlenince geriledi. Sonuçta enflasyon, krizler öncesi düzeyine yüzde 30'a geldi. Alım gücündeki düşmenin yanı sıra, tüketmeyi beklemeye eğilimi bu düşüşte en önemli etken oldu.

2002'de ekonomik büyüme herkesi şaşırttı. Tarihimizin en çarpıcı, yüzde 9.5'lük küçülmesinden sonra yüzde 3'lük büyüme hedefi dahi iddialı görünürken, 2002 yılı ekonomik büyümesi yüzde 7 civarında olacak. Ekonomik büyüme, ihracattan ve stok artışlarından kaynaklanıyor. 36 milyar doları bulan ihracat artışında, dalgalı kur, reel ücretlerdeki düşüş ve iç talebin daralmasından oluşan bir üçlü etkili oldu. Ama bunun yoksullaştıran bir ihracat süreci olduğunu söylemek gerekiyor. Bu arada finansman olanakları kısıtlıyken, reel faizler yüksekken, stoka üretim, firmaların ayakta kalma çabalarının, umudu koruma refleksinden başka birşey değil.

2002'de finans sektörü çok zor geçen 2001'den sonra kısmen toparlandı. Risk odaklı bankacılık anlayışı yerleşmeye başladı. "Sermaye yeterliliğini güçlendirme programı" sektörün sermayesini güçlendirdiyse de, bankacılık sektörünün kârsızlık sorunu sürüyor. Kredi artışı çok sınırlı kaldı. Bankacılık sektörü geçmişten bu yana batık krediler sorununu aşamadı. Dolayısıyla, ekonominin en kırılgan alanlarından biri olmayı sürdürdü.

2002'de yatırımcılar döviz mevduatından pek şaşmazken, mali sistemin Türk Lirası ayağı büyümekte zorlandı.

Siyasi ve ekonomik belirsizliklere paralel olarak döviz kurları da yıl içinde oldukça oynak bir seyir izledi. Kurlar yüzde 30'luk bir bant içinde dalgalandı. Yıl sonu itibarıyla dolar kuru artışı yalnızca yüzde 13 oldu.

Faizler, döviz kurlarına benzer bir biçimde beklentilere paralel olarak dalgalansalar da, nominal olarak düştü. Düşen enflasyonla beraber, reel faizler yıl boyunca yüksek kaldı. Makro ekonomik dengeyi rahatlatacak ve kalıcı kılacak yüzde 10-15'lik reel faiz düzeyi bir türlü yakalanamadı.

Sayıları 3,5 milyonu bulan açık ve eksik istihdam işsizlerinin iş umudu AKP iktidarına bağlanırken, 2003 bu umudu da boşa çıkaracak gibi görünüyor.

2003'e bakış

2003'te Irak'a yapılacak olası müdahalenin yanında, 2002 yılında kamu sektörü finansmanındaki gevşeme işleri biraz daha zorlaştırıyor.

2003'teki ekonomik gelişmeleri etkileyecek en önemli unsur Irak. Irak'a müdahale edilse de, edilmese de, bu konudaki haberler mali piyasaları dalgalandırıyor. Bir çok makro ekonomik değişken

Irak konusundaki haberlerle genel eğilimlerinin dışına çıkıyor.

2003 Irak sorununun gölgesinde geçecek. Müdahalenin yaratacağı belirsizlikler ve Türkiye'nin olası bir müdahalede alacağı rol büyümeyi düşürecek, enflasyonu artıracak, faizleri yükseltecek, döviz turandıracak, işsizliği ve yoksullaşmayı hızlandıracak. Bunlar, zaten kırılgan ve zayıf bir ekonomiyi daha da çaresiz duruma düşürecek etkenler.

Irak, hadisesi ile zaten zayıf olan yatırım harcamaları daha da azalacak gibi. Bu ortamda yabancı yatırımcılar 2002 yılı kadar dahi yatırım yapmaz. Bu şartlarda, 2002 yılında yakalanan büyüme oranına 2003 yılında ulaşmak mucize.

Sonuçta, ekonomik büyümenin yüzde 0-2 arasında olması beklenebilir. Zaten Körfez savaşı'nda da aynı şey yaşanmış ve 1990'daki yüzde 7 büyümenin ardından 1991'de yüzde 0.5 büyüme oranı ile ekonomi müthiş bir daralma yaşamıştı.

Enflasyonun düşüş eğiliminde olduğu bir dönemde, petrol fiyatlarındaki gelişmeler doğrudan ve dolaylı yollardan enflasyonu olumsuz etkiler. Irak sorunu devam ettiği sürece enflasyonun yüzde 20'lere düşme olasılığı zayıftır. Böyle bir ortamda, enflasyonun yüzde 50'ye kadar çıkma ihtimali var. 2002 yılı düzeyinde (yüzde 30) tutulabilmesi ise başarı sayılabilir.

Kurlardaki dalgalanmayı Merkez Bankası bir ölçüde azaltacaktır. Ama, faizlerdeki dalgalanmanın boyutu kurlardan daha fazla olur.

Beklentilerin bozulmasıyla, döviz kurlarında artış olur, faizler yükselme eğilimine girer. Reel faizlerin daha da artması gündeme gelir. Yatırımcıların böyle dönemlerde likit kalma tercihi arttığından, devletin borçlanması görece olarak zorlaşır. Kamu sektörü faizlerin artışını körüklemek durumunda kalır.

Türkiye'nin Irak'a yakınlığı ve müdahaledeki rolüne paralel olarak yurtdışı piyasalar Türkiye'nin dış borç taleplerine yüz vermez.

Türkiye, 2003'te yurtdışı borçları için 28 milyar dolar ayırmak durumunda. Bunun yaklaşık 19.5 milyar doları anapara ve 8.5 milyar doları faiz. Ödenecek anapara borçların 8.7 milyar doları devlete aittir. Devletin ödeyeceği dış borç faizi 4 milyar dolar. Aynı dönemde, Türkiye, 14-15 milyar dolara varan kısa vadeli dış borç çevirmek durumunda.

Türkiye'nin dış borç servisini sorunsuz yapabilmesi için gerekli yeni dış borçlanmayı yapamayınca içeriye ağırlık vermek zorunda kalacak. 2003'te iç borçlanma yoluyla ama yüksek faizler ödemek suretiyle dış borçların çevrilmesi gündeme gelince rantiyelere gün doğacak. Bütçeden faize ayrılan pay arttıkça, sağlık, eğitim ve diğer sosyal harcamalara, maaşlara, yatırımlara ayrılan paylar azaltılacak. Vergi affı ile dolaylı vergilerle toplanan kaynaklar hep faize gidecek.

Irak'a müdahalenin uzun sürmesi halinde bu olumsuzluklar kendini daha fazla hissettirir. ABD'den talep edilecek mali yardımlar daha çok iç ve dış borçların çevrilebilmesi ve döviz kurlarında görece bir istikrarın sağlanmasına ayrılır. Sektörlerin göreceği olası zararlar sineye çekilmek durumunda.

Bir çok açıdan, Irak sorununun en kısa sürede gündemden çıkması Türkiye'nin kurtuluşu olur. Aksi taktirde, kırılganlığı süren ekonomide başta işsizlik ve yoksullaşma, yeni hayal kırıklıkları ve çok ciddi iç çalkantılara sürükler Türkiye'yi.

(Ekohaber.net sitesinden alınmıştır...)

Akacak petrol boruda durmaz

Bekir Coşkun

İNSANLIK şimdi yeryüzünün en "onursuz savaş"ına tanık olacak.

Bu savaşta **onur** yok.

Bu savaşa herhangi bir şekilde bulaşacak olanların bunu gizlemeye çalışmaları, taraf olmaktan dahi **utandıkları** içindir.

Savaşın gerçek nedeni **yüz kızartıcı**. Zaten bu nedenle ne **ABD**, ne **İngiltere**, ne de onlara yardım eden ülkeler "**Petrol için**" diyemiyorlar.

Buldukları bahanelere bütün dünya gülüyor.

"**Demokrasi için**" diyorlar; oysa aynı bölgedeki **Kuveyt** ve **Suudi Arabistan** gibi krallıkları **ABD** destekliyor.

"**Terörü ezmek için**" diyorlar; ünlü Amerikalı yazar **Naom Chomsky** önceki gün "**En büyük terörist ABD'dir**" diyebildi. ABD'nin birçok terör örgütünü yarattığını biliyorsunuzdur.

"**Kimyasal silah var**" diyorlar; **BM Genel Sekreteri Annan** önceki gece silaha rastlamadıklarını açıkladı, denetçiler **Saddam**'ın çekmecelerine kadar baktılar, yok.

*

Onursuz savaş bu.

Herkes biliyor ki bu savaşta iki şey trampa edilecek:

Petrol ve kan.

Üstelik petrolün doğal sahipleri ile kanı akıtılacak olan sefil-perişan-zavallı halk aynı.

Hem petrolleri, hem kanları...

Bariş isteyen insanlar, dünyanın dört bir yanında bu savaşı durdurmaya çalışıyorlar, boşuna.

Akacak kan damarda durmuyor.

Ne de akacak petrol boruda.

Çünkü **ABD**, o bölgedeki petrolü **gasp etmek** istiyor, o kadar.

*

Asıl siz bir çocuk düşünün.

Çöldeki köylerinde, birkaç gün sonra gelecek uçakların atacağı ateştopu bombalarını bekliyor.

Çocuğun gözü havada...

On yıldan fazladır hasta ve aç çocuklara ilaç-mama vermeyen uygarlık, bu sefer uçaklar dolusu bomba atmak için gelecek.

Çocuğun kulakları, uçakların uğultusunda.

Gözü gökyüzünde.

Kara gözleri korku dolu ve ıslak.

Doğrusunu isterseniz ben o çocuğun bir damla gözyaşını, yeryüzünün tüm petrolüne değişmem.

Ama ne yapacaksınız?..

Bir **onursuz savaş** bu.

(Hürriyet, 8 Ocak 2003)

Mücadele Postası...

“Başka bir dünya” sosyalizmle gelecek!

Emperyalist savaş hazırlıkları sürüyor. ABD bir yandan bölgeye yığınak yaparken, diğer yandan ileri karakollarındaki hazırlıklarını aralıksız sürdürüyor. Emperyalist saldırganlar görülmemiş bir pervasızlıkla savaşın kaçınılmaz olduğunu vurguluyorlar. İşbirlikçi burjuvazi de yapılan pazarlıklar sonucu savaşa çoktan onay verdi.

Bir zamanlar emperyalizm karşıtı Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin merkezi olan Diyarbakır şimdilerde emperyalist orduların merkez karargahı olma yolunda. Aslında tüm bu gelişmeler komünistlerce daha önceden öngörülen oyunun parçaları. Filistin önderliğinin teslimiyet çizgisine rağmen teslim alınamayan Filistin halkına ölüm fermanı yazıldı önce. Sonra bölgedeki bir diğer devrimci odak olan Kürt hareketi önderliği şahsında Kürt halkı teslimiyete zorlandı. Kürt hareketinin demoralize olması, tutarsız bir politik hat izlemesi vb. sebeplerle Kürt dinamiği de büyük oranda çözüldü. Kürt hareketinin önderliği burjuvazi ile uzlaşma yolunu seçerek pazarlığa tutuştu ve Kürt halkına özgür yarımlar değil ama utanç dolu bir miras bıraktı.

Türk devleti savaş hazırlıklarına hız vermiş durumda. Üsler ve limanlar emperyalist ordulara açıldı. Daha şimdiden binlerce askerini Kuzey Irak'a girdiği biliniyor ve bu sayının artırılması planlanıyor.

Bu noktada komünistlere büyük sorumluluklar düşüyor. Savaş karşıtı muhalefeti fabrikalarda, üniversitelerde örgütlemek günün en yakıcı görevi. Olabildiğince geniş kitleler ortak talepler etrafında birleştirilmeli, devrimciler ve işçi-öğrenci muhalefeti biraraya getirilmeli. Dar grupçu yaklaşımlardan ve sekterlikten uzak geniş bir kitle muhalefeti örnek komünistlerin omuzlarında olan bir sorumluluk. Dün savaş Afganistan'daydı, bugün Irak'ta, yarın İran'da, Kuzey Kore'de... Savaş karşıtlığı bu gerçeklik üzerinden yürütülmeli ve kitlelerin bilincine başka bir dünyanın mümkün olduğu kazınmalıdır. Gün kitlelere “başka bir dünya”nın sosyalizmle geleceği alternatifini sunma günüdür.

T. Tahsin

Toprağıma hasretim

Yaşamımın her anı kötülüklerle karşı mücadele etmekle geçti. Bizim yaşantımız Tunceli topraklarında başlamıştı. Burada yaşamak güzeldi. Tabiat ana bütün güzelliklerini sunmuştu. Yazın dört bir yanı yemyeşildi, Munzur'un sesi kulaklarımızda bir ezgi gibi çağlıyordu. Kışın ise her taraf bir kış uykusuna yatıyordu. Munzur bile. Bembeyaz kar köyü öyle bir sararda ki, ne bir insan ne de başka bir şey köye girebilirdi. Yani kışın köye sessiz bir çılgılık hakim olurdu, ki havada ne uçan bir serçe, ne de dağda taştan taş atlayan bir keklik... Buna rağmen dağın eteklerinde soğuğa, ayaza, sessiz çılgına meydan okuyan kardelenler umutlarımız gibiydi.

Soframızdaki yeri öküzden sonra gelen kadın burada hem doğurmak hem de tarlada, bağda, bahçede çalışmak zorunda idi. Gece ve gündüz diye bir kavram

yoktu onlar için. Gecenin üçünde kalkıp hayvanların altını temizler, sonra ayanlarını yapıp, evin erkeklerine aş hazırlarlardı. Geçmişten günümüze kadın her dönem ezilmişti, hala da eziliyordu...

Ben daha 7 yaşındaydım. Babam vefat etti. Neden ölmüştü babam, bugün bile gerçek sebebini bilmem. Bir gün hayvanlara ot biçmek için evden çıkan babam geri gelmedi. Evimizin 1-2 kilometre ilerisindeki ağacın altında soğuk bedenini bulduk. Komşularımızın ve akrabalarımızın dediğine göre ağaca yaprak kesmek için çıkmış ve ağaçtan düşmüş, kafasını taşa çarpmıştı. Oysa çok iyi hatırlıyorum. Kafasının belli bir bölgesi sanki taşla ezilmişti. Yani babamı öldürmüşlerdi. Evin sorumluluğu benim ve annemin omuzlarına binmişti. Daha okula başlamadan bırakmak ne acıydı. Artık okula değil de davar nöbetlerine gidiyordum. Tarlada, bağda, bahçede annemin yanındaydım.

Aradan iki yıl geçti, “devlet baba” köyümüzü ve çevre köyleri OHAL bölgesi ilan etmişti. Ne demektir

Kahrolsun sömürücü düzen!

Merhaba,
2002'yi çalışarak terketтік. 3 haftadır cumartesi-pazar, gece-gündüz demeden çalışıyoruz. Ailelerimizin yüzünü bile göremiyoruz. Haber dinleyemiyoruz. Asgari ücrete yapılan komik artıştan bile haberimiz yok. Sözde zam yaptılar. Oysa resmen bize “açlıktan ölü” diyorlar.

Bu sömürüye dur demenin zamanı geldi, diyorum. Bizim çalıştığımız fabrika bunun bir örneği. Bir hafta süren yoğun çalışmanın ardından yeni yıla dostlarımızla girmek istedik. Ama yine çalışmak zorunda kaldık.

Pazar günü akşam saat 10:00'a kadar çalıştık. Paydos olunca toplantı yapıldı kalite bölümünde. “Arkadaşlar yarın hazırlıklı gelin. Pazartesi sabahtan başlarız, salı akşam saat 19:30'a kadar çalışırız” diyerek toplantıyı bitirdiler. 35 saatlik çalışmadan sonra paydosa 3 saat kalmıştı ki bir toplantı daha yapıldı. Bu defaki toplantıyı müdür yaptı. Söze şöyle başladı; “Siz haftalardır çalışıyorsunuz, hala işlerin bittiği yok. Bu yüzden 1 Ocak'ta da çalışacağız” dedi. Bunun üzerine kalite bölümündeki işçiler hep bir ağızdan “biz çalışmayacağız!” dediler ve tartışma başladı.

Herkes ortak tutum aldı. “Günlerdir eve gitmiyoruz, artık evimize gitmek istiyoruz” dendi. Bu ortak tutum karşısında müdür odayı terk ederek patronun yanına çıktı. Patron tarafından azarlanması sonucunda tekrar kalite bölümüne indi. Bir kez daha, “yarın geleceksiniz, size hangi saat uygunsa o saatte gelin” diye konuşurken, Bulgar göçmeni bir kadın işçi müdürün sözlerini yarıda kesti. “Senin annen, baban, eşin yok mu? Sen hiç onları özlemiyor musun? Sende acıma duygusu yok mu?” diyerek tepki gösterdi: “Biz komünistleri beğenmiyorduk, ama onlar insana değer veriyorlar. İşçi haklarına saygıları var. İşçileri sömürüyorlar. Herkes eşittir.” diyerek sözlerini bitirdi.

Müdür, “patronu çağıracağım” deyince işçiler çağır dediler. Bölüm ustası da işçilere destek verdi. Müdür tekrar yukarı çıktı, ağlayarak aşağı indi. “Arkadaşlar eğer siz yarın işe gelmezseniz ben de işi bırakacağım. Benim de bir ailem var. Ne olur bir şeyler söyleyin.” diye yalvarıp yakararak işçileri çalışmaya ikna etmeyi başardı. Ama direndiğimizde başaran biz olacağız.

Bir tekstil işçisi/İzmir

Gazetemiz hakkında...

En zor şey, sosyalizm ve devrim mücadelesi yürüten ve bu uğurda her türlü baskılara göğüs geren gazetemiz hakkında düşünce ve öneri yazmaktır. Nedeni ise büyük bir özveri ve emekle hazırlanan ve bunun yanı sıra bir dizi maddi sorun ve zorluklara rağmen mücadelenin ilerlemesine önemli katkılar sağlayan gazetemize, emeği olmadan öneri sunmak, şu böyle olmalı, şu şöyle olmalı demenin kolaylığıdır. Ama işin aslı, nasıl olması gerektiğini en çok gazetenin çıkması yönünde büyük bir özveri ve emek ile mücadele eden sizler bilirsiniz. Emek en yüce değerse, verilen emeğe saygı göstermek erdemliliktedir.

Gazetemizin iki yıllık okuruyum ve

sürekli şekilde okuyorum. Teorik ve eğitici bir orta sayfaya sahip olmamızdan dolayı gurur duyuyorum. Ülke ve dünya konjonktörüne ilişkin değerlendirmeniz doyurucu.

Düşünceme göre okurlarımıza ayırmış olduğunuz yer çok az ve bu köşeye (Mücadele Postası) yazanlar çok fazla değil herhalde. Yapacağınız olumlu bir çağrı ile bu katkı çoğaltılabilir. Gazete okuru ilerici, yurtsever, devrimci işçi ve emekçiler, bölgesindeki ve çalıştığı iş yerindeki gelişmeleri ve sorunları gazetemize düzenli olarak yazmalı ve bu sorunlar doğrultusunda çözüm önerilerini de belirtmelidir.

Gazetede emeği geçen bütün arkadaşları en devrimci duygularımın selamları, çalışmalarınızda başarılar dilerim.

M. Diyar

ki OHAL bölgesi? Her gün karanlık çöktükten sonra askerler kapıyı tıklar, “aşımızı hazırladınız mı” derlerdi? Biz de “tamamdır” deyip, kapıyı hafif aralayıp torbayı verirdik. Bu alışkanlık haline gelmişti. Yıllarca aşımıza ekmeğimize ortak oldular. Önceleri sadece geceleri gelirken, sonra gündüzleri de gelip ekmeğimizi çalışıyorlardı. Köy korucuları ile işbirliği yaparak evimizi, anılarımızı da elimizden aldılar. Gözümüzün önünde evimizi ateşe verdiler ve annemi alıp götürdüler. Ben ve kardeşlerim iki ay boyunca annemden haber alamadık. Günlerce işkence yapmışlardı. Tutuklama nedenini daha sonra öğrendik; yardım yataklık! Niye, kime yardım yataklık yapmıştık ki? Kim bizim ekmeğimizi almıştı ve kimden hesap soruluyordu? Bu ne biçim adaletti? O gün bugündür toprağıma hasret kaldık. Şimdi OHAL kalktı diyorlar (!) ama eski düzenimizi, babamı, topraklarımızı bize geri verebilecekler mi?

Bir Kırsal Bayrak okuru/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht
Alman proletaryasının komünist önderleri!..
Katledilişlerinin 84. yıldönümünde
anıları önünde saygı ile eğiliyoruz!

**“Onlar,
keskin bir kılıç,
canlı bir devrim
aleviydi!”**

Klara Zetkin

